

veto

nummer 13

15 december 1997

Jaargang 24 - 1997-1998

algifte : Leuven X
(weekblad - verschijnt niet van juni tot augustus)

Voorlopig geen semestereksamen bij de rechten

p. 3

Massale studentenbeloningen in Duitsland

p. 5

Veto's kerstspel: ken uzelf en uw vrienden

p. 17

Professorenvereniging tegen huidige docentenbeoordeling

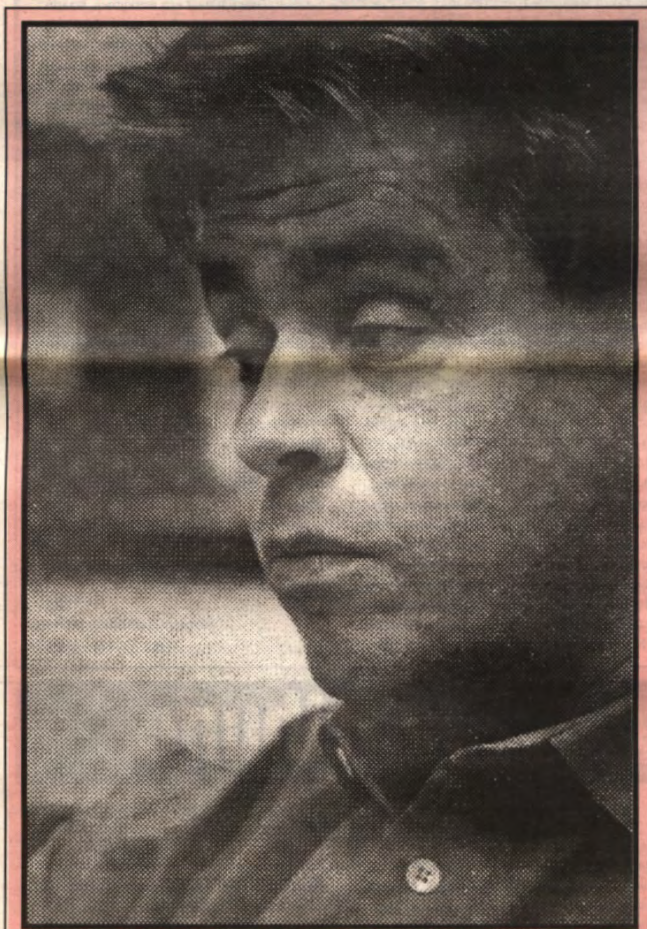
Onderwijsevaluatie in vraag gesteld

In een nieuwsbrief van de Vereniging van Vlaamse Professoren Leuven (VVPL) hekelen een aantal profs het feit dat de studenten zich bij de interne onderwijs-evaluatie kunnen uitspreken over de onderwijstalenten van hun professoren. De VVPL is een vakvereniging die de belangen van de Leuvense prof-fengilde wil behartigen. In haar brief stelt de vereniging dat studenten helemaal niet gekwalificeerd zijn om profs te beoordelen en dat een dergelijke evaluatie dan ook niet mag meetellen in de bevorderingsprocedure van academici.

De interne onderwijs-evaluatie werd opgestart in september 1994. Een aantal richtingen wordt volgend jaar voor een tweede maal geëvalueerd. De bedoeling ervan is na te gaan of de opleidingen — die ze vooraf bepaald hebben — te verwezenlijken. Een luik van de beoordeling van het onderwijssysteem bestaat uit de docentenevaluatie: studenten krijgen de kans om de professoren waar ze het jaar voordien les van gehad hebben, te evalueren basis van verschillende criteria van het onderwijsgebeuren. Het zijn de studenten zelf die vijf jaar geleden geïverd hebben voor een evaluatie van de professoren. De studenten wensten tegelijk dat de onderwijsprestaties van de professoren ook een rol zouden spelen bij bevorderingen en benoemingen. Tot dan toe was immers enkel het onderzoeksdossier van de prof daarbij van tel.

De VVPL heeft drie bezwaren tegen de huidige profnabeschoouwing. Ten eerste meent de VVPL dat "studenten geen experts zijn in de onderwijsevaluatie." Ook de "wijze waarop over specifieke bevindingen van de studenten aan individuele docenten wordt gerapporteerd, voldoet niet." Ten slotte vindt de professorenvereniging dat "het gebruik van datzelfde materiaal bij de evaluatie van aanvragen tot benoeming of bevordering onaanvaardbaar is."

Kringraadvoorzitter Ludwig Deweghe vindt de kritieken nogal goedkoop: "Het is inderdaad zo dat studenten geen experts zijn op het vlak van het evalueren van onderwijsgedrag. Maar ze kunnen wel beter dan wie ook aangeven waar er tekorten liggen. Bovendien verzwijgt de VVPL dat er heel wat mogelijkheden zijn voor professoren om de ruwe cijfers, gegeven door de studenten, in een breder verband te kaderen. De evaluatiecommissies — die binnen de opleiding de verantwoordelijkheid dragen voor het evaluatieproces — begrijpen maar al te goed dat professoren die 'populaire stof' geven gemakkelijker gunstiger beoordeeld worden door de studenten." Ook wat de gevolgen betreft voor benoemingen

Bert Anciaux: "Wie er bij de alliantie moet komen? Gij, Veto, als organisatie." Wij bedankten feestelijk, maar besteden wel zeven pagina's aan het fenomeen paarse politiek. Vanaf pagina 7.

(foto Maarten Timmermans)

relatieve Deweghe de kritieken van de VVPL: "Het is niet de bedoeling dat men onmiddellijk straffend optreedt tegen professoren die slechte scores behaald hebben. Een negatief oordeel moet voor alles een aanzet zijn gekonstateerde euvelen te verhelpen. Enkel in het geval van manifeste onwil om de onderwijsprestaties te verbeteren is een stok achter de deur nodig."

Malkontenten

De VVPL is lang niet de meest representatieve organisatie voor het academisch korps. Een anonieme POK-voorzitter getuigt: "Indertijd waren de assistenten apart verenigd in Lovan, de professoren zaten bij de VVPL. Sinds het dekreet-Coens zijn zo-

wel professoren als assistenten onder de noemer 'akademisch personeel' geplaatst. Dat was de aanleiding van de geboorte van de Vereniging van Akademisch Personeel (VAP). Een aantal malkontenten is sindsdien opnieuw met de VVPL begonnen. Het zijn de meest conservatieve profs en ik schrik dan ook niet van die uitspraken." Professor Waekens, voorzitter van de VAP, zegt in een reactie dat zijn vereniging zich nog niet expliciet heeft uitgesproken over deze kwestie: "Ik vind wel dat de docentenevaluaties voor een bepaald segment van de professoren veel hardere reperkusies hebben. Oudere professoren, die reeds het statuut van gewoon hoogleraar verworven hebben, kan men nog weinig in de weg leggen. Jongere docenten, die zeer zware

onderzoekopdrachten lopen hebben en die bovendien een vaak zware onderwijsbelasting hebben, hebben wel veel te verliezen. Men kan men afremmen in hun carrière, en zij lopen nu al op de toppen van hun tenen." Waekens hoopt dat de nieuwsbrief van de VVPL ertoe kan leiden dat "een eventueel arbitrair karakter van benoemings- en bevorderingsbeslissingen ten gevolge van een slechte beoordeling kan worden tegengegaan."

Konsept

De onderwijsevaluaties worden begeleid door de Dienst Universitair Onderwijs (Duo). Het konsept van de onderwijsevaluaties werd uitgewerkt door de Onderwijsraad (OWR). Professor Eddy Van Avermaet was als academisch verantwoordelijke van Duo en voorzitter van OWR dan ook niet zo tevreden met de brief van de VVPL: "Het is jammer dat de VVPL de zaken zo geïsoleerd voorstelt. De VVPL geeft geen informatie aan haar lezers over de bredere inbedding van de docentenevaluatie door studenten. Ook de wijze waarop de evaluatie betrokken wordt op de bevorderingen is een scheeftrekking van de praktijk. Het is niet zo dat de evaluaties van professoren zonder meer bepalend zijn voor een bevordering; ook de kontekst, de commentaar van de prof op zijn beoordeling en de mate waarin men tot verandering bereid is, worden in gelijke mate in acht genomen in het onderwijsdossier."

Ook professor Johan Hoornaert, die als onderwijskundig adviseur werkzaam is op het rektorat, schaart zich niet achter de boodschap van de VVPL "hoewel de nieuwsbrief van de VVPL op een aantal punten ware dingen bevat. Studenten zijn inderdaad niet dé experts. Het alternatief van 'peer-evaluaties' — waarbij professoren elkaar beoordelen — zie ik evenwel ook niet zitten omdat de professoren wellicht angst hebben lik op stuk te krijgen van collega's die ze zelf bekritiseerden."

Het is niet ondenkbaar dat de reactie van de VVPL voortspruit uit de moelijkheid zich aan te passen aan of neer te leggen bij de veranderende tijden. Men herinnert zich in dat verband misschien nog de opschudding die twee jaar geleden ontstond in academische kringen toen rektor Oosterlinck in de media verkondigde dat de docentenevaluatie een aantal profs hun onderwijsopdracht kon kosten. Nochtans is het tijdperk waarin de profs op onbereikbare hoogte achter hun kateder stonden allang voorbij. Studenten en profs zijn 'partners in onderwijs', vragers en aanbieders van kennis. Het lijkt dan ook vanzelfsprekend dat de studenten positieve of negatieve kritiek kunnen uiten op de profs van wie ze vaak jarenlang les hebben, tenminste als ze dat — dat spreekt voor zich — op een respectvolle en opbouwende wijze doen. Een prof die goed les geeft, hoeft dan ook helemaal niet te vrezen dat hij door de studenten gebuisd wordt.

Benny Debruyne
Bart Eeckhout

De vrije tribune kan bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moet vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be.

De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden. De Persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt steeds ondertekend met naam, studietoel en volledig adres, en is onder geen beding anoniem.

Eventuele reakties op een vrije tribune worden uitsluitend gegeven via lezersbrieven.

De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen), wat overeenkomt met ± vier getikte bladzijden met dubbele interlinie. De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen als aan de criteria van redelijke argumentatie, een standpunt en gefundeerd zijn niet strikt voldaan wordt.

Waar blijft het globaal beleid?

Vlaanderen kent sinds dit academiejaar een toelatingsexamen voor wie geneeskunde of tandheelkunde wil studeren. Deze selectie werd uitgevoerd door Vlaams minister voor Onderwijs Luc Van den Bossche (SP) in ruggenspraak met zijn federale collega voor Volksgezondheid Marcel Colla. Hoeveel ze zich hierover niet uitlaten, hopen wij dat deze drastische ingreep in onze democratische onderwijsstadiet voortvloeit uit een bekommernis om de kwaliteit van de gezondheidszorg en van de medische opleiding. Een bekommernis die wij als geneeskundestudenten uiteraard delen.

Door een arrest van het Arbitragehof is het wetenschappelijke deel van de toets niet algemeen, zodat alleen geselecteerd werd op informatie verwerven en verwerken. Bij wijze van test werd dat wetenschappelijke deel voorgelegd aan vrijwilligers van de eerste kandidatuur geneeskunde in Leuven. De resultaten hiervan zijn uitgelekt in Veto en De Standaard (3 december 1997). Volgens deze berichten zou slechts vier procent van de 120 deelnemers hierop de vereiste 12 op 20 behaald hebben. Dit doet de vraag rijzen of het wetenschappelijke deel wel relevant is en in hoeverre ze gebaseerd is op de gemiddelde kennis van de humaniorastudenten. Het verstevigt de vrees dat scholieren, die zeker willen zijn te slagen voor het ingangsexamen, meer en meer gedwongen zullen worden om eksakte richtingen te kiezen boven eigen interesses. De eigenlijke taak van de humaniora is tenslotte nog altijd mensvorming.

Door het instellen van deze proef wil de regering een vermindering van het aantal artsen bekomen. Het resultaat van deze verrassend vooruitziende maatregel zal echter pas in 2020 merkbaar zijn, terwijl hervormingen die direct effect hebben steeds worden uitgesteld. Wij vinden dat een beperking van het aantal artsen geen zin heeft als deze maatregel niet kadert in een globaal beleid dat de gehele gezondheidszorg leefbaar moet houden. Net zoals elke moderne Westerse verzorgingsstaat wordt ook België door de feiten gedwongen na te denken over de toekomst van de gezondheidszorg. De bestaande stelsels hebben goed ge-

functioneer maar zijn stilaan de grens aan het overschrijden van het maatschappelijk haalbare. De gezondheidszorg eist een steeds grotere hap uit een steeds krapper begroting. Daarom mogen een aantal dringende vragen niet langer uit de weg gegaan worden.

Ten eerste het beheer van de financiën binnen de gezondheidszorg en vooral de democratische controle hierop. Er is sinds de sociale wet van 1996 al sprake van een herverdeling van de zetels binnen de Médicomut. Federaal minister van Sociale Zaken Magda De Galan (PS) durft echter de politieke moed niet op te brengen om de medische verkiezingen ook werkelijk te laten plaatsvinden. Ze zijn na herhaalde uitstellen en herformuleringen van de deplerningsvoorwaarden naar onbepaalde datum verschoven met de, op zijn zachtst gezegd nogal ongelooftwaardige, mededeling dat men deze zo spoedig mogelijk wil laten plaatsvinden. Helaas is het zo dat de regering slechts een adviesfunctie heeft als het op beheer van de financiën binnen de gezondheidszorg aankomt. De eigenlijke macht ligt bij de Médicomut. De leden van dit orgaan hebben echter zo veel eigen belangen dat het doorvoeren van hervormingen zeer moeizaam verloopt.

Hoe kunnen wij de bestaande structuren efficiënter doen functioneren? Wars van alle drukingsgroepen moeten Federale Regering en Federaal Parlement een toekomstgericht beleid voeren in het belang van de patiënt en van de komende generaties. Streefdoel van zo'n beleid moet een trapsgewijze toegang tot de gezondheidszorg zijn (kortweg: echelonering). In zo'n echelonering kan een patiënt een specialist enkel raadplegen op verwijzing van zijn/haar huisarts. De huisarts vormt dus het eerste trapje (echelon), de specialist het tweede, de superspecialist het derde. De rol van de huisarts wordt gevervaardigd, zijn taken worden weer uitgebreid naar zijn oorspronkelijke bevoegdheden. Hij ziet de patiënt als eerste en beslist of de patiënt doorverwezen moet worden of niet. De redering achter de echelonering is simpel: een degelijke verzorging tegen een betaalbare kostprijs. In Nederland wordt negentig procent van de pa-

tiënten geholpen op het eerste niveau.

Een centraal medisch dossier bij deze huisarts is onontbeerlijk wil men een efficiënt gezondheidsbeleid voeren. Zo behoort de huisarts, die de patiënt koos voor het beheer van zijn/haar medisch dossier, ten allen tijde een totaalvisie op de patiënt. Dit draagt bij tot een betere informatie-overdracht van het ene echelon naar het andere en bespaart dubbele controles en tests. Beslissingen hieromtrent durft de regering niet op haar eentje doorvoeren. De voorstellen van de regering zijn doorverwezen naar een werkgroep, waarin Médicomut de samenwerking met de ministeries van Volksgezondheid en Sociale Zaken blokkeert. Ook hier is het wachten op de uitvoering van de verkiezing die hopelijk een doorbraak zal forceren. Tenslotte is er het delicate punt van einde-loopbaanproblematiek. Een Ministerieel Besluit zal het pensioen van arts als vrij beroep regelen na advies van een commissie (waarin, jawel, ook weer Médicomut zetelt). Ook al zal er een zwaar bevochten consensus uit de bus komen, de besluiten zullen door een toegeving aan de syndikanten pas vanaf 2004 van kracht zijn.

Wij vinden dat een goed uitgewerkt en nauwkeurig geëvalueerd toelatingsexamen zijn plaats kan hebben in een doordacht globaal beleid ter sanering van de gezondheidszorg. Maar het mag gezinsins als alibi gebruikt worden om van veel dringender beleidsdaden geen werk te maken. Het blijft wachten op voldoende gedetailleerde maatregelen die garanderen dat dit beleid ook de facto wordt uitgevoerd. Daar valt vooralsnog niet veel van te merken. De bewindslieden verschuilen zich achter geïsoleerde maatregelen die slechts op middellange termijn resultaat kunnen hebben en alle 'olifanten' uit de weg gaan. Ingrijpende beslissingen die onze ondemocratisch beheerde en technisch-georiënteerde geneeskunde op korte termijn omsmeden tot een basisgezondheidszorg met een menselijke gelaat, dringen zich op.

Sophie Tobback, Medica
Olga Vriese, Medica

De Leuvense kerstmarkt. Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Laurent kwam die vereren met zijn aanwezigheid en ze zonten door de afwezigheid van zijn hond. Maar geen nood, er was gastheer Tobback, zelf meermaals en geheel onterecht bulldog genoemd. Het gesprek dat zich tussen hen ontspoon ging over koetjes en honden.

"Louis, mijn hond en ikzelf kunnen niet genoeg benadrukken dat we de hond hoog in het vaandel moeten dragen". "Laurent, ik heb nu zelf een hond", baste Louis terug. "Want als Quickelings nu nog eens aan mijn deur staat, moet ik nu niet meer zelf blaffen." Er werd ook gepraat over de komende koningskwestie. "Een bindend referendum zal u niet vooruithelpen, zelfs als ge wilt van Filijf en die aangebouwde Duits. Kijk naar uw grootvader zaliger. Als de Walen u niet moeten hebben, vliegt ge toch aan de deur. Als gij wil koning worden, dan moet ge zelf uw vader uit de weg ruimen." "Maar dat is eutanasia, daar doe ik niet aan mee, dat ligt zo gevoelig momenteel." "Maar dat is helemaal geen eutanasia. Uw vader is toch nog zo oud niet. Hij heeft een beetje, dat is waar, maar wat wil je? In de twintigste eeuw met een zwaard in de hand zijn troonrede moeten afleggen. Ik zou een revolver verkiezen, of een autokrik. En vadermoord, dat gebeurt in de beste families. Hoe denkt ge dat Jeltsin in dat sanatorium is geraakt?" "Is dat ook..." "Ja, Laurent, maar dat blijft onder ons, socialisten." "Ja, natuurlijk, kameraad. Maar hoe moet ik dat nu doen?" "Met uw hond natuurlijk. Richt die af, op je vader en op je broer."

Reakties van verontwaardiging over het vrouwelijk schoonheidsideaal zijn tegenwoordig legio. De idealisering en zeker de objectivering van het vrouwelijke lichaam/de vrouw worden meer en meer als onaanvaardbaar aangevoeld. Een dergelijke ideologie zou ten grondslag liggen aan veel vrouwelijk leed. Volgens de auteur van het artikel in Veto (jrg. 24, nr. 10) zouden mannen die dans ontspringen. Deze problematiek moet echter met de nodige omzichtigheid benaderd worden. De vrouw die wordt voorgesteld als seksobjekt is slechts een deel van de problematiek, bij wijze van spreken slechts het 'topje' van de ijsberg.

Een eerste opmerking betreft de profileren van de vrouw in de reclame. Het feit dat vrouwen zich ledigdiel voelen door bepaalde reclamecampagnes verwordt niet meer, maar waarom springt het mannelijke deel van de bevolking niet verontwaardigd recht? De reclame houdt impliciet immers ook een objectivering in van de groep tot wie ze gericht is, achter weinig verhullende afliches schuilt een weinig flatterend manbeeld. Een andere opmerking is fundamenteel. Laten we eerlijk zijn: de nefaste effecten van een door de samenleving opgevoerd ideaalbeeld treffen niet enkel het 'zwakke' geslacht. Het model van de hypercompetitieve, goed verdienende en carrière makende man is de zees die het mannelijke deel van de bevolking neermaakt met een groot aantal hartaanvallen, maagzweren en dergelijke meer.

Geen nood want de ideologie van de gelijkheid is sterk: langzaam maar zeker groeien man en

De een is de ander

vrouw naar mekaar toe, althans toch hun rolmodellen. In de reclamespotjes wordt meer en meer ook een mannelijk adonismodel aangebracht en omgekeerd krijgen ook de vrouwen hun part in de slopende en competitieve produktie-ekonomie. Er zijn weliswaar nog verschillen, maar deze zij meer graduëel dan dat ze fundamenteel zijn. Het zijn onvermijdelijke stadia in een groei naar gelijkshaking. De rolpatronen der geslachten groeien langzaam maar zeker naar mekaar toe, "de een is de andere" zoals de Franse filosofe Elisabeth Badinter het zo idealistisch omschreef. Maar het resultaat is zeker niet wat zij voor ogen had. Het probleem schuilt in het feit dat het uniseksrollenpatroon slechts één facet van de respectievelijke rolmodellen samenvoegt. De voorstelling van man en vrouw in het volksideaal kan beschouwd worden als essentieel dubbel. Enerzijds was er het individualistische, concurrentieel aspect van de persoon. Voor vrouwen hield dit onder andere het schoonheidsideaal in, voor mannen werd de nadruk vooral gelegd op de materiële welstand en positie. Deze "harde" kant der geslachten had echter een tegenhanger in de meer sociale, intersub-

jektief gerichte geslachtsgebonden karaktertrekken. Deze gegevens werden ruwweg gesymboliseerd in het vader en moedermodel. Vanzelfsprekend had dit ideaal een sterk ideologiserende en diskriminatiebestendige werking, dit staat buiten kijf, doch anderzijds kan men moeilijk betwisten dat een dergelijk model filosofisch en psychologisch evenwichtiger zal zijn.

Ons aangemaakte rollenmodel verwaarloost echter het tweede aspect. In de hedendaagse ideologie worden waarden zoals trouw, zorg, verantwoordelijkheid, en dergelijke algeschilderd en ervaren als te belemmerend voor de persoonlijke vrijheid die ons zo dierbaar is. Een algemeen klimaat van individualisme, kommersialiteit en concurrentie gaat overheersen op basis van de paradoxale grond dat enerzijds intersubjektieve relaties de zelfontplooiing zouden verhinderen, en dat anderzijds de grootste vrijheid en uitbouw van de persoonlijkheid slechts kunnen plaatsvinden in een wereld van individualisme en gevecht van ieder tegen ieder. De 'struggle for life' is een 'struggle for happiness' geworden. Het is dan ook niet verbaazend dat een dergelijke ideolo-

gie hand in hand gaat met de dekonstruktie van iedere vorm van sociale solidariteit, die een hinderpaal vormen voor het ik-subjekt. We krijgen een ideaalmodel met de nadruk op concurrentie en zodoende een verhoogde druk op de mensen met als gevolg een verzieking van het lichaam, de samenleving, de natuur en zelfs het wereld- en mensbeeld. Het is niet de bedoeling het naar elkaar toegroeven van de geslachten te verketteren, noch wil ik een reaktionair wereldbeeld en rollenpatroon ophangen. Feminisme en het wegwerken van de diskriminaties op basis van geslacht zijn een in se goed project. Betreurenwaardig is echter de richting waarin dit evolueert en de maatschappijvisie die daar aan ten grondslag ligt. Het lijkt mij dan ook niet meer dan normaal al te sluiten met een prachtig citaat van Emma Goldman, overfeministe en anarchiste, die wat hierboven werd uiteengezet reeds lang geleden aanvoelde. Deze uitspraak kan echter missen enkele kleine wijzigingen zo geïnterpreteerd worden dat ze van toepassing is op zowel vrouwen als mannen, de een en de andere. "Het meest vitale recht is het recht om lief te hebben en te worden liegehad... en als gedeeltelijke emansipatie een volledige en waarschijnlijke emansipatie van de vrouw wil worden, zal het moeten afrekennen met de belachelijke idee dat liegehad worden, liefde en moeder zijn, sinoniemen zijn van staatsheid of onderdanigheid."

Jeroen Van Broeck,
GAS sociale en culturele antropologie

Geen salamistudenten gewenst

Orige woensdag had een belangrijke dag moeten worden voor de rechtsfaculteit. Die dag zou de fakulteitsraad immers haar standpunt bepalen ten aanzien van een eventuele invoering van semestereksamen voor de eerste kandidatuur. Na veel gepalaver binnen de onderwijscommissie over allerhande voorstellen en een gespreksavond over semestereksamen van het VRG kan echter enkel besloten worden dat niets werd besloten.

Alles begon met de brief die rektor Oosterlinck begin oktober aan de dekanen van de verschillende fakulteiten zond. Daarin liet hij hen weten dat ze een principiële uitspraak moesten doen over de vraag of hun fakulteit zal overgaan tot een semestersysteem dan wel of zij andere gelijkwaardige maatregelen voorstelt. Aanleiding voor deze vraag van de rektor zijn de tegenvallende slaagsijfers in de eerste kandidatuur. De rektor stelt de fakulteiten dus voor de keuze: ofwel wordt een voorstel tot semestereksamen uitgewerkt, ofwel kiest men voor "andere maatregelen [...] om de begeleiding van eerstejaarstudenten te verbeteren [...]".

Ook de rechtsfaculteit moest dus overgaan tot een stellingname terzake en op de fakulteitsraad van afgelopen woensdag zou de uiteindelijke beslissing vallen. Verscheidene voorstellen lagen op tafel, die allen een aanpassing van het examensysteem inhielden. Om de rechtstudenten toch enigzins bij het debat te betrekken, organiseerde het VRG vorige week maandag een gespreksavond waar de verschillende voorstellen werden toegelicht.

Voorstel

Een eerste voorstel was dat van de werkgroep semestereksamen onder het voorzitterschap van professor Vanhamel. Dat voorstel pleit voor de invoering van een gedeeltelijk semestersysteem dat semester- en jaareksamen koppelt. In eerste instantie zou het akademiejaar twee weken eerder beginnen. Dat is volgens de werkgroep nodig omdat er minimaal tien lessen moeten worden voorafgaand aan de proefexamens die in de tweede helft van november georganiseerd worden. Eind januari zouden dan twee of drie verplichte semestereksamen en twee partiële examens met gedeeltelijke vrijstelling plaats hebben, respectievelijk over de ganse en over een gedeelte van de leerstof.

Professor Van Orshoven had nogal wat kritiek op dat systeem. Volgens hem is het onmogelijk om vroeger met het akademiejaar te starten, zowel voor de profen als voor de (tweede zit-) studenten. Het samengaan van verplichte semestereksamen met partiële examens, zelfs wanneer daar een vrijstelling aan verbonden wordt, zal er volgens hem bovendien alleen maar toe leiden dat studenten enkel voor de definitieve

examens zullen studeren en de partiële naast zich neerleggen. Hij wees er ten slotte op dat door een vrijstelling aan de partiële examens te verbinden enkel die studenten beloofd zullen worden die van bij de start de juiste studiemethode te pakken hadden. Dat terwijl het toch juist de bedoeling is om die studenten te helpen die met aanpassings-

tussen de proef- en de semestereksamen — ook geen sprake meer zijn van enige remediering na de proefexamens. Daarvoor is immers tijd nodig — zij die niet geslaagd waren voor de proefexamens moeten dat eerst verteren voor zij hun studiemethode kunnen aanpassen — en die is er volgens Baeyens in een semestersys-

raad kon geen consensus bereikt worden. Bij een indicatieve stemming over de verschillende voorstellen bleken de aanwezigen zelfs overwegend tegen de invoering van een van de voorgestelde examensystemen. Een niet onbelangrijk deel van de stemgerechtigden onthield zich. Ook op de fakulteitsraad bleek een grote meerderheid

(foto Ivan Put)

moelijkheden te kampen hebben. Daarom verdedigde hij een semestersysteem voor zes van de negen opleidingsonderdelen: drie volledig gedoceerd in het eerste semester, drie in het tweede en drie gedurende het hele jaar. Eind januari zouden dan enkel examens afgelegd worden over de drie afgehandelde vakken nadat hierover halfweg het eerste semester 'klassieke' proefexamens werden afgenomen.

Schijffes

Monitor Frank Baeyens die voorstander is van een systeem met paaseksamen wees erop dat het invoeren van semestereksamen nefaste gevolgen kan hebben. Om dat aan te tonen overliep hij het akademiejaar chronologisch. Als je als eerstejaars in Leuven arriveert, is dat een grote stap die je op je eigen manier moet zien te verwerken. Je moet je socialiseren, je weg zoeken in een nieuwe omgeving, mensen leren kennen en dat kost tijd. Baeyens is ervan overtuigd dat wanneer eerstejaarstudenten weten dat in januari al een eerste definitieve afrekening plaatsvindt zij daarvoor geen tijd meer zullen durven maken.

Bij de proefexamens kunnen er zich volgens Baeyens meteen tal van problemen voordoen. Wanneer je ondervraagd wordt over de vakken waarvan je in januari definitieve examens moet afleggen, wordt de verleiding erg groot om gedurende het hele semester enkel met die vakken bezig te zijn. De andere vakken zullen aan de kant blijven liggen. Baeyens heeft het hier over 'salamistudenten' die de leerstof in schijffes zullen verwerken zonder dat van enige syntese sprake kan zijn. Maar ook wanneer je die 'salamifikatie' wil tegengaan door op de proefexamens over andere dan de semestervakken te ondervragen zit je met een probleem. De leerstof die op dat moment al gedoceerd is kan je immers bezwaarlijk representatief noemen. Volgens Baeyens kan er — door de korte periode

teem niet meer, net zo min als er die nog zal zijn voor toch heel belangrijke socioculturele activiteiten.

In verband met de semestereksamen zelf wijst Baeyens op twee grote gevaren. Ten eerste is er het probleem van de 'normkonstantie'. Wanneer de student in een bepaalde blokperiode minder stof moeten verwerken omdat er meerdere examineringsmomenten zijn, zou bij de professoren wel eens de reflex kunnen bestaan om de norm te verhogen. "Omdat de studenten minder vakken moeten studeren, mogen wij toch wat meer verwachten" kunnen sommige profen redeneren. Een tweede gevaar schuilt in het feit dat studenten die bij de semestereksamen onvoldoendes behalen in januari reeds te horen krijgen dat zij tweede zit zullen hebben. Een aantal studenten die normaal een goede kans maken om in de tweede zitijd alsnog te slagen zullen in januari reeds afhaken.

Baeyens pleitte dan ook voor een systeem met paaseksamen omdat in zo'n systeem wel socialisering, syntese en remediering mogelijk zijn. Voorwaarde is dan volgens hem wel dat er na de paaseksamen een periode van vakantie of rust wordt voorzien. Anders zit je met een nog grotere examenperiode — "een echte kalvarie" — van april tot juli.

Probleem

Voorstellen genoeg dus, maar allemaal voor de invoering van een of ander nieuw examensysteem. Over alternatieve maatregelen voor een betere begeleiding van eerstejaarstudenten werd nog maar weinig nagedacht. Op de gespreksavond van het VRG bleek nochtans duidelijk dat zulke maatregelen bij de meerderheid van de aanwezige studenten de voorkeur wegdroegen, terwijl voor geen van de andere voorstellen een meerderheid bleek te bestaan. Bij de profen was het, enigzins tegen de verwachtingen in, net zo. Op de fakulteits-

meer te voelen voor andere maatregelen.

Wat die andere maatregelen om de begeleiding van de eerstejaarstudenten te verbeteren kunnen zijn is echter allermint duidelijk. Van de zijde van de studenten werden wel enkele mogelijkheden geopperd zoals schrijfpoddrachten, betere begeleiding voor de aanvang van de studies, meer permanente evaluatie van de onderwijskwaliteit, maar hierop is vooralsnog niet dieper ingegaan. De rechtsfaculteit zit nu dus wel met een probleem. De rektor verwacht immers ten laatste tegen eind december een antwoord op zijn vraag en het behoud van het huidige systeem behoort niet tot de alternatieven. Het is nog maar de vraag of men op het rektorat genoeg zal nemen met het antwoord dat men er in de fakulteitsraad niet is uitge-raakt.

Kristof Daniels

Erkenning vrije verenigingen

De financiële controlecommissie der vrije verenigingen (FKK) start de erkenningsprocedure voor vrije verenigingen. Aanvragen tot erkenning moeten ingediend worden op het kantoor van Kringraad voor dinsdag 6 januari om 18.00 u. De criteria waaraan de aanvraag moet voldoen, evenals de erkenningscriteria zijn te verkrijgen op het kantoor van Kringraad, 's Meiersstraat 5 te Leuven, tel.: 22.31.09 of 32.37.89, fax: 22.01.03, e-mail: Kringraad@hal.ulyssis.student.kuleuven.ac.be.

Een Office Professional voor 3.990,- ?

Als student kan je bij ons de beste Microsoft software aanschaffen aan zeer speciale voorwaarden. Voor meer info raadpleeg www.microsoft.com/belgium/nl/learn.com even langs bij Computax.

Windows NT workstation 4.0 voor 2.490,- ?

Office 97 Professional of Office 4.21 voor Mac	NL/FR/UK	3.990,-
Windows95 Upgrade of Windows NT-ws 4.0	NL/FR/UK	2.490,-
Visual Basic Prof. 5.0 of Visual C++ Prof.	FR/UK	3.990,-

COMPUTERS - PRINTERS - SCANNERS - SUPPLIES

COMPUFAX
Mechelsestraat 42 - LEUVEN

Computax zoekt internet freaks voor web publishing. Interesse ? Bel : (016) 82.30.72

“Vroeger moest je gek zijn om naar een psycholoog te stappen”

In deze donkere dagen voor kerst hebben we allemaal wel eens een mindere dag; sombere gedachten, een winterdepressie, premature eksamenstress, het beklemmende visioen van weer twee weken lang de voeten onder de feestdis te moeten schuiven zonder kans op ontsnapping. Voor de meeste studenten zijn dit problemen die oplosbaar zijn, vraagtekens die zichzelf metertijd wel uitwissen. Voor anderen nijpen er ernstiger problemen: zij zien geen licht meer aan het eind van de tunnel, voelen zich niet goed in hun vel of in hun studies (of beide), of kampen met een zware familiale problematiek. Zij kunnen terecht op het Psychoterapeutisch Centrum voor Studenten (PTC).

Dat Centrum is misschien niet zo bekend maar wel een belangrijke sociale voorziening voor studenten. Door het samenwerkingsakkoord met de faculteit Psychologische en Pedagogische Wetenschappen in juni en door het organiseren van een studiedag in september kwam het thema opnieuw in de aandacht van Sociale Raad, de geleding van Loko die bevoegd is voor de sociale voorzieningen. Uit de studiedag bleek alvast dat het aantal studenten dat met grote en minder grote vragen komt aankloppen bij het PTC gestaag groeit. Gewoon hoogleraar Hans Vertommen van de afdeling Psychodiagnostiek en Psychologische Begeleiding en diensthoofd/psychoterpente Marie-Anne De Wulf vertellen over het wel, maar vooral over het wee van de Leuvense studenten.

Veto: *Het PTC is sinds kort van Studentenvoorzieningen verhuisd naar de faculteit Psychologische en Pedagogische Wetenschappen. Was dat een goede beslissing?*

Marie-Anne De Wulf: «Het opent alleszins nieuwe perspectieven. Samenwerking was er al voor bepaalde aspecten, maar nu kan die meer gefundeerd gebeuren, bijvoorbeeld om wetenschappelijke ondersteuning te krijgen. Nu komen ook meer stagiairs — psychoterpenten in opleiding — het Centrum ondersteunen.»

Hans Vertommen: «De achtergrond van de nieuwe samenwerking ken ik niet. Ik vind het wel een zeer zinvolle operatie: het PTC, dat toch gebruik maakt van psychologische interventiemiddelen, sluit aan bij de faculteit waar het betreffende onderwijs gegeven wordt en het onderzoek gebeurt. Toen het Centrum nog onder Studentenvoorzieningen viel, waren er ook altijd goede banden met de faculteit, maar nu is er een zeer duidelijke overeenkomst tussen Studentenvoorzieningen en de faculteit Psychologische en Pedagogische Wetenschappen, zodat de dienstverlening alleen maar beter kan verlopen.»

Veto: *Wanneer komen studenten bij jullie terecht?*

De Wulf: «Wanneer ze met vragen of problemen zitten. Heel dikwijls hebben die vragen te maken met faalangst. Dan kijken wij na of het inderdaad om een faalangst gaat. Wanneer dat effectief zo is, kan die student in een faalangstraining stappen. Voor andere studenten zijn de problemen echter al zo ver gevorderd dat er een individuele begeleiding nodig is. Het spectrum van problemen is heel breed: echte psychische problemen, onzekerheid, eenzaamheid, zich niet goed in z'n vel voelen. Het is een observatie die we allemaal maken: de laatste tien jaar zijn er meer en meer zware problemen. Ouders die in psychiatrie zitten, zelfmoord in het gezin, gekompliceerde echtscheidingen, conflicten thuis... Sommigen kunnen zich daarover zetten, maar anderen blijft het bezighouden en dat stoort

in hun normale functioneren.»

Vertommen: «Andere frekwent voorkomende problemen zijn seksueel geweld en incest. Ook loskomen van thuis en zich fundamentele vragen over de toekomst stellen, de angst om in de werkelijke wereld te staan, relaties en sociale contacten, kunnen problemen scheppen.»

Veto: *Is er een verschuiving merkbaar in de sociale achtergrond van de studenten die op het Centrum langskomen?*

De Wulf: «Het lijkt behoorlijk ingewikkeld. Ofwel waren psychologische problemen vroeger taboe, ofwel werden de studenten vroeger langs andere wegen opgevangen of kwamen ze rechtstreeks in een ziekenhuis terecht. In elk geval is het aantal studenten dat naar ons komt nu veel groter en hebben velen van hen een langdurige begeleiding nodig. Meer en meer gaat het om problemen die niet in een paar gesprekken opgelost kunnen worden. Soms vragen we ons af of studenten die bijvoorbeeld thuis met ernstige probleemsituaties geconfronteerd worden, vroeger niet naar de universiteit kwamen of elders hulp gingen zoeken. Misschien is het door de democratisering van het onderwijs dat deze jongeren meer naar de universiteit komen. Misschien is het taboe rond die zaken ook minder groot dan vroeger.»

financiering is de samenwerking met Nancy Hendrickx van de Sociale Dienst zeer belangrijk. Er is ook de vraag om verantwoordelijken in residenties, op Studie-advies en op sekretariaten, op te leiden in het decoderen van vragen van studenten. Iemand van het Centrum is er dan ook geweest om uitleg te verschaffen omtrent bepaalde vragen. Wanneer is het wenselijk om een jongere door te sturen? Wat is de juiste opvang voor een bepaald probleem en wanneer kunnen ze zelf iemand opvangen. Dat is een nieuw project.»

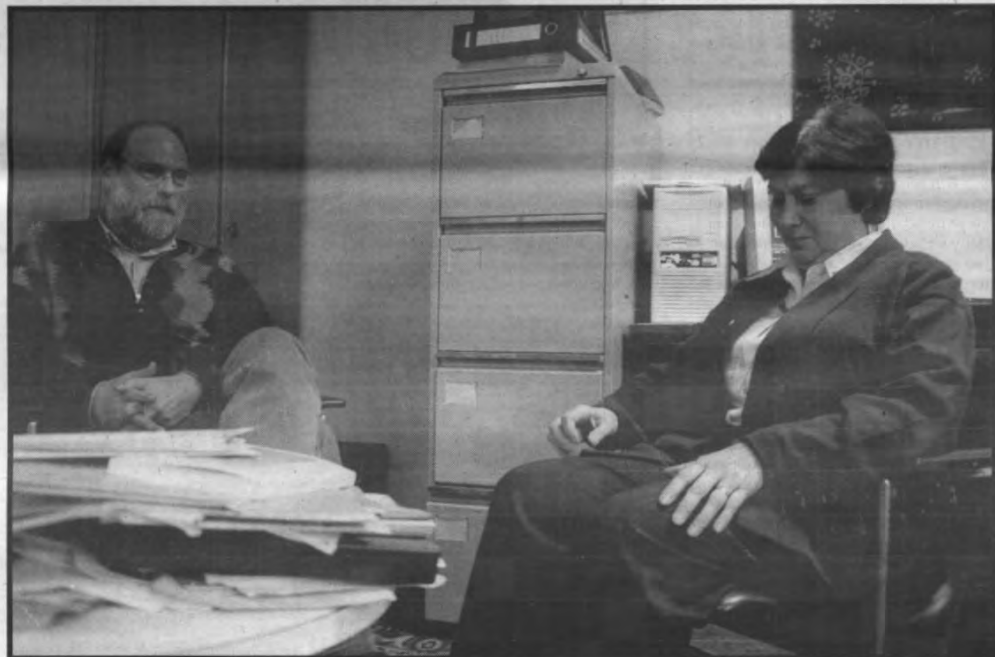
Vertommen: «Het decoderen van vragen en eventueel doorsturen is een belangrijke taak. Als deze goed uitgevoerd wordt, komen de studenten die psychologische hulp nodig hebben vanzelf op het PTC terecht.»

Veto: *Komen jongeren wanneer ze het nodig hebben?*

Vertommen: «Ja, maar als er meer studenten opgevangen moet worden, moet er ook voldoende personeel zijn om deze mensen op te vangen. We moeten de mensen die echt nood hebben aan psychologische ondersteuning, helpen om aan zichzelf te kunnen werken.»

Veto: *Hoeveel meer mankracht is er dan nodig?*

De Wulf: «Laat ons zeggen dat we een voltijds psychoterpent direct kunnen inschakelen. Neem nu een student die bij ons

Veto: *Op de studiedag rond psychoterapeutische hulpverlening voor studenten, die in september werd georganiseerd, bleek duidelijk dat ook in buitenland centra zoals deze meer jongeren over de vloer krijgen.*

De Wulf: «Dat klopt, maar dat studenten nu meer gestoord zouden zijn, is een ernstige misvatting.»

Veto: *Wat zijn de verschillende kanalen waarlangs een student hier terecht komt?*

De Wulf: «Heel wat studenten komen op eigen initiatief, die hebben het bijvoorbeeld gehoord van vrienden. Dat gebeurt nu veel gemakkelijker dan vroeger. Studenten die in therapie zitten vertellen daar veel over tegen hun vrienden. Vroeger was zo'n onderwerp veel meer taboe. Er wordt ook doorverwezen door het medisch centrum, het Centrum voor Geestelijke Gezondheid, door Studie-advies. Monitoraten verwijzen niet zo veel door naar ons. Ook de Sociale Dienst, waar we goed mee samenwerken, verwijst studenten met problemen door. Ook wat betreft de kotomgeving of studie-

komt aankloppen en die met een serieuze vraag blijkt te zitten. We kunnen dan beslissen dat we hiervoor meer dan een verkennend gesprek nodig hebben, en besteden dan een vijftal gesprekken om te zien wat er juist aan de hand is. Dit vraagt tijd, omdat er dan een collega bij betrokken wordt.»

Vertommen: «Ik zou de vraag bijna anders stellen. Ik zou de vraag niet direct stellen naar meer personeel, maar naar de bestaande noden. We moeten eerst zien hoe we daaraan kunnen beantwoorden. Er wordt een vrij grote spanning geleverd met betrekking tot faalangstraining. Er zijn echter nog heel wat andere problemen bij studenten, denk aan bijvoorbeeld eenzaamheid in het eerste jaar. Dat kan voor een groot deel opgevangen worden. Maar voor sommige mensen is dat een vrij serieus probleem. Ik denk dat er heel wat mensen zijn met alcoholproblemen, met eetstoornissen, om nu maar een paar voorbeelden te noemen. Dat zijn zeer specifieke problemen, die een spe-

cialistische aanpak en begeleiding vragen. Laat ons een aantal actieve programma's opstellen voor die problematieken. Die specifieke programma's kunnen bijvoorbeeld groepstherapieën zijn, maar dat hoeft niet noodzakelijk.»

De Wulf: «Dit jaar bieden we een groep aan voor studenten met problemen in verband met sociale aanpassing. Dit is een lichtere problematiek van het eerste jaar of de eerste jaren. Het gaat om studenten die geïsoleerd zijn, moeijlijk contacten leggen, onzeker zijn. Daar wordt dan rond gewerkt. Ook rond rouw, verlies zal er gewerkt worden.»

Veto: *Gebeuren de meeste therapieën in groep?*

De Wulf: «Niet noodzakelijk, de meeste therapieën zijn individueel. Soms komen er studenten naar me toe en zeggen dat een groepstherapie hen afschrikt, tenzij het met mensen is die hetzelfde hebben meegemaakt. Iemand wiens vader of moeder bijvoorbeeld een drankprobleem heeft, die zal liever spreken met iemand die hetzelfde meemaakt. Dan starten we daarrond een groep op. De vraag is natuurlijk of we deze studenten ook effectief bereiken.»

Vertommen: «We moeten natuurlijk ook niet alle problemen aanpakken. Voor sommige problemen bestaan er gespecialiseerde centra. Het is wel zeer belangrijk dat, als een student specifieke hulp nodig heeft rond bijvoorbeeld drugs in een therapeutische gemeenschap, er zeer goede afspraken komen tussen de andere instelling en ons Centrum. Anders bestaat de kans dat de student het contact met de universiteit, met zijn studies verliest of een studiejaar moet overdoen. Mocht het contact met de gespecialiseerde centra beter verlopen, dan is er veel minder kans dat een jongere afhaakt en de band met de universiteit en

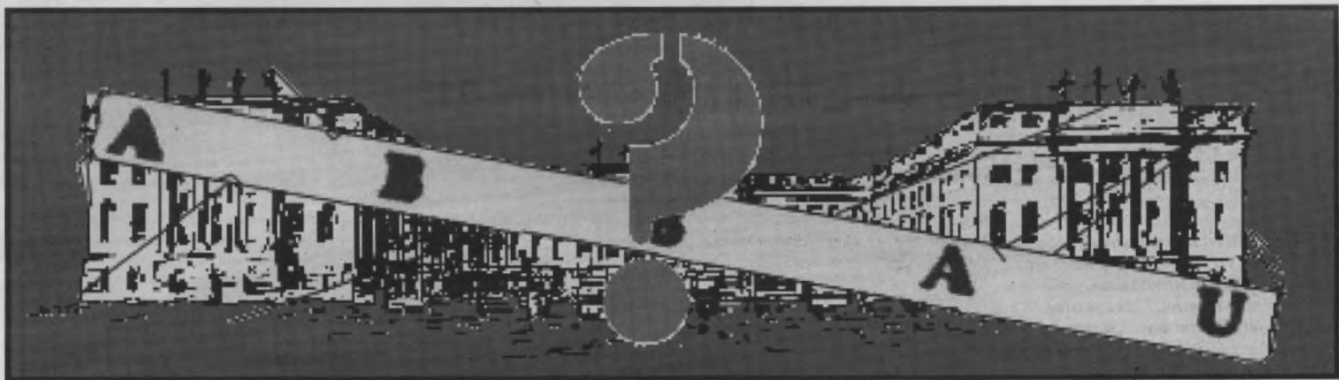
zijn studies verliest. Dat is een belangrijke taak van het PTC.»

De Wulf: «Het taboe van het Centrum is ook kleiner dan vroeger. Ik denk dat het sociaal klimaat in het algemeen verdraagzamer is ten opzichte van psychische problemen. In weekblaadjes wordt er gemakkelijker verwezen naar psychische problemen, dat je hulp kan zoeken en dat je er niet alleen voor staat. Vroeger moest je al 'gek' zijn om naar een psycholoog of een psychiater te gaan. Het feit dat de ouders het niet mochten weten was vroeger veel sterker dan nu.»

Vertommen: «Het feit dat het Centrum zich bekend maakt als psychoterapeutisch centrum, en niet als een psychiatrisch centrum, is ook van groot belang. Het gaat erom dat de student niet zou afhaken door de problemen die hij heeft.»

**Olivier Remy
Nele Mariën**

Het PTC is gevestigd in het Atrechtcollege, Naamsestraat 63, en elke dag open van 9.00 u tot 12.00 u, en van 13.30 u tot 17.30 u.

In Duitsland studeren is altijd een beetje staken

Lucky Streik

ier weken wachten op het spreekuur van een prof, een robbertje vechten voor de schaarse staanplaatsen in een overvol auditorium, uren in de file staan om een seminarie te kunnen volgen, kamperen bij de inschrijvingen, het zijn niet meteen dingen waar een Leuvense student van wakker hoeft te liggen. Dat doen ze in Duitsland wel, en nog niet met zo weinig ook: al meer dan een maand wordt er gestaakt door studenten en professoren in de grootste studentenprotesten sinds '68.

Er is te weinig geld: er zijn teveel studenten aan te weinig universiteiten, die dan nog te klein blijven. De bibliotheken en onderzoekers krijgen te weinig centen. Het onderwijs is daardoor van een te slechte kwaliteit, en er is teveel gesnoeid in het beuzenbudget, vinden de studenten. Kop van jut bij hun akties is onderwijsminister Jürgen Rüttgers (CDU), maar die zegt met hen te sympathiseren en speelt handig de bal door naar het ministerie van Financiën. Dat maakte immers onlangs voor de aankoop van nieuwe legervliegtuigen genoeg geld vrij om een middelgrote unifiet uit het financiële slop te halen. Ook heel wat andere politiek van diverse pluimage proberen het studentenprotest met een sjarmeoffensief te rekupereren. En dat schijnt zowaar te lukken ook.

Wetgeving

Nochtans is er wel degelijk iets loos: toen op 29 oktober in Gießen studenten het hoofdgebouw van de universiteit bezetten en opriepen tot een algemene staking, gingen daar zo'n honderd andere hogescholen en universiteiten op in. Die staking duurt nu zeker nog tot 18 december, want dan staat een massademonstratie in Bonn op de agenda. Niet dat er nog geen massademonstratie geweest is: vorige woensdag kwamen in Dresden alleen al tienduizend studenten op straat, wat meteen de grootste betoging was die ze daar sinds de val van de muur gezien hadden. In Düsseldorf waren er 40.000 betogers, en in Hannover, Würzburg en Hamburg telkens zo'n 20.000. In Keulen werden treinsporen bezet, in Berlijn versperden de Studis zelfs een autoweg.

Wij belden met onze korrespondenten

in Keulen om aan de weet te komen hoe de studenten zich organiseren en welke de sleer er onder de studenten heerst. Bart studeerde Germaanse aan de KU Leuven en schreef zich een paar jaar geleden in aan de fakulteit Letteren & Wijsbegeerte van de Universität zu Köln. Het is tevens de thuishaven voor de uit Hamburg afkomstige Annika, die Engels, Spaans en politiek studeert. Bart ontdekt dat het de studenten alleen om meer geld te doen is: "De studenten willen meer medezeggenschap in de organisatie van hun universiteit en wijzen op tekortkomingen in de onderwijswetgeving (de 'Hochschulrahmengesetz'). Daarin worden gehandicapte en buitenlandse studenten bijvoorbeeld nauwelijks beschermd, ze komen bijna niet in de tekst voor." De organisatie van de stakingen en andere protestakties blijkt vooral gecentraliseerd te zijn rond zogenaamde 'Arbeitsgruppen'. Bart: "Per fakulteit worden Arbeitsgruppen opgericht die de moeilijke onderwijswetgeving lezen, bestuderen en interpreteren en op basis daarvan nieuwe voorstellen trachten te formuleren. De Keulse fakulteit Letteren zelf heeft na twee en een halve week de staking gestaakt. De staking is niet meer vol te houden, ze duurt te lang, de motivatie bij de studenten neemt af en velen beginnen te vrezen dat ze geen examens meer zullen kunnen afleggen". Ludens Annika is vorige week inderdaad al aan bepaalde universiteiten het semester ongedigd verklaard. Fakuliteiten die later begonnen zijn met de staking doen wel nog verder. Ongeacht of de stakingen afgeblazen of voortgezet worden, blijven de Arbeitsgruppen overal dapper voortwerken, hoewel ook daar de groep die actief meewerkt steeds kleiner wordt. Unaniemiteit is er onder de studenten trouwens nooit geweest. Vanaf het eerste moment was er een tamelijk grote groep tegen het verzet omdat ze vreessen dat ze alleen maar zichzelf zouden straffen. Het lijkt erop dat de politici de akties door hun passiviteit gewoon laten doodbloeden. Het pessimisme neemt toe. "Hoewel, volgend jaar zijn er verkiezingen. Misschien komen er toch nog maatregelen uit de bus omdat de politici zo hopen de stemmen van de studenten te winnen", aldus Bart.

De publieke opinie heeft sympathie voor de akties, maar enkel zolang het dagelijks leven er niet door verstoord wordt. Annika: "Zo blokkeerden de studenten vorige week een half uur lang een belangrijke brug in Keulen, wat niet echt in goede aarde viel." Gevraagd naar de vergelijking met de protesten in 1968 beweert Annika dat de studenten veel realistischer zijn. De omvang van de demonstraties mag dan wel even groot zijn als toen, nu worden er echter geen autoriteiten van hun sokkel gestoten. Die betogen gewoon mee. De eisen van de studenten zijn zo redelijk dat de politici niet anders kunnen dan er zich akkoord mee te verklaren. Zelfs kanselier Kohl heeft zijn sympathie betuigd. De kristendemocraten van de CDU vinden dat er tachtig miljoen mark vrijgemaakt moet worden voor het onderwijs. De oppositiepartijen bieden

uiteraard meer: de socialisten (SPD) eisen een investering van vierhonderd miljoen mark, en de groenen denken dat het er zeshonderd moeten zijn. Volgens Klaus Landfried, de voorzitter van de raad van rektoren, is er elk jaar negen miljard mark extra nodig. De studenten die vandaag de straat op komen, zijn ook in de eerste plaats bekommerd om de financiële toestand van hun universiteit. Het beperkte budget dat wordt vrijgemaakt voor het onderwijs toont een duidelijk verband met haar belabberde kwaliteit: sommige laboratoria en gebouwen zijn gewoon aan het rotten, seminaries en practica zijn zo drukbevolkt dat ze slag om slinger worden uitgesteld. Hoewel de politieke partijen dus financiële noodprogramma's voorstellen, en onderwijsminister Rüttgers zegt dat hij de protesten ten volle begrijpt, weet hij dat er gewoon geen geld meer is. Het Duitse weekblad Der Spiegel (13/12/97) schrijft dan ook dat "het grote uur der huichelaars geslagen heeft". Rüttgers probeert dan ook de aandacht van het geld af te leiden door te verwijzen naar andere oorzaken van de malaise in het Duitse hoger onderwijs.

Toen de Duitse studenten zo'n tien jaar geleden met dezelfde grieven de straat opkwamen, kwam er een speciaal financieersprogramma van 2,1 miljard mark. Vlak daarna volgde een tweede geldinjectie. Ook nu dat geld op is, blijken de echte oorzaken van het probleem niet te zijn verdwenen. De organisatie van de Duitse universiteiten is gewoon te ouderwets; die waren oorspronkelijk bedoeld om, uitgaande van een persoonlijk contact tussen prof en student, een kleine maatschappelijke elite op te leiden, terwijl het aantal studenten dat naar een hogeschool of unifiet gaat geëksplodeerd is. Zo is de Universität zu Köln tot op de dag van vandaag berekend op 24.000 studenten. Op dit moment zijn het er 60.000. Het is dringend nodig de eerste beginselen van een goed management in de universiteitsstructuren te introduceren.

Repliek

Zowel de politieke wereld als de studenten proberen daarom structurele alternatieven te bedenken. Een idee is de studenten maximaal zeven jaar te laten studeren, als ze er langer over doen worden ze financieel gestraft. De repliek van de studenten op dat voorstel is krachtig in zijn eenvoud: deed kanselier Kohl er ook alweer geen acht jaar over om zijn diploma te halen? In het algemeen zien de studenten hun sinds 1968 aan de gang zijnde strijd voor meer inspraak en democratie in het onderwijs in gevaar gebracht door een controle van hun prestaties en een beperking van hun studietijd. Een ander politiek voorstel bestaat erin de wetenschappelijke resultaten van de instellingen te koppelen aan hun financiering: hoe beter een unifiet presteert, des te meer geld zou ze krijgen. Precies deze dreigende hervormingen lok-

ken de professoren mee de straat op met de studenten: de profen steigeren bij de gedachte aan het knuffen van het zelfbestuur van hun universiteiten. De beweegredenen voor studenten en professoren om te gaab staken zijn dus eigenlijk niet helemaal dezelfde, al is er dan een gemeenschappelijke vijand. Studentenvertegenwoordigers vinden het dan ook absurd dat professoren en politici mee opstappen in de betogingen, omdat ze volgens hen precies aan de oorzaak liggen van hun problemen.

Naast de onbegrijpelijke besparingsmaatregelen — aan de Berlijnse Humboldt-Universiteit moet zo in de komende zes jaar een vierde van alle professoraten geschrapt worden — wordt veel verwacht van een rationalisering van het onderwijs. Want ook in het land van de denkers en de dichters wordt er gesaneerd: het kan volgens de overheid niet langer dat zomaar elke universiteit alle studierichtingen blijft aanbieden.

Staken is ook een beetje spannend. De door de hinder van de stakingen verkregen vrije tijd wordt door heel wat studenten gretig aangegrepen om lustig te gaan chatten of inderhaast opgerichte 'Streik-Cafés' op Internet. De grote betogingen krijgen de allures van een muziekfestival, en het vurige enthousiasme van de eerste dagen deernstert langzaam weg. Steeds meer colleges gaan gewoon terug door, en in de intussen bestofte aula's worden opnieuw studenten gesignaleerd.

Jeroen Lissens
Benny Debruyne

Een stand van zaken is, samen met het eisenpakket van de Duitse studentenbeweging, terug te vinden op een overkoepelende website:
<http://www.studentenproteste.org>

(foto Benny Debruyne)

“We zijn beleefder en minder formalistisch”

De Basken zijn met drie miljoen, een kleine groep onder de veertig miljoen Spanjaarden. Toch eisen ze bijna dagelijks de krantenkoppen op. Twee weken geleden werden de 23 leden van de Nationale Raad van Herri Batasuna (HB, politieke arm van Eta) tot 7 jaar gevangenisstraf veroordeeld voor het uitzenden van een Eta-video. Vorige week donderdag veroordeelde Eta nog maar eens een politicus van de Partido Popular. Toch is Euskadi (Baskenland) veel meer. Dat maken Mikel Larra-beiti Jauregi, Aitor Ozamiz Uriarte, Amaia Zarragoza Garmendia en Beatriz Demiguel Cisneros ons duidelijk. Drie ervan zijn studenten aan de Universidad del País Vasco/Euskal Herriko Unibertsitatea. De studente pro HB, ook uitgenodigd, kwam jammer genoeg niet opdagen.

Veto: Jullie zijn studenten aan de Universiteit van Baskenland? Is die unief vergelijkbaar met de KU Leuven?

Mikel: «Nee, eigenlijk niet. De kampussen zijn veel minder gekoncentreerd dan in Leuven. Er zijn kampussen in de drie provincies: Araba, Bizkaia en Gipuzkoa. De unief is in handen van de Baskische overheid. Het zou dus eerder de Universiteit van Brabant heten, met lokaties in Brussel, Mechelen en Leuven.»

Veto: Hoe is de studentenbeweging georganiseerd in Euskadi. Waar staan ze voor en hoe sterk weegt de politiek op hun activiteiten?

Beatriz: «De studentenbeweging stelt niet zoveel voor. Ze zijn heel sterk gepolitiseerd. Sommigen zijn heel offensief op het vlak van het Baskisch. Die agressieve aanpak is de mijne niet.»

Mikel: «In onze ingenieurschool hebben we de ekstreme nationalist en de anderen. Deze laatste zijn niet zo sterk gepolitiseerd. De eerste groep plaatst hun engagement wel stevast in het kader van de algemene bevrijding van het Euskadi. De echte studententergenwoordigers proberen het anders aan te pakken.»

Amaia: «Vreemd toch dat ze voortdurend spreken in naam van het Baskische volk. Volgens hen gaat het heel slecht, zoals de pamfletten van de Eta ook stellen. Dat is leugenachtig. Als je de huidige situatie met de Franquistische periode vergelijkt is er een grote vooruitgang geboekt. En toch keuren ze het radikaal af.»

Veto: Hoe sterk zijn ze bezig met het onderwijs en de sociale diensten aan de universiteit?

Mikel: «Ze zijn daar misschien wel mee bezig, maar daar zien we niets van. Omdat ze konstant pamfletten uitdelen en posters ophangen blijft er weinig tijd over. Dat is nu juist het probleem. Je weet alleen iets over het politieke profiel.»

Amaia: «Op onze ingenieurschool hebben Jarrai (HB-jongeren) en soortgenoten niet zoveel macht. Het zijn de anderen die in de overlegorganen zitten. Op de kampus van de menswetenschappen zijn de extremisten veel sterker.»

Aitor: «Op mijn universiteit zijn er geen studententergenwoordigers. Ik zit op een prive-universiteit van de Jezuitten. Daar heb je één gedelegeerde per klas. En een raad, maar die heeft geen macht. Er is ook geen stakingsrecht. Het is een andere wereld.»

Veto: Welke weerslag heeft het engagement van radicalen op dat van anderen.

Mikel: «Bijna elk engagement wordt in de sfeer van HB en de Eta gebracht. Zo ook de totaalweigerars, de lesbiennes, enzovoort. Er zijn nochtans ook anderen, zoals bijvoorbeeld de religieuze die hun militaire dienst weigeren. Maar dat zien de mensen niet.»

Amaia: «Net de drammerige sfeer zorgt ervoor dat mensen zich politiek niet meer

engageren. Politiek interesseert mij persoonlijk heel veel maar in die context, haak je af.»

Beatriz: «Ook acties van ekologisten worden heel vlug in hetzelfde hokje gestopt, ten onrechte.»

Veto: Denken jullie dat Herri Batasuna en Eta een goede oplossing voor Euskadi in de weg staat?

Mikel: «Ja, ik denk dat hun acties het Euskera in een negatief daglicht stellen. Mensen willen het niet meer.»

Beatriz: «Mijn moeder is van Asturië en mijn vader is van Zaragoza. Ik kende toch heel wat Euskera, maar ik had er genoeg van. Nochtans, vroeger spraken we het zelfs met vriendinnen op straat. Nu ben ik er rustiger over, maar ik kon er niet meer tegen.»

Mikel: «Ik heb dat probleem niet.»

Veto: Beatriz, jij bent Spaanstalig van huis uit. Wat denk je van de promotie van het Baskisch?

Beatriz: «Ik heb het Euskera wel geleerd. Ze promoten de taal op een goeie manier in het Baskenland. De taal aanleren aan kinderen en zo de omgeving normaler maken is een goed initiatief. Het is iets wat gestaag

Mikel: «Ben ik Spanjaard? Ben ik Bask? Het interesseert mij niet echt.»

Amaia: «Nee zo denk ik niet. Het Baskzijn is een deel van mij. Het is mijn geschiedenis.»

Aitor: «De cultuur is ook voor mij belangrijk. De dans, de taal, de literatuur. Dat is niet alleen een gevoel maar ook een noodzaak. Ik denk dat de Baskische zaak in de vooruitschrijdende globalisering nuttig is.»

Amaia: «Ik zou graag hebben dat iedereen Baskisch spreekt, maar ik stel niet voor de Spaanse Kultuur te verwerpen.»

Aitor: «Toch wordt het minder relevant, we dragen allemaal dezelfde massakledij en eten hamburgers.»

Veto: Wat vinden jullie eigenaardig aan Vlaanderen?

Mikel: «Twee keer per dag warm eten gebeurt hier niet. Thuis zeggen we ook altijd “Hola”, goeiedag, en hier zeggen ze niets.»

Aitor: «Hier zeggen ze steeds alsjeblift en dankjewel. Dat doen wij niet.»

Mikel: «Maar wij zijn beleefder en minder formalistisch. De gast die mij vandaag in de

seren de Spanjaarden zelf de Andaloese cichés. Ze verkopen de Macarena of Cortés en z'n flamenco.»

Aitor: «Hier vragen ze me voortdurend over de stieren. Maar nee, ik moet daar niets van hebben.»

Veto: Verleden donderdag veroordeelde Eta een politicus van de Partido Popular. Het was één van de reacties op de veroordeling tot 7 jaar sel van de leiders van Herri Batasuna. Hoe zien jullie zelf de toekomst van Euskadi?

Mikel: «Ik ben tamelijk pessimistisch.»

Amaia: «Ik ook, meer nog dan een tijdje geleden. Maar we zijn er ook van overtuigd dat de politie het probleem niet gaat oplossen.»

Aitor: «Ja, maar Eta heeft minder wil dan de regering.»

Mikel: «De Aznarregering is zeker ook niet bereid water in de wijn te doen.»

Veto: De Spaanse media lijken niet altijd korrekt en objectief. Bovendien werden dit jaar zowel De Morgen als De Standaard terechtgewezen. Ze zouden Eta te weinig stigmatiseren.

Mikel: «Ze schrijven er heel veel over. Het

(foto Jeroen Lissens)

groeit. Het is moeilijker om aan mensen van veertig jaar het Baskisch op te leggen.»

Veto: Het Euskera wordt door zo'n dertig procent van de Baskische bevolking gesproken. Welk statuut heeft het op de kampussen zelf?

Amaia: «Alle studenten kunnen alles in Castiliaans studeren. In het Baskisch is het nog niet mogelijk. De intentie om de unief tweetalig te maken is er wel. Onder Franco was het Euskera verboden. Iedereen moest Spaans spreken. Met instituten en pre-universitaire vorming promoten ze nu het Baskisch. Zo moeten de nieuwe profen tweetalig zijn.»

Mikel: «In onze ingenieurschool kunnen we het eerste en tweede jaar in het Baskisch doen en dan niet meer.»

Amaia: «Vóór de unief kan je wel alles in Euskera doen. Je hebt drie mogelijkheden: Baskisch, tweetalig of Spaanstalig. De minderheid spreekt nog altijd Baskisch, maar vanuit brede lagen van de bevolking wordt de promotie van de taal ondersteund. In de lagere school kiest de grote meerderheid een tweetalig of een Baskisch programma.»

Veto: De oorsprong van het Euskera is nog niet gevonden. Hoe zien jullie de Baskische identiteit?

Amaia: «De taal is heel oud. Voor de Romeinen kwamen, waren de Basken al op het Iberische schiereiland. De eerste geschreven teksten in Euskera dateren van rond de tiende eeuw.»

bank bediende beet me bijna. En dat gebeurt hier veel; ook in Spanje maar minder.»

Veto: En wat valt je op in het studentenleven?

Aitor: «Hier hebben ze bijna allemaal een kot. Thuis leven is heel normaal in Spanje. Hier zijn ze veel zelfstandiger.»

Mikel: «Ze zijn ook rijper.»

Beatriz: «Nee dat zijn ze niet. Onze tutor heeft het ons deze week nog gezegd. Onafhankelijk maar elk weekend naar huis. De vuile was mee naar huis, ze kunnen niet koken.»

Aitor: «Wat een mooi leven. Je hebt honger, alles is vuil, en je gaat naar huis en dan weer voor vier dagen naar Leuven, en zo maar door. Zelfstandig toch.»

Veto: En de universitaire restaurants?

Mikel: «Hier eet men echt goed. Ik eet al vanaf mijn drie jaar op school en ik heb nog nooit zo goed gegeten. Het is wel wat duurder, maar ze geven frietjes.»

Veto: Spanje staat toch ook voor het goeie leven. Of is dat een tipische Andaloese, het Zuid-Spaanse beeld van Spanje.»

Beatriz: «Maar dat vind ik niet erg. Dat is een cliché dat je overal vindt. De Fransen zijn arrogante smeerlappen. De Engelsen zijn kneuterige formalisten: veel please, thank you maar geen cultuur. Zulke clichés vind je overal. Ze raken me absoluut niet.»

Amaia: «Aan de andere kant kommersiali-

is thema dat opbrengt.»

Beatriz: «Langs de straat zie je overal affiches, reacties. Maar er is ook creativiteit. Ze maken er wel iets van. Dat is een stuk breder dan de dagbladders»

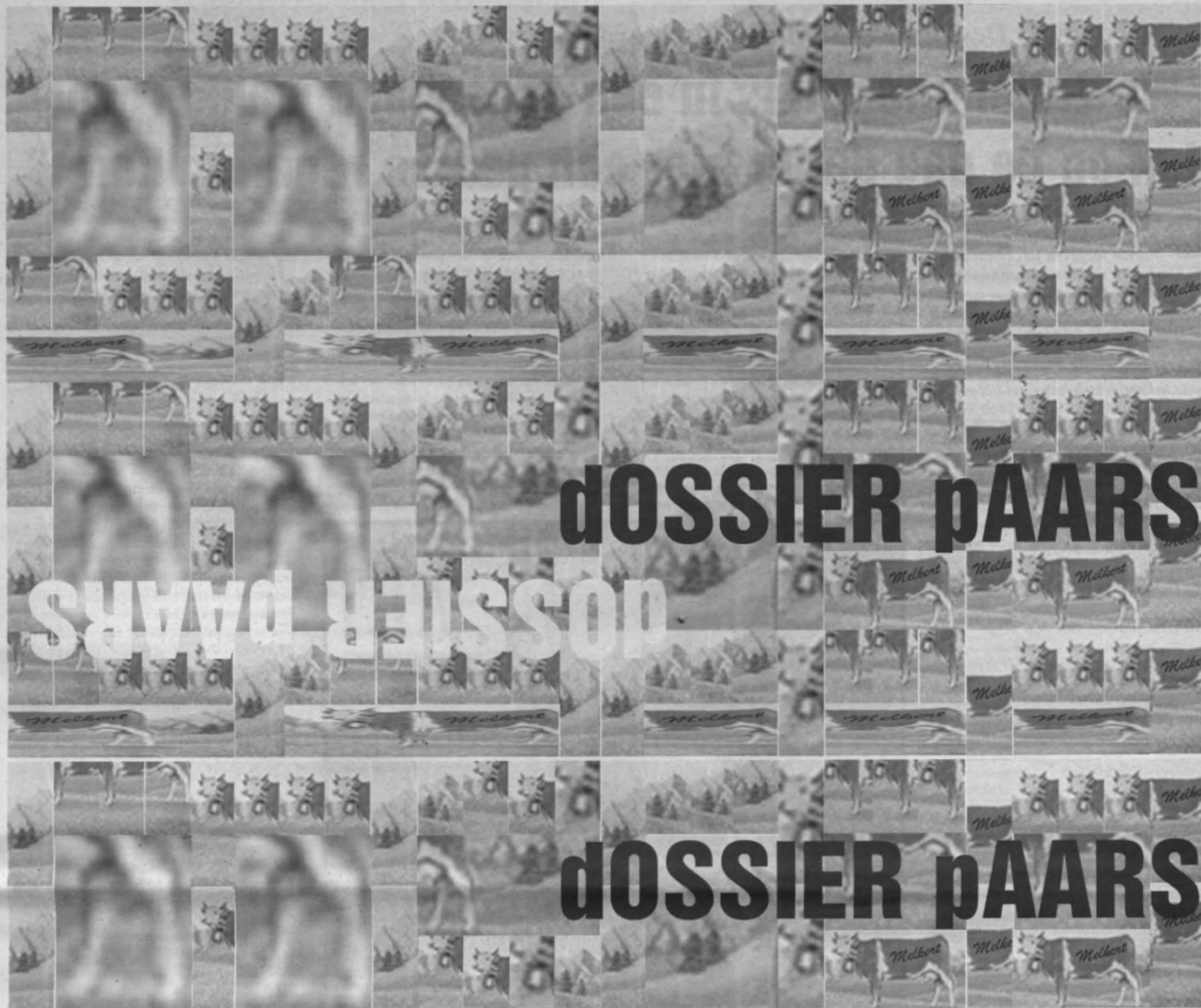
Mikel: «Als ik de Spaanse radio hoor kookt mijn bloed. Laat het duidelijk zijn, ik ga niet akkoord met de tactiek van HB en Eta, maar ze doen het wel uit een bepaald idealisme. Ze hebben een droom. Dat ga je nooit in de Spaanse pers zien.»

Beatriz: «Dat is toch normaal, mensen die champagne drinken na een aanslag wekken toch huivering op.»

Mikel: «De Spaanse pers deelt de Basken altijd op in twee kampen. De goeien en de slechten. De laatste zijn Herri Batasuna en de goeien zijn al de anderen. Er is een groot verschil in visie, maar de pers overdrijft door ze zo zwart te maken. HB denkt dat ze gelijk heeft en dat er daarbuiten niks is. Op dezelfde manier gaat de Partido Popular nooit aanvaarden dat een sympathisant van de Eta idealen heeft.»

Amaia: «De “Transición” — de overgang van diktatuur naar democratie — is een voorbeeld geweest van vergeving en bereidheid om er iets van te maken. Er is maar hoop als de konstante stigmatisering ophoudt.»

Bert Cornillie

Een nieuwe trend in de politieke wereld: kleuren mengen

Paars is een mengeling van rood en blauw

In de Zwarte Zondag in 1991 heeft de Belgische politiek niet meer stilgestaan. Naast de verzuimingsoperatie van de VLD hebben alle partijen hard gewerkt aan een nieuw imago en bekende Vlamingen als nieuwe leden. De Dutroux-affaire heeft deze evolutie nog versterkt. Dit jaar was het op politiek vlak ongetwijfeld het jaar van de 'nieuwe politieke cultuur'. In de laatste bocht voor de rechte lijn naar de volgende verkiezingen lijkt 'paars' het kodewoord voor de vernieuwers. Een kleur als vernieuwend project, de zoveelste politieke trend of de toekomst? Veto belicht dit fenomeen door enkele betrokkenen aan het woord te laten.

Paars is een term die ingang heeft gevonden in Nederland, nadat men daar een coalitie heeft gevormd tussen de liberalen en sociaaldemocraten. Eenvoudig gesteld duidt paars op de samenvoeging tussen het rood van de socialisten en het blauw van de liberalen. Toch was ook in Nederland deze coalitie slechts mogelijk door D66 — een linksliberale partij — als bindmiddel aan de regering toe te voegen. Over de rol van D66 in de coalitie, gingen we op trip naar Nederland en spraken we met Roger van Boxtel, parlementslid van deze partij (pagina 12). Omdat Nederland op economisch vlak

met zijn poldermodel hoge toppen scheert — Nederland is als enige land echt geslaagd op het Maastrichtexamen — staat voor velen de openheid van het Nederlandse beleid model. Intussen lijkt ook New-Labour een navolgbaar voorbeeld te zijn. Beide politieke ontwikkelingen hebben alleszins met mekaar gemeen dat ze nieuwe mensen aan het bewind hebben gebracht.

Duidelijk is dat vooral oppositiepartijen in België de kaart trekken van paars. Zij willen eindelijk een nieuw beleid na de verstarring die volgens hen nu is ingetreden. Daarvoor wijzen ze vooral naar de CVP en de PS — "die al veel te lang aan de macht zijn." Toch aanzien anderen het als een antikerikale coalitie. Happart ziet een paarse regering wel zitten want "het kan toch niet dat het eenzijdig kristelijk denken door de kerk en het paleis via de federale regering aan het hele land wordt opgedrongen." Olivier Deleuze van Ecolo vindt het ook een groot voordeel dat de kristendemocraten naar de oppositiebanken worden verwezen. Maar als men vraagt naar de concrete invulling van een Hollands paars, duiken steevast de complexe federale structuur en het gebrek aan D66 in België op als boosdoeners. Zo wijst Dirk Achten (hoofdredakteur van De Standaard) ook op de Vlaams-Waalse tegenstellingen in België. "Het ligt een stuk moeilijker dan in Nederland waar het land niet is opgedeeld in twee werelden met verschillende politieke

krachtsverhoudingen." Ook politoloog Kris Deschouwer uit in een interview met Veto zijn bedenkingen bij de paarse droom: "De basiskombinatie zal wellicht dezelfde blijven als in Nederland: het samengaan van socialisten en liberalen. Maar daar wordt dan nu eens wat groen bijgevoegd, dan weer wat geel als bindmiddel, maar in Wallonië is er niet zoiets als de Volksunie en dus dreig je daar al meteen in de problemen te komen." Op pagina 8 formuleert de politoloog van de Vrije Universiteit Brussel zijn bedenkingen bij een paarse coalitie in België.

Fenomeen

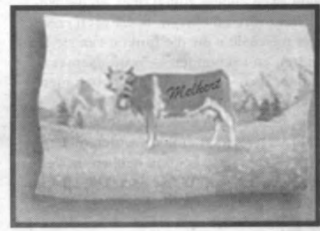
Aan de andere kant is dus de afwezigheid van een linksliberale partij — tipe D66 — als bindmiddel een probleem. Tobback hierover: "Wij hebben hier te lande geen eigen variant van het Nederlandse D66. Zo'n combinatie van pragmatische groenen, kaviaarsocialen en verlichte liberalen verenigd in één politieke partij is bij ons niet voorhanden." Ook VLD-jongere Peter Reekmans maakt melding van deze afwezigheid: "Er is geen D66 in Vlaanderen. De VU was misschien onder Gabriëls op weg naar een linksliberale koers, onder Ancliaux is die zeker verlaten en gewoon links geworden." Toch is het nog steeds de betrachting van Ancliaux om in Vlaanderen te komen tot een linksliberale formatie die

een "onafhankelijk en nonkonformistische partij" moet worden. Op pagina 9 ontplouwt hij de verwachtingen over zijn nieuwe alliantie.

Tot deze alliantie traden intussen TriAngel en het Centrum voor Politieke Vernieuwing toe. Deze jongerenorganisaties hebben hun sporen onder meer verdiend door het organiseren van de Dag van de Democratie in Antwerpen. Wij plaatsten hen naast politieke jongerenorganisaties die op pagina tien en elf hun visie geven over de toekomst van paars. Ook de Ardon Admiraal van de jongerenorganisatie Jong-Demokraten die banden heeft met D66 geeft ten slotte zijn visie op D66 en de Nederlandse politiek. Veel plezier met deze exemplatieve benadering van een nieuw fenomeen in de politieke wereld.

Raf Gerits

Bron: het paarse septembertijdschrift van Wij-jongeren.

“We zullen niet plots in een ander land wakker worden op de dag dat er hier een paarse regering komt”

Als de grootste criticus van het Nederlandse politieke bestel zal moeten toegeven dat er bij onze noorderburen met een nieuw soort geestdrift over politiek gepraat wordt. Dat zou te danken zijn aan het paarse kabinet dat daar drie jaar geleden geïnstalleerd werd. Paars brak met het traditionele politieke beleid waarin de kristendemokraten het hoogste woord voerden. Een aantrekkelijke gedachte in de ogen van veel politieke vernieuwers die ook hier te lande de lof van paars prediken. Maar wat kan paars betekenen in België? Is er nood aan paars? En vooral: welke lading wordt door de paarse vlag gedekt? Allemaal vragen waarop ook politoloog Kris Deschouwer (VUB) enkel een sceptisch antwoord kan geven.

Kris Deschouwer: «Als je in België spreekt over paars, dan gaat het over iets dat er nog niet is. De basiskombinatie zal wellicht dezelfde blijven als in Nederland: het samengaan van socialisten en liberalen. Maar daar wordt dan nu eens wat groen bijgevoegd, dan weer wat geel als bindmiddel, maar in Wallonië heb je niet zoiets als de Volksunie (VU) en dus dreig je daar al meteen in de problemen te komen. Bovendien wordt dat paars in België nogal geïdealiseerd. Maar de vraag is hoe je die vernieuwing inhoudelijk invult, en daarover wordt voorlopig niet gesproken. Ik ben dan geneigd om het sinisme van Louis Tobback te volgen, die zegt dat je begint met paars maar misschien bont en blauw eindigt. Ook in Nederland was dat paarse kabinet geen nagestreefd ideaal, maar wel het resultaat van een moeizame formatie. Paars is dus geen vooropgesteld politiek project. Het is wel een consequente navolging van de Nederlandse stembusuitslag, waarbij slechts vierentwintig procent van de kiezers op de grootste partij — de CDA — stemden.»

Veto: *In Nederland was paars toch duidelijk wel een inhoudelijk project, met name dat van D66, dat het CDA het gemak wou ontnemen om afwisselend de socialistische en liberale partner te kiezen en zo de politiek te bepalen.*

Deschouwer: «D66 is een relatief kleine partij. Je kunt niet zeggen dat haar programma gedragen wordt door een breed maatschappelijk platform. Bovendien is het project van D66 pas ontstaan toen de verzuiling in Nederland al fel aan het afkalven was. Vandaag kun je in Nederland inderdaad niet meer spreken van verzuiling, maar daar heeft het paarse kabinet van de laatste jaren niet zoveel verdienste aan. D66 is misschien een partij die niet vasthangt aan een ideologie en die snel kan inspelen op maatschappelijke evoluties maar de vraag is of dat altijd een voordeel is. Persoonlijk hou ik meer van een partij waarvan ik weet waar zij voor staat. Dat gebrek aan profiel lijkt D66 nu trouwens zuur op te breken. De kans is groot dat D66 na de verkiezingen uit de meerderheid verdwijnt, omdat zij overbodig worden.»

«Wat zou het resultaat zijn als je de kristendemokraten ook in België in de minderheid houdt? Dan blijven er toch nog gewelen twee andere zullen over, en die zullen wel overeind blijven. Ik zie geen enkele regeringskoalitie die die functie van ziekenfondsen en vakbonden — want daarover gaat het toch — zal afbreken. Ik ben niet blind voor de huidige tekorten, maar ik stoer me aan de redenering dat we in een ander land wakker zullen worden de dag dat we een paarse koalitie hebben. Bovendien hebben we in België geen D66, dat is ook niet onbelangrijk.»

Veto: *Sinds vorige week misschien wel: de VU-alliantie.*

Deschouwer: «Dan zal de VU toch haar vlaamsnationale profiel moeten afleggen en dat zal zo snel niet gebeuren. D66 is een partij die geen band heeft met de traditionele breuklijnen in de Nederlandse samenleving. De VU kan dat ook proberen te zijn, maar als ze de vlaamsnationale kaart niet trekt, is ze haar kiezers kwijt. Dan heb je geen VU-plus, maar een nul-plus. Daar komt nog bij dat het vlaamsnationalisme niet leeft bij de overgrote meerderheid van de bevolking. Met dat programma kan je dus nooit een brede beweging vormen.»

Veto: *U heeft dus geen goed oog in de vernieuwing van Anciaux?*

Deschouwer: «Ik ben erg pessimistisch. Hij vergeet dat zijn partij de VU is, een par-

(foto Jeroen Lissens)

tijs met een erg duidelijk maatschappelijk profiel. Dat heeft het nadeel dat erg velen daarop afknappen. Dat was ook het probleem met het Sienjaar. Er zijn zeker punten van overeenkomst tussen rood, groen en geel, maar je vindt niet genoeg groenen en socialisten die ver willen meegaan in het vlaamsnationalisme van de VU.»

Veto: *Er worden de jongste tijd heel wat initiatieven gelanceerd om de politiek te vernieuwen. Geloof je in zo'n schoktherapie?*

Deschouwer: «De politiek is zich aan het vernieuwen, met of zonder die nieuwe initiatieven. Maar ik zie weinig heil in een 'vernieuwingschok'. Ik vind nergens een voorbeeld waar zo'n schok heilzaam heeft gewerkt. Ook in Groot-Brittannië niet waar zich gewoon een democratisch spel voltrokken heeft: de oppositie heeft er de meerderheid verslagen. Dat die meerderheid het tevoren zolang heeft volgehouden is veel abnormaler dan dat Labour nu uiteindelijk gewonnen heeft. Tony Blair is ook niet uit de lucht komen vallen, maar is het produkt van een langzame interne vernieuwing van de Britse socialistische partij. Die

partij is in vijftien jaar enorm geëvolueerd, met als gevolg dat Labour eigenlijk niet zo heel veel meer verschilt van de Conservatieve Partij die ervoor aan de macht was. Je moet ook de overwinning van Blair niet overschatten. Slechts vierenveertig procent van de Britten heeft voor zijn partij gestemd. De overwinning van Blair was enkel mogelijk omdat ook de liberale democraten fel vooruit gegaan zijn en zo heel wat zetels hebben afgesnoept van de conservatieven.»

Veto: *De huidige Belgische meerderheid heeft niet veel meer stemmen achter zich dan Blair.*

Deschouwer: «Dat is toch nog wat meer hoor. Even kijken (snort een databestand op). Negenenveertig procent heeft de huidige meerderheid. Tiens, dat moet de eerste

«Het idee dat recent door Steve Stevaert werd gelanceerd is ook verdedigbaar. Het ging er daarbij om om op basis van volksinitiatief punten op de politieke agenda te plaatsen. Je kan niet vragen aan de bevolking om wetsvoorstellen te formuleren maar zij kan wel het parlement verplichten om zich over een bepaald thema uit te spreken.»

Veto: *Een ander voorstel om tot een politieke vernieuwing te komen is de aparte verkiezing van regering en parlement.*

Deschouwer: «Daarben ik radicaal tegen. Dan hou je namelijk op met beslissingen nemen. In zo'n bestel kan het parlement de regering niet meer naar huis sturen, want die regering kan zich verschuilen achter het feit dat zij rechtstreeks door de bevolking is gekozen. Dat is dus het einde van de parlementaire democratie. Er zijn drie landen waar men dat doet: de Verenigde Staten, Frankrijk, en Israël. In die landen gebeurt er niets meer van zodra je een president en een parlement hebt die uit een verschillende meerderheid zijn gevormd. Iedereen zit elkaar te beloven en er beweegt niets meer. Israël heeft zijn eerste minister nu voor het eerst rechtstreeks verkozen. Misschien ook voor het laatst want men is niet bijster gelukkig met het resultaat. Door die verkiezingen móest Netanyahu wel de regeringsleider worden, terwijl het veel logischer zou zijn om vanuit het parlement een meer gematigd figuur naar voor te schuiven. Het zijn religieuze partijtjes die nu zwaar op het beleid wegen, dat bijgevolg helemaal niet overeenkomt met de wil van het volk.»

«Het principe van de scheiding der machten heeft niets te maken met de scheiding tussen regering en parlement. De wetgevende macht wordt uitgemaaft door parlement én regering. De regering heeft een dubbele functie: wetgeving initiatief en uitvoerende macht. Zolang de regering gekozen wordt uit het parlement blijf ik tevreden met het democratisch gehalte van ons regime. Geef mij eens één voorbeeld van een besluit dat niet voldoende democratisch doorzichtig was?»

Veto: *De ekotaks was door het parlement goedgekeurd, maar is door de regering niet uitgevoerd.*

Deschouwer: «En het parlement heeft daarmee ingestemd.»

Veto: *Achteraf. Het parlement moest er wel mee instemmen.*

Deschouwer: «Dat maakt toch geen verschil. De regering gaat nooit zo'n besluit nemen als ze niet op voorhand het parlement daarover gepolst heeft. Er is daarover openlijk gedebatteerd en het parlement heeft de regering gevolgd. Doet ze dat niet, dan valt de regering. Zo hoort dat in een parlementaire democratie.»

Veto: *Op die manier ligt de macht bij de politieke partijen en niet bij de volksvertegenwoordiging. Is dat geen probleem?*

Deschouwer: «Het is een illusie het parlement als actieve wetgever uit te spelen tegen de regering, omdat de koalitiepartners in de regering nu eenmaal de meerderheidsfrakties in het parlement uitmaken. Het parlement zou een veel belangrijker taak kunnen innemen als forum voor debat en voor controle en interpellatie. Maar als puntje bij paaltje komt, worden de lijnen getrokken door de politieke partijen. Ten slotte zijn zij degenen die een lijst hebben neergelegd bij de verkiezingen. Zij hebben in hun kiescampagne zich als een eenheid voorgesteld met een bepaald programma van uit te voeren punten. Het kan dan toch niet dat zij achteraf de verkozenen vrij laten om zich in het parlement te gedragen als individuen die beslissingen treffen los van de mening van hun partij. Dan word je als kiezer toch nog meer bedrogen.»

**Bart Eeckhout
Raf Herits**

“Het wordt een verhaal dat Vlaanderen zal doen bewegen”

Bert Aniciaux liet zich de voorbije week opvallen. Hij gaf zijn functie als partijvoorzitter van de Volksunie op wegens politieke zwangerschap. In negen maanden wil hij een nieuwe alliantie uit de grond stampen. Of hij daar negen maanden voor nodig zal hebben, is nog maar de vraag; hij was nauwelijks enkele dagen afgetreden of TriAngel en het Centrum voor Politieke Vernieuwing traden al toe tot zijn platform. De Volksunievoorzitter met verlof over paars, inhoud en Beethoven.

Veto: Wat betekent paars voor u?

Bert Aniciaux: «Paars is voor mij een fundamentele verandering van het beleid. De mens moet weer centraal staan. Het heeft meer te maken met het beleid dan met de samenstelling. Maar natuurlijk is een ander beleid slechts mogelijk als er een andere samenstelling is. Maar als je aan paars denkt, denk je meteen aan de liberalen en de socialisten met een noodzakelijk bindmiddel, de Volksunie. Het is geen garantie dat je een ander beleid krijgt als de liberalen en de socialisten aan de macht komen, of de CVP met de liberalen. Je hebt een bindmiddel nodig, zoals D66 in Nederland.»

Veto: Is het dat waar u naartoe wil met de Volksunie?

Aniciaux: «Ik wil naast de VU een burgerbeweging oprichten die in een alliantie met de VU naar de kiezer stapt. Deze burgerbeweging moet staan voor een goed bestuur, een gezonde economie met aandacht voor de leefbaarheid, een grotere betrokkenheid van de mensen, en die Vlaanderen in de wereld moet uitwerken. Maar als we het over D66 hebben in de zin van onafhankelijke nonkonformistische partij, dan is het zeker dat waar ik naar toe wil.»

Veto: U hebt uzelf eerst laten bejubelen op het VU-kongres en een week later treedt u af als voorzitter. Is dat wel eerlijk ten aanzien van de actieve leden?

Aniciaux: «Ja en nee. Als ik dat gedaan had tijdens het kongres, dan was alle aandacht voor de inhoudelijke thematiek te loor gegaan. Ik vind dat je dat maar kan doen als je partij erg sterk staat. Dus moet je dat doen na een kongres. Maar het is een evolutie die al lang bezig is. Wie mijn boekje 'Kinderen van de hoop' heeft gelezen wist waar ik mee bezig ben en waar ik naartoe wil.»

Veto: Gijzelt u uw partij niet op deze manier? U experimenteert maar en wie durft 'de redder van de VU' nog tegen te spreken?

Aniciaux: «Ik gijzel mijn partij helemaal niet! Bovendien experimenteer ik niet. De partij staat achter mij en geeft me de mogelijkheid om met dit project bezig te zijn.»

Veto: De VU heeft eveneens een achterban die eerder traditioneel flamingantisch is. Is die vliegvel het eens met uw standpunten en vernieuwing?

Aniciaux: «(geëksiteerd) Maar er zijn helemaal geen vliegvels binnen de VU. Voordat er een aantal waren overgestapt naar de VLD kon je daar misschien nog van spreken. De VU is overigens helemaal geen volgzaam partij. Als ze het er niet mee eens waren, hadden ze al lang van zich laten horen.»

Veto: Hoe gaat u te werk bij het uitbouwen van de alliantie?

Aniciaux: «Ik ben daar dagelijks mee bezig. We gaan werken met verschillende werkgroepen. Er moet een coördinatiegroep komen met daar verschillende satellietgroepen rond. Zij krijgen opdrachten gaande van het organiseren van de administratie tot inhoudelijke aspecten. Dat moet de komende weken uitgewerkt worden. Het is een horizontale structuur waarbij de eigenheid van de verenigingen behouden blijft. Er moet een

structuur komen, anders kan je niet naar de verkiezingen stappen. Maar het zal geen traditionele partijstructuur zijn. Het is ook de bedoeling met open vergaderingen te werken, inspraak is heel belangrijk. Je moet het duidelijk los zien van de VU. De partij geeft mij de mogelijkheid om veel tijd te steken om te komen tot een onafhankelijke alliantie.»

Veto: Is de formule van een beweging die zonder partijstructuur naar de verkiezingen stap niet voorbijgestreefd? Ook Agalev kampt nog steeds met dat dilemma.

Aniciaux: «Hoe het verder gaat evolueren weet ik niet. Ik weet alleen dat we nu willen komen tot een positief alternatief voor de verkiezingen, maar hoe het zal uitdraaien weet ik echt niet.»

Veto: U krijgt vanuit verschillende hoeken kritiek dat de alliantie inhoudelijk weinig voorstelt. Heeft u een inhoudelijke boodschap?

Aniciaux: «Een goed bestuur zegt op zich al veel, dat is voor mij ook rechtvaardigheid. Dat heeft ook te maken met een goed werkende justitie, die toegankelijk en betaalbaar is en waar men niet te lang moet

opnemen. We kunnen niet zomaar doorgaan met het produceren van afval en die maar in de verbrandingsoven steken. De leefbaarheid heeft ook te maken met veiligheid. Dat heeft zowel te maken met bijvoorbeeld verkeersagressie als met criminaliteit. Ook het onderwijs is belangrijk. Als wij concurrentieel willen zijn is dat niet met Mac-jobs, maar met creativiteit en vernieuwing.»

Veto: Hoe wil u de criminaliteit aanpakken, welke ideologie schuilt achter de aanpak van uw nieuwe beweging?

Aniciaux: «Ik zie niet in wat dat ideologie te maken heeft. Als progressief politicus vind ik dat repressief moet opgetreden worden tegen diegenen waar niets anders mee gedaan kan worden. Maar het is even idioot te denken dat men met repressie alle problemen van de wereld gaat oplossen. Je moet jongeren een perspectief geven, jobs aanbieden, verloederde wijken herinrichten enzoverder.»

Veto: In Nederland is men trots op de hoge tewerkstellingsgraad. Men dankt dat aan veel deeltijdse jobs en aan winkelcentra die langer

heid?

Aniciaux: «Nee, ik beoog hier niet zozeer het klassieke nationalistische discours mee. Vooral het internationale aspekt is belangrijk. We moeten zoeken naar een solidariteit die niet de eigen ontplooiingskansen in het gedrang brengt. Ik droom al jaren van een verzoening van het nationalisme met het internationalisme. We moeten enerzijds niet opgeven wat we zijn. Maar je moet ook je samenleving kunnen opbouwen in een internationale kontekst. Het huidige Belgische kluwen biedt wat dat betreft geen gunstig perspectief.»

Veto: Wat verwacht u van de volgende verkiezingen?

Aniciaux: «We willen een ander beleid, dus het huidige beleid moet weg. Een CVP-SP regering moet onmogelijk gemaakt worden, toch zeker een Dehaene-Tobback-tris. Een ander probleem is dat Verhofstadt wel een ander beleid wil, maar dat de meerderheid van de VLD er gewoon wil bij zitten, met of zonder een andere visie. Dan is het belangrijk dat de VU-alliantie een voldoende grote impact heeft, ik mik op vijftien procent van de stemmen met de alliantie. Als de alliantie dan een akkoord zou kunnen voorleggen, is het logisch dat de eerste gesprekspartner de VLD van Verhofstadt zal zijn. Uit dat gesprek moet dan een echt andere visie gepuurd worden. Vanuit die sterke positie kunnen we dan zelf kiezen wie die derde partner zal zijn. Die derde partner zal spijtig genoeg een traditionele partij moeten zijn.»

Veto: U gaat er dus vanuit dat Agalev tot de alliantie is toegetreden.

wachten voor er uitspraak wordt gedaan. Verder is dat een goede administratie. Dat je direct geholpen wordt, weet naar wie je je moet richten en niet uren met Beethoven aan de lijn moet hangen. Dat je in onze geïnformateerde wereld niet meer van die ingewikkelde formulieren moet invullen om te krijgen waar je recht op hebt. Je moet dat automatisch krijgen. Toen Britte, ons derde kind, geboren werd, zei een collega me dat ons kadastraal inkomen dertig procent wordt verminderd. Ik wist dat niet, maar wie weet dat nu wel? Je moet daar een ingewikkeld formulier voor invullen. Dat moet toch automatisch geregeld worden, anders profiteren daar de mensen van die het het minst nodig hebben. Er zijn zo nog veel voorbeelden. De mensen moeten voelen dat het werkt, dat er geen vriendjespolitiek is en niemand bevoordeld wordt.»

Veto: Een gezonde economie met oog voor de leefbaarheid van de mens, is het tweede punt.

Aniciaux: «Iedereen moet toegeven dat goed ondernemerschap een bron is van tewerkstelling. Daar moet een goed klimaat voor geschapen worden, geen overdreven regelgeving bijvoorbeeld. Maar de economie moet ook haar verantwoordelijkheid

open blijven. Verwezenlijkingen waar D66 mee uitpakt.»

Aniciaux: «Ik denk niet dat het een goede zaak is voor de leefbaarheid van de mensen, enkel voor de winstvergaring. Maar dat is nu net wat ik bedoel met de verantwoordelijkheid die de economie heeft. Er moet enige flexibiliteit zijn, maar dat mag geen vrijgeleide zijn. Ik vind dat D66 op economisch vlak veel te ver gaat.»

Aniciaux: «Ten derde moeten we streven naar een grotere betrokkenheid van de mensen. Je kan het wantrouwen van de mensen ten aanzien van de politiek maar herstellen als je ze een stem geeft, en niet alleen om de vier of vijf jaar. Belangrijke aspecten moeten weer in hun handen gelegd worden. Het organiseren van referenda leidt tot een debat tussen de mensen, op straat of op kafee. Het mag natuurlijk niet leiden tot inspraakdiarree. Maar de bevolking is mondig en kritisch. De vertegenwoordigingsdemocratie vertegenwoordigt niet meer dat waar de meeste mensen mee bezig zijn.»

Veto: Ten vierde bespeelt u het thema 'Vlaanderen in de wereld'. Vereist dat homogene bevoegdheidspakketten, het splitsen van de sociale zeker-

Aniciaux: «(ongemakkelijk) Dat is natuurlijk Agalev haar probleem.»

Veto: Welke verenigingen zou u nog graag bij de alliantie hebben?

Aniciaux: «Gijl Veto als organisatie. Studentenbewegingen, sociale bewegingen, ecologische beweging, de sociaal beweging kristendemocratische bewegingen. Maar ook ondernemers die de keuze maken voor de kwaliteit van het ondernemen.»

Veto: Wij bedanken. Gaat u binnenkort uitpakken met grote namen van personen en verenigingen die zijn toegetreden?

Aniciaux: «Dat zal wel zeker!»

Veto: Zoals Margriet Hermans en Tom Lanoye?

Aniciaux: «Het is niet aan mij om die mensen kenbaar te maken, dat moeten ze zelf doen. Maar fikseer jullie niet op grote namen, ik wil eerder kleine visjes. Het wordt een verhaal dat Vlaanderen zal doen bewegen.»

Veto: Blijft u lijsttrekker voor de senaat?

Aniciaux: «Ik zal wel lijsttrekker zijn, zeker? Ik weet het niet, ik heb mijn keuze nog niet gemaakt. Bovendien beslis ik niet alleen.»

Raf Gerits
Hans Declercq

"Er beweegt veel, maar er verandert niets"

Wet is niet de eerste keer dat vertegenwoordigers van de jongerenafdelingen van de politieke partijen samen aan één tafel genoemd worden om te discussiëren over politieke vernieuwing. Oudgedienden Raf Vermeire (CVP-jongerenvoorzitter) en Dylan Casaea (voorzitter Jongsocialisten) traden voor Veto samen aan met Stijn Dierckx van de Leuvense Vuo-afdeling en Bart Coenen en Marjolijn De Wilde, beiden vertegenwoordigers van Jong-Agalev-Leuven; de VLD-jongeren lieten zich node verontschuldigen. Wel aanwezig waren Ewoud Monbaliu en Jan Cornillie, die als woordvoerders van respectievelijk TriAngel en het Centrum voor Politieke Vernieuwing (CPV) in het brandpunt van de politieke belangstelling staan door hun pas aangekondigde engagement in de vernieuwingsoperatie van Bert Ancliaux. Niet zonder trots melden wij u dat dit minikop-stukkendebat nu al zijn nut heeft bezwezen. In het verlengde van dit interview werd immers door de vertegenwoordigers afgesproken om de krachten te bundelen om een alternatief oplossingspakket uit te werken om de jongerenwerkloosheid aan te pakken. Als u dus straks sneller een job vindt, hebt u ze misschien wel aan Veto te danken.

Veto: *Waarom zijn jullie van TriAngel en het CPV zo snel toegehaapt op het initiatief van Bert Ancliaux om een platform te vormen?*

Ewoud Monbaliu (TriAngel): «We denken al een tijdje na over de vraag hoe sterk een partij burgers aanspreekt. Er zijn voorstellen geweest van Verhofstadt en ook vanuit het Sienjaal, maar niemand durfde uiteindelijk buiten de partijstructuur stappen. Nochtans is het een noodzakelijk kwaad want je merkt dat de burger meer dan ooit in politiek geïnteresseerd is, alhoewel slechts vier procent lid is van een politieke partij. Er zijn dus veel politieke daklozen. De burger moet ingeschakeld kunnen worden in de politiek buiten de partijpolitiek. Als Ancliaux dan zo een signaal uitzendt, dan moet daar onmiddellijk vanuit de samenleving op gereageerd worden.»

Veto: *Wat is jullie plaats binnen de VU of de VU-plus?*

Jan Cornillie (CPV): «Wij hebben altijd willen werken aan politieke vernieuwing over de partijgrenzen heen omdat we vaststellen dat binnen de partijen mensen zitten met nieuwe ideeën die te weinig aan bod komen. Wij willen die mensen laten samenwerken. Dat blijft ons doel bij Ancliaux en in dat proces kunnen we misschien de motor worden. We willen mensen die niet in een politieke partij zitten mobiliseren. Die zullen sneller naar ons toe komen dan naar een gevestigde partij.»

Monbaliu: «We zijn dus niet bij de Volksunie gegaan. We stappen in een formatie die er los van staat.»

Stijn Dierckx (Vuo): «De VU-plus, dat lijkt alsof de Volksunie zich vernieuwt maar het is de bedoeling dat de VU zich als één fractie opstelt in een bredere alliantie.»

Dylan Casaea (Jongsocialisten): «Wat is het verschil tussen een alliantie rond de VU en de VU zelf? Voor mij blijven jullie voor een vernieuwde Volksunielijst opkomen.»

Cornillie: «Het is niet rond de VU, maar ermaast. We kunnen elk een eigen programma ontwikkelen, dat dan naar de verkiezingen toe op elkaar kan afgestemd raken.»

Veto: *Er is wel nog geen inhoudelijke boodschap. Biedt de figuur Ancliaux dan voldoende garanties voor jullie?*

Monbaliu: «We kennen Ancliaux en we weten waar hij voor staat. Van grote symbolische waarde voor ons is bovendien dat hij is

teruggetreden als partijvoorzitter om zich te kunnen bezighouden met die politieke vernieuwing.»

Veto: *Voor hij zich terugtrok lag het dus al vast dat jullie zouden toetreden?*

Cornillie: «Er zijn al verkennende gesprekken gevoerd voor hij zich terugtrok. Dat is ook normaal. Hij kan toch niet zomaar opstappen. Dat is allemaal gegroeid. Wij hebben met het CPV en TriAngel aangegeven dat er duidelijk nood is om iets te veranderen.»

Raf Vermeire (CVP-jongeren): «Er moeten inderdaad een aantal dingen veranderen. Maar de vraag is hoe je die verandering wil invullen. Veel mensen binnen onze partij willen dingen veranderen, maar het ligt vaak moeilijk een consensus te vinden. Zodra je in het beleid komt, moet je keuzes maken en compromissen zoeken.»

Dierckx: «Natuurlijk kunnen al die dingen nu nog niet vastliggen om de eenvoudige reden dat het doel van het project zou gemist worden. Bewegingen die in de alliantie stappen moeten toch iets te zeggen hebben over de inhoud.»

Veto: *De Vlaamsgezindheid van de Volksunie is voor jullie misschien niet zo evident?*

Cornillie: «Je hoeft die Vlaamse kwestie niet nationalistisch te benaderen, je kan het ook bestuurlijk benaderen. Veel politici zijn te vinden voor een integraal federalisme, ook de Volksunie.»

Dierckx: «Het is niet zo dat alle mensen die erbij komen zich moeten bekeren tot het nationalisme. De term 'nationalisme' is bovendien zeer moeilijk te verkopen. Maar voor integraal federalisme zijn veel mensen te vinden en of je nu nationalist noemt of niet, als je wil hervormen, zal zich dat moeten afspelen op het Vlaams niveau. Je ziet gewoon dat er een ander politiek klimaat heerst in Vlaanderen en in Wallonië.»

Casaer: «Ik geloof ook wel in een integraal federalisme, of in termen als verandering en vernieuwing, maar als je ze in de concrete praktijk van alledag gaat brengen, dan rijzen problemen. Vertaal dat integraal federalisme eens naar de Brusselse situatie. Dan vervalt je automatisch in compromissen. Veel mensen vragen duidelijkheid. Ik vrees dat jullie démarche, hoe moedig ook, onduidelijkheid brengt want jullie zetten eerst de stap en gaan achteraf discussiëren. Als jullie het niet eens worden kunnen jullie niet meer met Verhofstadt gaan koecken bakken.»

Cornillie: «We hoeven ook geen partij meer met allemaal nationalist en socialisten. Vanuit verschillende achtergronden kan men het eens zijn over verschillende stappen. We moeten natuurlijk iets hebben dat ons bindt maar dat kan op basis van het maatschappelijk debat sowieso tot stand komen.»

Veto: *Hoe reageert men bij Agalev op het feit dat sommigen van jullie achterban zich aangetrokken voelen tot de figuur Ancliaux?*

Bart Coenen (Jong Agalev): «We vinden het jammer dat het in de pers overkomt alsof die mensen overgestapt zijn naar de Volksunie. Wat gebeurt is, is onduidelijk. Ik vind dat dit alles te snel ging. Men gaat nu wel discussiëren, maar ik kijk liever de kat uit de boom. De progressieve koppen moeten bij elkaar gaan zitten maar het initiatief komt zeker niet enkel van de Volksunie.»

Veto: *De term paars wordt vanuit een Nederlandse achtergrond bij ons heel verschillend ingevuld. Hoe doen jullie dat?*

Cornillie: «Paars is het heroriënteren van de politiek zelf. In Nederland kan men vernieuwend regeren. Daar is dat kunnen doorgaan omdat D66 het ontploffingsscenario doorvoerde. De PVDA daar is anders gericht dan de SP hier. De PVDA behoort meer tot Blairistisch links. De sociale partners hebben daar met de akkoorden van Wassenaar de loopgravenoorlog beëindigd.»

Veto: *Wanneer zijn die akkoorden van Wassenaar er gekomen?*

Cornillie: «Inderdaad, dat was in het begin

van de jaren tachtig onder een CDA-regering. Het belangrijkste is dat de sociale partners daar al konstruktief aan de toekomst werken. Paars moet in Vlaanderen die verandering brengen.»

Veto: *Mogen wij zo bruut zijn te stellen dat in de SP Tobback vernieuwing in de weg zit?*

Casaer: «Dat is te bruut gesteld. Ik ben niet zo voor de stijl Tobback maar politiek in Vlaanderen gaat steeds meer over de stijl. Ancliaux wil de "arrogante meerderheid" breken. Er is minder inhoudelijke kritiek op de meerderheid dan stilistische. Tobback laat echter De Batselier en Stevaert alle ruimte om iets uit te werken tegen het toekomstkongres. Overigens wordt dat een inhoudelijk kongres, bij ons gaan er geen personele verruimers op het podium staan zoals bij de CVP. Je moet het beeld van Tobback een beetje nuanceren. Positie aan

men aan het beleid, het liefst in een paarse coalitie. Maar aan die regeringsdeelname zullen een aantal strikte voorwaarden verbonden zijn. Wij gaan ons niet kapot regeren.»

Veto: *Wat vinden jullie van het bindend referendum?*

Coenen: «Bij een referendum wordt wat de meerderheid beslist wet. Jongeren zitten per definitie in de minderheid. De meesten van hen zijn niet eens stemgerechtigd. Zo kan bijvoorbeeld een progressief voorstel zoals de legalisering van softdrugs het dan nooit halen. Bij een referendum zou de wil van de ouderen tot uiting komen om softdrugs heel repressief aan te pakken. Ik vrees dat bij zo'n beslissingen een behoudsgezinde reflex bij de bevolking vele moedige voorstellen zal afwijzen.»

Dierckx: «Het bindend referendum kan

paars is dat er een entoesiasme rond de politiek gekreëerd wordt dat we hier niet kennen. Ik heb wel een aantal vragen bij paars, bijvoorbeeld over de studieleningen in Nederland of als ik hoor dat Blair wil beknielben op de uitkering van alleenstaande moeders. Laten we niet te hoog oplopen met buitenlandse modellen maar zelf een eigen model uitwerken.»

Dierckx: «Tobback stelt dat het strategisch niet interessant zou zijn om een regering zonder de CVP te installeren omdat de macht van de CVP-zuil veel te groot is. Niet dat paars per definitie anti-CVP moet zijn maar paars betekent voor mij zoeken naar politieke oplossingen die niet door de zuilen gediktteerd worden.»

Vermeire: «We moeten toch oppassen die zuilen te diaboliseren. Veel argumenten die zullen te aanbrengen zijn dikwijls heel waardevol. Welke coalitie ook aan de macht komt, diezelfde groepen zullen ook trachten de besluitvorming te beïnvloeden.»

Marjolijn De Wilde (Jong Agalev): «De politieke vernieuwing mag niet afhangen van de samenstelling van de kleuren. De inhoud primeert. Agalev wil graag deelne-

een heel zinvolle aanvulling zijn in een democratie, maar dan moet het wel goed uitgevoerd worden. De vraagstelling is heel belangrijk. Die moet geformuleerd worden door een tweederden meerderheid in het parlement.»

Casaer: «Als je over eutanase een referendum houdt, dan zal je pas de oude demonen terug van onder het stof halen. Zo krijg je Danneels op het spreekgestoelte en daarna de vrijzinnige voormannen. Daarbij zal je veel discussie hebben maar daarna moet je tot een standpunt komen dat gedragen wordt door een meerderheid van de bevolking. Als je te hard polemiseert, wordt dat heel moeilijk.»

Vermeire: «Er is een vraag vanwege de bevolking om meer bij de besluitvorming betrokken te worden. Eén keer om de vier jaar naar de stembus gaan is te weinig. Trouwens wat stellen die verkiezingen nog voor? Je kan niet eens de lijstvolgorde bepalen. Er is dus nood aan een meer rechtstreekse vorm van democratie. De centrale vraag daarbij is: hoe krijg je rond een bepaald aantal maatschappelijke thema's de discussie aan de gang? Hoe krijg je de sa-

menleving in beweging? Ik voel wel wat voor het correctief referendum, waarbij beslissingen naderhand kunnen goed- of afgekeurd worden bij referendum.»

Casaer: «Alles wat ik hier hoor, krijg je ook te horen op de D-Dag, bij Verhofstadt of bij Ancliaux. Het gaat enkel om institutionele hervormingen. Dat is niet onbelangrijk, maar je gaat de huidige mentaliteit niet doen omslaan door enkel een paar wetgevende initiatieven uit je mouw te schudden. Als het daarbij blijft, riskeer je dat de burger zich nog meer in de steek gelaten gaat voelen. Want aan de grond van de zaak, aan de inhoud heb je niks veranderd. Je hebt enkel de verpakking wat opgesmukt. Er beweegt veel, maar er verandert niets. In Wallonië heeft ongeveer elke partij wel elke andere al eens opgevoerd. Maar er gebeurt niks. Bovendien mag je niet onderschatten dat de politiek op sommige vlakken nog bijzonder weinig te vertellen heeft. Op het economische gebied kunnen de politici ook enkel toekijken als kinderen in een dierenstrijd.»

Monballiu: «De politieke partijen hebben allemaal al eens aan elkaar gesnuffeld. Na-

altijd maar langer worden? Heeft dat allemaal te maken met de staatschuld die elke degelijke ingreep onmogelijk maakt?»

Vermeire: «Konklusie: we moeten komen tot een efficiëntere besluitvorming. Neem het dossier van de politiehervorming. In 1990 was er al een commissie die vaststelde dat er één en ander fout liep in de samenwerking tussen de verschillende politiediensten. Er is niks gebeurd. Nu is er een nieuwe commissie opgericht die met hetzelfde gaat vaststellen. Zo verandert er natuurlijk nooit iets. Daar ligt onze taak als jongeren in de politiek.»

Dierckx: «Jij behoort toch tot de grootste partij van Vlaanderen. Doe er dan wat aan.»

Vermeire: «Ik kan alleen maar zeggen dat ik mijn best doe, maar het is niet gemakkelijk.»

Dierckx: «Het lijkt me dat jij je niet echt gelukkig voelt bij de CVP»

Vermeire: «Dat is zo.» (algemene konsternatie)

Dierckx: «Als ik me niet goed zou voelen bij de VU dan was ik het allang afgebeld.»

Vermeire: «Ik herken me wel in het maatschappelijk project van die partij, maar het is jammer dat dat er in de praktijk niet altijd uitkomt. Het is een probleem dat je in elke partij wel vindt. Niet iedereen zit altijd op dezelfde golflengte. Maar als ik uit de CVP stap, wordt het probleem toch niet opgelost? Integendeel, het is belangrijk dat de vernieuwingsoperatie ook van binnen uit doorgevoerd wordt.»

Cornillie: «Dat kan wel zijn, maar wat hebben al die jaren van interne druk opgeleverd? Niet veel. Het spijt me, maar de enige druk waarvoor partijen bezwijken is de electorale. Het is toch omdat een partij als Agalev electoraal scoorde met de milieuproblematiek dat het milieu ook in andere partijen op de agenda is geraakt.»

Veto: *Laten we eens konkreet kijken waar jullie staan op het vlak van inhoudelijke vernieuwing. Jullie zeggen dat de banenplannen niks opleveren. Formuleer eens een alternatief om de (jongeren)werk-*

loosheid gevoelig te verminderen.

Cornillie: «Ik heb de banenplannen van de verschillende partijen vergeleken. Uiteindelijk stel je vast dat iedereen min of meer hetzelfde denkt, alleen is men bang om dat toe te geven. De loonlast moet vermindert worden. Wel, los dat op door de energietaks te verhogen. De werknemers vragen arbeidsduurverkorting. Dat moet mogelijk zijn — misschien niet voor alle sectoren evenzeer, maar goed — op een fiscaal aantrekkelijke basis. Maar daartegenover kan dan wel een stuk flexibilisering staan, een eis van de werkgevers. Zo moeilijk is dat toch allemaal niet. Nu blijft iedereen op zijn lijn staan roepen zonder dat er iets verandert.»

Coenen: «Er wordt nu hoog opgelopen met het Deense model. Ik vind dat geen goed alternatief. Als je de werkloosheidsuitkering van jongeren afneemt of halveert, zullen ze uiteraard wel een job gaan zoeken. Maar dat is een repressief optreden en dat kan nooit de juiste motivatie zijn. Die jongeren zijn niet gelukkig met hun nieuwe job, maar ze moeten ze wel aanvaarden, anders hebben ze niks. Er moeten mogelijk-

heden geboden worden om een bijkomende opleiding te volgen, maar een verplichting demotiveert al gauw. Er moet een bepaalde zingeving zijn.»

Cornillie: «Nieuwe jobs worden vaak gecreëerd in sectoren waar de opleiding zelf nog in de kinderschoenen staat. In dat opzicht vind ik het gerechtvaardigd dat de overheid daar een beetje druk achter zet om jongeren te stimuleren.»

Casaer: «Maar zorg dan voor een positieve druk, bijvoorbeeld door een premie uit te keren, of door een zekere jobgarantie te bieden. Dat vind ik heel wat beter dan wat Miet Smet (minister van Arbeid, CVP) nu van plan is. Zij wil het geld afpakken van wie geen werk vindt om daarmee de opleiding te financieren.»

Vermeire: «We moeten eerst aan de jongeren wat tijd geven om hun weg te vinden, zodat ze niet vlak na hun schoolcarrière onder druk komen te staan om een job te zoeken voor de rest van hun leven. Vervolgens moeten we ook proberen om een dynamiek over te brengen bij jongeren zodat ze zelf iets opstarten. Zo creëer je vanzelf jobs. Ten derde kun je bedrijven stimuleren om in hun midden de mogelijkheid te bieden om jongeren te begeleiden naar een job. Bedrijven moeten dus ook een deel van de verantwoordelijkheid dragen. Ze kunnen niet verwachten dat ze jongeren zomaar van de arbeidsmarkt kunnen plukken die onmiddellijk inzetbaar zijn. Tenslotte moeten we extra aandacht besteden aan de laaggeschoolden die moeilijk aan de bak komen. We moeten hen stimuleren zich bij te scholen, eventueel als ze hun opleiding niet afgemaakt hebben hen weer op het juiste pad zetten.»

Casaer: «Er wordt nogal snel gezegd dat sommigen niet willen werken. Dat is een kwestie van attitude. Als je langdurig werkloos blijft verlies je een groot stuk van je weerbaarheid en je motivatie. Dat mensen zich dan gaan nestelen in dat systeem is eigenlijk maar normaal.»

Vermeire: «Ik heb het gevoel dat we hier allemaal op dezelfde golflengte zitten. Mag ik daarom voorstellen dat we van de kerstvakantie gebruik maken om de koppen bij elkaar te steken en een aantal maatregelen op papier te zetten? Miet Smet heeft een voorzet gegeven, laten we daar nu op proberen te antwoorden en zelf een inhoudelijk onderbouwd alternatief te formuleren.» (overal instemmend geknik)

Veto: *Om arbeid te creëren heb je economische groei nodig. Economische groei belast het milieu. Hoe los je dat op?*

Cornillie: «Het is perfect mogelijk om economische groei los te koppelen van milieubelasting. Op lange termijn zal een investering in een ekologischer bedrijfsleven zelfs leiden tot meer economische groei.»

Casaer: «Men heeft het op Europees nivo dan over de faktor-vierbenadering. Zij willen tegen 2020 een zelfde nivo van welvaart halen met wel vier maal minder verbruik van grondstoffen en energie. Dat kan enkel gerealiseerd worden door massaal te investeren in schonere technologieën. Het probleem is dat je niet kunt verlangen dat Europa alleen die dure investeringen op-

legt, want dan benadeel je de bedrijven hier tegenover de rest van de wereld. Dat was trouwens ook het probleem van Kyoto: als de Verenigde Staten niet meewillen, gaat het feest niet door.»

Coenen: «Europa moet zich niet verschuilen achter Kyoto. In België hebben ze niet eens geprobeerd om de uitstoot te verminderen, ondanks alle beloften.»

Casaer: «België is altijd de eerste om met alle plezier van de wereld een ministerieel handtekening onder een verdrag te zetten. Maar dat verdrag uitvoeren, ho maar.»

Vermeire: «Je moet ook kijken naar de kwaliteit van het leven. Er wordt ons een overmatige consumptie opgedrongen om de economie draaiende te houden. Waarom heeft een gezin twee auto's nodig? Waarom moet er elke vijf jaar een nieuwe video staan? Vanofthend was er iemand van het twintig kruis op de radio die zei dat ze twintig minuten per patiënt hadden. Twintig minuten! Dat is een soort van bandwerkgezondheidszorg geworden. Daarin kan nog veel geïnvesteerd worden, en dat zorgt ook voor economische groei. De overheid moet niet al die jobs voor haar eigen rekening nemen, maar kan een klimaat scheppen waarin het bedrijfsleven zich op een menswaardige manier ook in die sectoren manifesteert.»

Coenen: «Niemand is tegen een beter milieu, maar als puntje bij paaltje komt voert de CVP geen klap uit. Dat is de verzuiling.»

Vermeire: «Ik voel mij niet geroepen om mijn partij te verdedigen, maar het ligt toch allemaal zo simpel niet. De verbrandingsoven van Wilrijk is toch stigelegd. Mieke Vogels heeft als bevoegde schepen drie jaar lang niets ondernomen. Nochtans kende ze het dossier. Als je deelneemt aan de macht moet je compromissen sluiten, zo eenvoudig is dat.»

Casaer: «In de SP ligt dat ook vaak erg gevoelig hoor, als het erop aankomt om voor het milieu te kiezen of om jobs te redden. Het wordt heel moeilijk als je een bedrijf als Ca-Va-Seul in Vilvoorde moet gaan sluiten om milieurenden en al die mensen op straat komen te staan. Zo'n verbrandingsoven sluit je al heel wat gemakkelijker, daar werkt ocharme twee man en een paardenkop. Bovendien speelt het gezondheidsaspect daar veel tastbaarder. Als heel die wijk in Wilrijk rond die fabriek kanker krijgt, heb je een probleem. Als je de bodem vervuult of afvalwater in een rivier loost belast je het milieu evenzeer, maar dat is heel wat minder zichtbaar.»

Cornillie: «Klopt, maar je moet beseffen dat die bedrijven die vandaag zwaar investeren in milieuvriendelijkheid over tien jaar niet zullen moeten sluiten als de anderen voor het blok komen te staan.»

Casaer: «Ga maar eens als vakbondsaangevaardigde aan de fabriekspoorten tegen je mensen vertellen dat dat de konsequenties zijn van een ecologische politiek. Ze zullen je graag zien komen. Dat is de politieke realiteit.»

Hans Declercq
Bart Eeckhout

(foto Elena Schutjes)

tuurlijk dat daar niets van komt. Dat zijn gewoon twee machtsblokken die tegen elkaar opbotsen. Pas als individuen over de partijgrenzen heen met elkaar contact opzoeken, kan er iets moois bloeien, en dat is op dit moment aan de gang. En dat de politici geen macht meer hebben is toch wel fel overtrokken. Ze moeten alleen op een andere manier te werk gaan, in samenwerking met de economische beleidsvoerders om samen problemen op te lossen.»

Cornillie: «Bovendien werken wij wel rond concrete punten. Stadsvernieuwing bijvoorbeeld, een dossier dat al jarenlang muurvast zit. Milieubeleid, werkgelegenheid, allemaal zaken waarover bij ons druk gediskussieerd wordt. Je moet enkel proberen die nieuwe dynamiek zichtbaar te maken, zodat de mensen inzien dat er wel degelijk iets verandert. Steve Stevaert heeft dat al eens gezegd: het gaat om het onkruid op het trottoir. Wel hoe komt het dat zelfs zoiets eenvoudigs op sommige plaatsen niet meer kan opgelost worden? Dat justitie zo fel achterop geraakt is? Dat het ene banenplan na het andere wordt gestart, maar dat er niets wezenlijks verandert? Dat de files

Contactlenzen iets voor u? Trioptic biedt u EEN COMPLEET CONTACTLENZENSYSTEEM VOOR 4000,-BF. U krijgt voor zes maanden 6 paar zachte spherische maandlenzen (=maandlijks nieuwe frisse zuivere contactlenzen) incl. alle onderhouden producten van Allergan. Profiteer van onze voordelige probeerset voor 690,-BF. Een uitgelezen aanbieding. Alleen bij Trioptic. Doen!

TRIOPTIC ADVISEERT ALLERGAN

Of liever lenzen?

Vraag de probeerset: slechts 690,-BF voor een paar zachte spherische maandlenzen + producten.

TRIOPTIC

"Geloofsovertuiging en politiek moeten uit elkaar getrokken worden"

Sinds 1994 is in Nederland het paarse kabinet een feit. De linkliberalen, D66, vormen er een coalitie met de VVD, de 'conservatieve' liberalen en met de PVDA, de sociaaldemocraten. Dat betekent dat voor het eerst deze eeuw de kristendemokraten (CDA) in de oppositiebanken zitten. Veto ging naar de Tweede Kamer in Den Haag en sprak er met de vice-fractievoorzitter van D66, Roger van Boxtel; over het meest populaire kabinet sinds de Tweede Wereldoorlog, het economische succesverhaal en hoe de milieuproblematiek daar keurig ingepast wordt.

Roger van Boxtel: «D66 is opgericht in 1966 als reactie op de verstarde politiek van die jaren. Toen trad de politiek hard op tegen de rellen in Amsterdam. Er heerste bij de politiek een houding dat iedereen het gezag moest gehoorzamen zonder vragen te stellen. Daarop kwam als tegenreactie eerst een politieke beweging en daarna de partij D66. De beweging is opgericht als een groepering die radikale democratisering wilde want de burger stond te ver af van wat de overheid hem oplegde. Vervolgens hebben we een vrij wisselend bestaan geleid; soms groeiden we en soms werden we kleiner.»

Veto: Tot jullie politieke doorbraak bij de verkiezingen van 1994.

Van Boxtel: «D66 heeft haar hoogtepunt gehad in 1994 toen we een enorme verkiezingswinst hebben gehaald: we gingen van twaalf naar vierentwintig zetels in de kamer. Daarmee hebben we voor een fundamentele doorbraak in de Nederlandse politiek kunnen zorgen. De drie hoofdstromen waren vroeger op de eerste plaats het CDA daarnaast de PVDA en de VVD. In 1994 kwam tussen hen dat vervelende clubje van D66 te staan die een aanzienlijke machtspositie hadden verkregen. Vervelend in die zin dat vanaf het begin van deze eeuw, de politiek altijd gedirigeerd werd door het CDA, de konfessionelen. Ze zochten ofwel hun meerderheid bij de PVDA en als dat een tijd niet goed ging, bij de VVD. Ze moesten dus altijd wel een partner zoeken, maar zij bepaalden wie hun partner werd. Toen wij die vierentwintig zetels kregen, hebben we een doorbraak van die continue machtsfaktor geëist: we hebben na de verkiezingen de poot stijf gehouden tot de nieuwe paarse coalitie er kwam.»

Veto: Heeft de nieuwe coalitie nu vier jaar later ook werkelijk tot vernieuwingen geleid?

Van Boxtel: «Ik denk het wel. Enquêtes bewijzen dat de Nederlandse samenleving dit kabinet het meest verfrissende kabinet vindt sinds de Tweede Wereldoorlog. Dat heeft te maken met de stijl van de paarse coalitie, de open manier van regeren. Sommigen verwijten ons dat we net als in de vorige periode nog altijd aan torentjesoverleg doen. Daarmee bedoelt men dat de premier en de fractievoorzitter in een torentje alvast voorokken wat er in de ministerraad en daarna in de kamer moet gebeuren. Toch is dit volgens mij verleden tijd en is er veel meer een uitwisseling van standpunten.»

Veto: Zijn dit dan niet eerder vormelijke vernieuwingen, met betrekking tot de manier van besturen, dan inhoudelijke veranderingen?

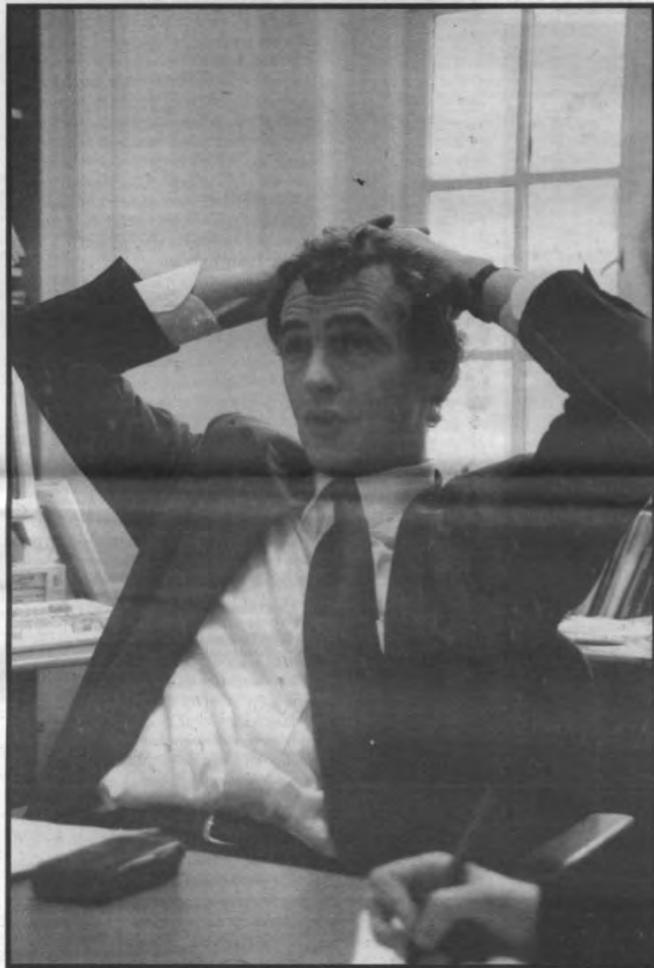
Van Boxtel: «Ik moet toegeven dat dat veeleer vormelijke verwezenlijkingen zijn. Maar het heeft wel tot inhoudelijke veranderingen geleid, kijk maar naar het eutanasiëdebat. De paarse coalitie heeft in zijn geheel een liberalere opvatting over eutanasië dan het vorige kabinet. Het is voor D66 altijd een doorn in het oog geweest dat zolang de konfessionelen regeerden, er nooit een goede eutanasiëwetgeving tot stand kwam. Ze hebben een noodkonstruktie in

de regelgeving bedacht waarbij ze naar buiten konden zeggen dat eutanasië eigenlijk niet mag, maar dat het met wat omwegen wel kan. Wij vinden dat je dit beter moet regelen. In de kern is onze houding dat als de mensen eutanasië willen, het moet kunnen.»

Veto: Sommigen verwijten u niet paars genoeg te zijn. Eutanasië staat nog steeds in het strafwetboek en inzake drugs neemt de regering eerder een stapje terug.

Van Boxtel: «Het debat over eutanasië is nog steeds niet afgerond. We hebben een stap in de goede richting gezet, maar we

werkt op het economische beleid dat onder premier Lubbers al gevoerd werd. Onze minister van Economische Zaken Weijers (D66) heeft de economie wel verder gestimuleerd, nog meer ruimte gemaakt voor jong ondernemerschap en verder aange-drongen op lastenverlaging zodat je nieuwe arbeidsplaatsen creëert. Omdat we de afgelopen vier jaar zware inspanningen hebben gedaan om de economische groei te faciliteren, krijg je nu een zekere herijking waarbij je een aantal sociale vraagstukken terugkrijgt. We groeien bijvoorbeeld naar een vierentwintigstureneconomie. Productiepro-

(foto Joost Helsens)

proberen nog verder te gaan. Inzake drugsbeleid hebben we geen stap terug gezet. Dankzij dit beleid is er bijvoorbeeld ruimte gekomen voor gratis heroïneverstrekking. Maar het is vooral onder internationale druk dat we niet verder kunnen gaan. Frankrijk — een niet te onderschatten macht in Europa — is radikaal tegen en ook Dehaene neemt een halfslachtige houding aan. We hebben aan de andere kant ook invloed op het internationaal beleid. De Duitse Länder nemen onze stellingen over, maar het is de federale overheid die dan weer vindt dat ze te ver gaan.»

Veto: Vanuit het buitenland krijgt Nederland lofbetuigingen voor haar evenwichtige en groeiende economie. Paars kan dat succes toch niet helemaal aan zichzelf toeschrijven?

Van Boxtel: «Ten eerste ben je voor je economische beleid altijd voor tachtig procent afhankelijk van wat er Europees en mondiaal rondom je gebeurt. Ten tweede moet ik toegeven dat paars heeft doorge-

cessen gaan vierentwintig uur per dag door, mensen willen na zes uur nog naar de winkel kunnen en dat schept nieuwe vragen. Je ziet een flexibilisering van de arbeid. Mensen werken niet meer hun leven lang voor één baas, en je ziet een toename in uitzendbanen. Als je zo'n uitzendbaan hebt, heb je weinig rechten, geen goede pensioenrechten en geen goede regeling voor ziektekosten. Dat is het paarse kabinet nu aan het repareren.»

«Een ander voorbeeld betreft de volksgezondheid. We hebben geprivatiseerd in de sociale zekerheid en hebben de financiële verantwoordelijkheid voor ziekteverzuim teruggevoerd aan werkgevers en werknemers. Het effect dat je dan krijgt is dat de werkgevers hun werknemers dan ook wel onmiddellijk geholpen willen zien in ziekenhuizen en ze de wachtlijsten omlaten. Maar dat verdraagt ons sociale systeem van de gezondheidszorg niet want daarin kennen wij geen voorrang. Dat zijn

nu de spanningen waar we de komende periode mee komen te stoeien.»

Veto: Een centraal begrip bij paars is *ökologie*: het verzoenen van *ökologie* met *ökonomie*. Een nobel uitgangspunt, maar uiteindelijk haalt de *ökonomie* toch de overhand. De luchthaven Schiphol wordt uitgebreid en de geluidsnormen mogen nog steeds overschreden worden.

Van Boxtel: «We leven in een land van vijftien miljoen inwoners op een klein grondgebied, waar het streven is om een paar dingen in evenwicht te houden. Ten eerste dat iedereen brood op de plank heeft, dat krijg je het best met een baan en in een leefbare omgeving. Toen de paarse coalitie van start ging, werkten er anderhalf miljoen potentiële werknemers niet. Het grootste deel wilde wel werken, maar vond geen job. Daarnaast hebben we een aantal ruimtelijke vragen. Omdat ons land zo dichtbevolkt is, hebben we infrastructuurproblemen waarvoor grote beslissingen moesten genomen worden: de aanleg van de Betuwerij van Rotterdam naar het Duitse achterland, de aanleg van de Hoge Snelheidslijn (HSL) van Parijs naar Amsterdam, en de uitbreiding van Schiphol. Aan Schiphol hangen natuurlijk grote economische belangen vast, maar er zit ook een milieukeerzijde aan. Wat ik jammer vind is dat we er niet voldoende in geslaagd zijn om de burger duidelijk te maken dat wij niet alleen bezig zijn met groei van de economie. Dat lijkt wel zo omdat we niet akkoord gaan met de milieubewegingen, die zijn erg lang op een traditionele manier oppositie blijven voeren tegen de noodzaak van beslissingen zoals Schiphol — maar daar komt gelukkig verandering in. We hebben de laatste jaren al heel wat gereïsoleerd, kijk maar naar de milieutechnologische vernieuwingen van het bedrijfsleven of de reductie van de uitstoot.»

Veto: Er worden steeds meer wegen aangelegd omdat onder meer de wegen naar de Randstad eivul zitten. Vorige week werd aangekondigd dat het treinreizen duurder wordt. Uiteindelijk zwicht u toch voor de betonlobby.

Van Boxtel: «Onzin, wij kiezen niet voor de betonlobby. Ik vind het ook een ramp als ik van mijn woonplaats naar Den Haag anderhalf uur moet rijden terwijl ik er zonder files maar drie kwartier over doe. Dan moet je de weg kunnen verbreden zonder daarbij te vergeten om het openbaar vervoer te verbeteren en versnellen. Er zijn plannen om een superlichte metroverbinding tussen de stedelijke knooppunten aan te leggen. Om het milieu te sparen, willen we de HSL door een tunnel onder het groene hart laten gaan. We kiezen voor die tunnel onder het groene hart omdat we een snelle verbinding tussen Parijs, Brussel en Amsterdam noodzakelijk vinden. Als we dat niet zouden doen, zegt heel Europa: je bent zo in Brussel, maar als je naar Amsterdam moet dan is het boemelen. Ik laat me door de klassieke milieulobby niet in het defensief drukken. Wil je de duurzaamheid van je landschap en je leefomgeving kunnen realiseren, heb je ook groei nodig. Als wij geen groei realiseren, dan hebben we geen extra inkomsten die je voor een groot deel naar het milieu kan laten doorvloeden. Dan ga je bevriezen, dan verbeter je niets.»

Veto: Denkt u dat een paarse coalitie in België mogelijk is?

Van Boxtel: «Ik ken België onvoldoende om een uitgebreide analyse te geven. Maar ik denk dat België toch traditioneel een sterkere binding heeft met de konfessionele partijen dan Nederland en dat die konfessie dieper geworteld zit in de samenleving. Hoewel ik ook denk dat er zeker ook bij de jongere generatie verandering in komt. Maar voor het realiseren van een aantal beleidsdoelen kan het positief zijn als je de traditionele partijen een stapje terug laat zetten. Het is voor de reinigende werking van de democratie niet goed als één partij ellenlang een machtspositie claimt. Ik denk dat het voor het CDA heel verfrissend is om een paar jaar oppositie te drijven en daarvoor is vier jaar te kort. Ik ben niet anti-konfessioneel, maar ik vind dat geloofsovertuiging en politiek uit elkaar getrokken moeten worden.»

Raf Gerits
Sofie Overstijns

“We vinden wat we vinden, en komen daar ook voor uit”

In de basis van het paarse kabinet in Nederland werd gelegd door de politieke jongerenorganisaties. In 1992 kwamen de jongerenafdelingen van de VVD, PVDA en D66 samen om een paars ontwerpplan te maken. Twee jaar later zagen de Jong Democraten (JD) haar moederpartij, D66, in de coalitie stappen. Andor Admiraal (JD) verduidelijkt de relatie tussen de JD en D66 en onderwerpt die laatste en de rest van het paarse kabinet aan een kritische blik.

Andor Admiraal: «De JD is opgericht in 1983 en is een vrijzinnig-democratische jongerenorganisatie. Dit meteen in tegenstelling tot D66 die niet een bepaald gedachtegoed aanhangen. D66 is altijd wat angstiger om zichzelf een label op te plakken. Dat komt omdat in de jaren zestig, toen D66 werd opgericht er versterkte ideologische verhoudingen waren. De socialisten, kristendemokraten en de liberalen riepen om het hardst dat ze de waarheid in pacht hadden en ze gingen daar nogal krampachtig mee om. De oprichting van D66 was daar een tegenreactie op. Dat is ook de reden waarom D66 er niet voor uit durft te komen dat ze vrijzinnig-democratisch zijn. Bij de JD doen we dat wel.»

Veto: Hoe afhankelijk zijn de JD van D66?

Admiraal: «We zijn enkel gelieerd aan de partij, wat te maken heeft met het systeem van financiering. Je krijgt pas financiering op het moment dat je erkend wordt door één van de partijen die vertegenwoordigd zijn in de Tweede Kamer. Wij zijn dus als jongerenorganisatie verbonden aan D66, maar daar houdt het ook bijna mee op. Politiek zijn we zelfstandig. We vinden wat we vinden en komen daar ook voor uit, met name als we kritiek hebben op D66. Maar we hebben geen stemrecht binnen de partij. We hebben wel heel vruchtbare confrontatiebijeenkomsten. Dat gebeurt op lokaal en nationaal niveau waar we in discussie gaan met elkaar en het een en ander van elkaar overnemen. In die zin beïnvloeden we elkaar wel, maar we blijven zelfstandig.»

Veto: Zijn er JD'ers die doorstromen naar D66?

Admiraal: «Weinig, we hebben twee mensen die nog lid zijn van de JD en die hoog staan in de advieslijst voor de Tweede Kamer. Maar aan de andere kant zijn er ook JD'ers die op gemeentelijk niveau voor andere

partijen actief zijn. Wij zijn er niet op gericht om een politieke macht te worden, maar om een vormingsinstituut te zijn. JD wil primair mensen kennis leren maken met het politieke spel terwijl het bij D66 gaat om iets te bereiken.»

Verbolgen

Veto: Het paarse kabinet stelt zich vrijzinniger op dan het vorige, maar ontkent tegelijkertijd dat het antiklerikaal is.

Admiraal: «Het is inderdaad nooit de bedoeling geweest van de paarse coalitie om antiklerikaal te zijn, maar wel om mensen meer vrijheid te geven, wat een heel positieve gedachte is. Waar we dan wel verbolgen over zijn, is dat het paarse kabinet het CDA probeert te imiteren. Een voorbeeld hiervan is het randschrift 'God zij met ons' op de euro. De Europese ministers hadden de afspraak gemaakt om ribbeltjes op de rand van de euro te zetten zodat blinden die goed zouden herkennen. Toch stond het paarse kabinet erop dat er, net als op de gulden, het randschrift 'God zij met ons' kwam. Het is een punt dat praktisch niet zo belangrijk is, maar het is wel een principiële kwestie want waar sta je dan als kabinet dat niet uitgaat van de bevoordeling van een bepaalde religieuze gemeenschap. Op dat moment moet je een duidelijke positie innemen en ook niet bang zijn voor het verwijt dat je antiklerikaal bent wanneer je niet pleit voor 'God zij met ons op' de euro. Wel moet je ervan uitgaan dat we in een multiculturele samenleving zitten.»

Veto: Slaagt paars er volgens de JD in om ecologie en economie te verzoenen?

Admiraal: «Het is natuurlijk makkelijk om te zeggen dat paars zijn milieugezicht verliest op een moment dat het paarse kabinet een beslissing neemt die het milieu niet ten goede komt. Maar we zien wel een reeks van beslissingen waarbij je je afvraagt wat er tegenover staat. Bij de JD hebben we een uitgewerkt idee over 'ekonomie', de verzoening van economie en ecologie. Op het moment dat je milieu en economie erg tegenover elkaar uit gaat spelen in de zin van alles voor het milieu en tegen de economie, delf je toch het onderspit. Je moet op zoek gaan naar milieuvriendelijke wijzen waarop je je economie kunt inrichten. Dat klinkt heel mooi maar dat is natuurlijk een lange weg om te gaan want je moet heel je economie omgooien. De vraag is

hoe je een oplossing voor het milieuprobleem kunt vinden die ook werkt en een draagvlak heeft. Want je kunt wel zeggen tegen de mensen dat ze morgen hun auto thuis moeten laten, omdat dat goed voor het milieu is, maar dat werkt niet.»

«Een voorbeeld van hoe het wel moet, zijn de verhandelbare emissierechten. Dat betekent dat je economische middelen introduceert om tot een ecologisch beleid te komen. De overheid stelt voor de bedrijven een maximale uitstoot van milieu-onvriendelijke stoffen vast. Aan die uitstoot hangt een prijskaartje vast. Dat bedrijf waarvoor die uitstoot het belangrijkste is, kan de emissierechten kopen. Op die manier geef je milieu een economische waarde en dwing je de bedrijven met het milieu rekening te houden met de middelen waar ze gevoelig voor zijn.»

Veto: Krijgt de konsument ook de opdracht om mee te werken aan het milieu?

Admiraal: «Het paarse kabinet streeft naar een ekologisering van het belastingstelsel; de lasten op de arbeid worden verschoven naar de lasten op het milieu zodat arbeid goedkoper wordt. Het is een idee waar iedereen het snel mee eens kan zijn, maar het vergt zo veel moeite omdat je de hele bestaande structuur en economie moet ombuigen en dat gaat niet zo maar in vier jaar. Paars heeft het begrip ecologie naar onze mening nog te weinig ingevuld, maar minister van Economische Zaken Weijers (D66) werkt er wel aan.»

Veto: Een andere verandering in het economische beleid betreft de fleksibilisering van de arbeid. Roep dit geen sociale vraagstukken op?

lozen kreeg een baan. De achterliggende redenering hierbij is: hoe lager de arbeidslasten, des te goedkoper de arbeid en des te meer jobs. En aangezien werkloosheid en sociaal isolement vaak samen gaan met gezondheidsproblemen, wordt er ook op gezondheidzorg bespaard.

Vergroening

Veel potentieel, vooral vrouwelijke, werknemers werden aan werk geholpen. In vergelijking met België, werkten zij traditioneel minder buitenshuis. De meerderheid van de Nederlandse vrouwen, heeft nu een deeltijdse job; de herverdeling van de arbeid is ook een punt van het paarse kabinet. Andere arbeidscreërende maatregelen zijn de Melkerbanen. Bij Melkerbanen wordt het voor de werkgever financieel voordeliger om een langdurig werkloze aan te nemen omdat de uitkering van die werkloze gedeeltelijk de loonkost invult. In Wassenaar anno 1982 werd een akkoord gesloten tussen de werkgevers en de vakbonden; de eersten beloofden de laatsten meer jobs als de vakbonden akkoord gingen met een loonmatiging. Het economische succes werd dan nog eens ondersteund door de eksploitatie van de 'gasbel' in Groningen.

Admiraal: «Net omdat deze coalitie een blauwe en rode component heeft, is dat iets wat dit kabinet goed kan regelen. Tegenover fleksibilisering van de arbeid staan natuurlijk ook rechten van de werknemer en die twee moeten gelijk opgaan. Een zwakke groep binnen onze samenleving zijn jongeren. Studenten hebben een minimuminkomen en net die mensen willen graag 's avonds en in het weekend werken en dat is nu mogelijk. Flexibilisering betekent niet dat iedereen dadelijk in de markt heen en weer geslingerd wordt en betekent zeker geen verzwakking van je positie.»

Veto: In de peilingen vallen jullie terug van

(foto Joest Helsen)

vierentwintig zetels naar elf. Komt er nog een tweede 'Paars'?

Admiraal: «Er zijn in Nederland twee buro's die zich bezig houden met peilingen naar het stemgedrag. In de ene peiling verliest de PVDA fors en in de andere peiling is het D66 die verliest. De media lichten meestal ons verlies eruit. Maar echt veel houdt het ons niet bezig. De resultaten zijn niet echt betrouwbaar. Wijzelf willen nog een tweede paars kabinet, zelfs als Bolkestein (voorzitter VVD) premier wordt. We hebben er vertrouwen in.»

Raf Gerits
Sofie Overstijns

Nederlandse politiek in kort bestek

Hup Holland hup

Inderland is zo één van die kleine landen dat wel degelijk een plaats heeft op de wereldkaart. Eens was het een grote handelsnatie en wist het een deel van de wereld te koloniseren. De laatste jaren is het land bewierookt maar vooral verguisd vanwege zijn liberaal drugsbeleid. Nu staan de Nederlanders ook in de kijker met hun succesvol economisch beleid. Een beknopt overzicht van de politieke situatie bij onze Noorderburen.

In Nederland is er een meerpartijensysteem. De vier grootste partijen zijn het CDA, de kristendemokraten; de PVDA, de sociaal-demokraten; de VVD, de 'conservatieve' liberalen — met zijn voorzitter Bolkestein wiens retoriek niet in goede aarde valt bij links Nederland, maar die electoraal toch sterk staat — en D66, de linksliberalen. Daarnaast heb je nog de kleinere partijen

zoals Groen Links, de Socialistische Partij (SP), de Centrum Partij (CP '86) en de Centrum Democraten. Verwarrend is dat de PVDA in Nederland aanleunt bij onze SP, terwijl bij ons de PVDA een radicalere linkse partij is die vergelijkbaar is met de Nederlandse SP.

Sinds de parlementsverkiezingen van 1994, voert de CDA oppositie tegen de paarse coalitie bestaande uit de blauwe VVD, de rode PVDA en D66. De combinatie van die drie lijkt niet evident, maar het ontwerpprogramma voor de volgende verkiezingen in 1998 bewijst nochtans de paarse eenheid. Hun grootste gemene deler en datgene waar het paarse kabinet het meest trots op kan zijn, is het evenwicht tussen de economische groei en het behoud van sociale verworvenheden. Het overheidstekort is gehalveerd. Nederland voldoet zonder extra besparingen aan de voorwaarden om tot de Europese Muntunie toe te treden en bijna een half miljoen werk-

Met de opbrengsten daaruit en alle overige opbrengsten proberen D66, PVDA en VVD verstandig om te springen. Ze streven naar een duurzame economie door te investeren in onderwijs, en infrastructuur.

Natuurlijk tonen hun verkiezingsprogramma's ook de ideologische heterogeniteit van het Kabinet Kok. De Partij van de Arbeid pleit voor een kohesie van bedrijf, burger en overheid en schuwt overheidsinvesteringen niet. De VVD wil dan weer het bestuur dicht bij de burger brengen en vindt dat nationale en Europese centralisatie van bestuur enkel kan als dat tot een doeltreffender bestuur leidt. D66 werpt zich op als een consensuspartij tussen die twee en maakt vooral een punt van de 'ekologisering'; de verzoening van economie en ecologie. Een illustratie daarvan is dat D66 en PVDA naar de vergroening van het belastingstelsel toe willen. Dit betekent dat de dalende belasting op arbeid voor een deel wordt gecompenseerd door meer belastingen te heffen op het produceren en consumeren van milieuschadelijke stoffen. De VVD is van mening dat een verdere ekologisering maar beter op Europees niveau wordt uitgewerkt.

Sofie Overstijns

foto van de week

(foto Ivan Put)

Pieter Van Hees wint competitie op geslaagd Leuven Kort

Schrijven dat de kortfilm in de lift zit, is sinds de kortfilm in de lift zit een huizenhoog cliché geworden, maar daarom zeker niet minder waar. Dat bleek afgelopen week overduidelijk op de derde editie van kortfilmfestival Leuven Kort. De films waren goed, het publiek talrijk en de organisatoren, niet verwonderlijk, zeer tevreden.

Dat mocht ook wel. Bepaalde onderdelen van het programma scoorden volle zalen — 'Film Live', 'Kort & Goed' en de première van de halflange televisiefilm 'Het Paradijs' van Rudolf Mestdagh deden het — terecht — zeer goed. Ook het totale aantal bezoekers lag buiten verwachting hoog. Waar de organisatoren gehoopt hadden op vijftienhonderd man, bleken het er achteraf zomaar even tweeduizend geweest te zijn, oftewel twee keer zoveel als vorig jaar. Ook in de pers werd lovend gesproken en geschreven over de derde Leuven Kort.

Maar waar de organisatoren allicht nog het meest opgetogen mee waren, was de respons uit het filmmilieus zelf — een aantal producers en bioskopen toonden namelijk interesse voor de geselecteerde films en voor het festival zelf. Terwijl Leuven Kort over het publiek de vorige twee jaar ook al niet te klagen had, was de weerklank vanuit de filmwereld iets nieuws.

Heel wat grote namen uit diezelfde filmwereld waren er dan ook toen zaterdagavond in de Supercity de publieksprijs — één van de nieuwigheden dit jaar was de kortfilmcompetitie — werd uitgereikt. Zestien korte films, allemaal Vlaamse en allemaal van dit jaar, dongen mee naar deze prijs, met een waarde van 600.000 frank in natura. Tijdens de vertoning van deze films in de loop van de week mochten de toeschouwers telkens punten geven, die dan in de eindafrekening verwerkt werden.

En daaruit kwam, met een duidelijke voorkeur van de 600 stemmers, de film 'Big in Belgium' van Pieter Van Hees — een cartoonesc genremensel van het boerendrama met de gangsterfilm — als eerste uit de bus. Op de tweede en de derde plaats stonden respectievelijk en op een veilige afstand 'De Suikerpot', het eerder traditionele regiedebuut van Hilde Van Mieghem, en 'Zeezicht' van Nele Van Campenhout. Pieter Van Hees mag met zijn prijs een nieuwe kortfilm gaan maken, en wil daar naar verluidt zo snel mogelijk mee beginnen. Misschien te zien op Leuven Kort nummer vier dus. Intussen zal de betaalzender Canal + de winnende film aankopen, en hopelijk zo snel mogelijk de wereld in stralen.

(mg)

Vrolijk Pasen

(foto Elena Schuyf)

U leest het het eerst in Veto

Tips tegen vorstschade

Je zult maar gesprongen leidingen hebben en in een klein kamertje moeten zitten met drie jassen en twee elektrisch verwarmde dekens rond je lijf geduffeld, kwestie van je lichaamstemperatuur niet ongewild voor te bereiden op een poolvakantie. Vorstschade is koeranter dan menigeen denkt; zo meldt 'Kotwijzer' (van november 1997) dat de strenge vorst van vorig jaar tijdens de kerstvakantie heel wat schade aan studentenkoten heeft veroorzaakt. 'Kotwijzer' is de nieuwsbrief van de Huisvestingsdienst van de KU Leuven voor de Leuvense verhuurders-kotbazen. Het blijkt wel degelijk de verhuurders te zijn die voor de onkosten moeten opdraaien als er schade is, maar alleen als de student niet nalatig geweest is. Vandaar enige tips om koning winter koel in de ogen te kijken, zodat hij je kot niet binnendringt.

Tipische pijnpunten zijn vastgevroren waterleidingen, die tijdens de dooi ernstige waterschade veroorzaken; of verwarmingsradiatoren die springen. Tijdens een periode van strenge vorst kan er best voor gezorgd worden dat de kamers en het gebouw — ook bij afwezigheid van de inwoners — tot bijvoorbeeld zes graden verwarmd worden. Een aantal moderne verwarmingsinstallaties zijn hier automatisch op voorzien maar de meeste helaas niet, waardoor de klassieke installaties speciaal op zo'n minimale temperatuur ingesteld moeten worden. Ook kunnen best alle vensters gesloten worden, een kleine kier kan al voldoende zijn om schade te veroorzaken. Om de verwarmingsinstallaties te beschermen kan het water van de installatie met een gepast antivriesproduct vermengd worden of kan isolatiemateriaal rond de leidingen aangebracht worden. Als de leidingen (bijvoorbeeld de speelbak van de wc) toch kunnen bevriezen dan kunnen ze best voor een periode van vakantie met mogelijk zware vries leeggemaakt worden.

De verantwoordelijkheden voor de vorstschade worden in de contracten voor studentenkamers van de Huisvestingsdienst vermeld. In artikel negen van de huurovereenkomst wordt bepaald dat de "verhuurder verplicht is tot het onderhoud van de verwarmingsinstallaties" en dat "de verhuurder toezicht houdt op de bescherming van alle installaties tegen vorst". De kotbaas is dus verantwoordelijk voor het herstellen van gesprongen leidingen en de daaruit ontstane schade. Ook het herstellen van leidingen die vanwege hun constructie niet leeg of vriesvrij gemaakt konden worden valt onder zijn verantwoordelijkheid. In artikel veertien van het standaardcontract staat dat "de huurder neemt mede alle voorzorgen om vorstschade in de kamer te vermijden". De student-huurder kan er dus verantwoordelijk voor gesteld worden als - het springen van de leidingen te wijten is aan onvoldoende verwarmen, voor zover dit niet het gevolg is van bijvoorbeeld een stilgevalven installatie. Als de verwarming stilvalt of uitgezet is door de kotbaas valt de mogelijke schade in de kamer dus niet onder de verantwoordelijkheid van de student. Toch beter een beetje vooruitziend zijn. Of je kunt ook een open haard aan de kerstman vragen natuurlijk.

(or)

JO MEUWISSEN

Alle verhuur
Video-, klank- en lichtmateriaal
Videoschermen tot 4 m
DISCOBAR EN CD'S
met of zonder D.J.
KARAOKE (1.500 titels)

016/201.301

(advertentie)

Met de machete van de coole move

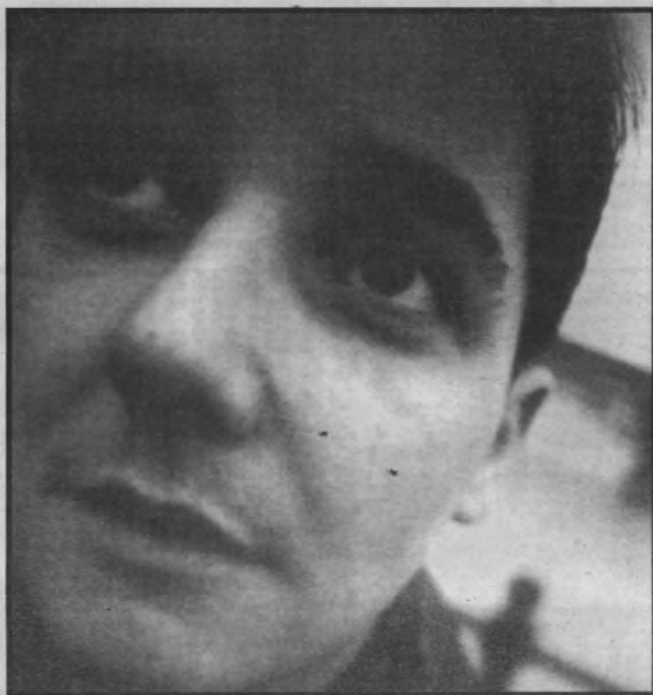
ij Braziliaanse jungle denken de meeste mensen nog steeds aan het regenwoud. Dj Amon Tobin, geboren in Rio de Janeiro en getogen in het Verenigd Koninkrijk, zal daar deze week alleszins voor het Leuvense volk verandering in brengen. Toch zijn er merkwaardige parallellen te trekken. Tobin's markante mix van drum 'n bass met samba, bossanova en salsaritmest zorgt voor frisse lucht in het hedendaagse muzikale klimaat, waarna je best wel eens door een vreemde mikrobe of muskiet gebeten zou kunnen zijn. Het zou donderdag wel eens heel warm kunnen worden in de Silo. Menselijk zweet zal van het plafond naar beneden lekken.

Amon Tobin is een wandelende muzikale encyclopedie. Met in de rugzak een uitgebreide muzikale bagage — van all things hiphop tot all that jazz — trok hij al van kindsbeen af de halve wereld rond. Op driejarige leeftijd al had hij genoeg van Brazilië, en overtuigde hij zijn moeder om naar Engeland te verhuizen. Vervolgens keerde Amon weer eventjes terug naar Brazilië, stopte onderweg nog in Madeira en Portugal, en kocht hij een "verschrikkelijk Casio sampling keyboardje" en een saxofoon. In de walkman? Grandmaster Flash, Lightning Hopkins en Thelmonious Monk. Amon Tobin nam de wereld en de muziek in zich op, liet alles fermenteren op een licht sudderend vuurtje en maakte een aantal platen, nadat hij zich definitief in het nochtans op zich al koude Brighton vestigde in de koele lommer van een marihuana-plant.

Zijn eerste werkjes werden uitgebracht op het zogenaamde Hos-label, een van de talloze kleine Britse labeltjes die onvoorwaardelijk in hun artiesten geloven en passioneel met muziek bezig zijn, maar nog niet het prestige en/of distributienetwerk genieten om die artiest en zijn muziek

boven het oppervlak van die onophoudelijke stroom nieuwe plaatjes te doen oplichten. Bovendien geeft Amon grif toe dat zijn eerste plaat vliegende crap was, maar — net zoals wij reizen om te leren — was

tekening bij het al net iets hipper Ninebar label, waar hij een geschikte voedingsgrond vond voor zijn eklekticisme. Naast enkele EP's verscheen eind vorig jaar de dubbelaar 'Adventures in Foam', waarmee Cujo al

het uitbrengen van probeersels voor deze zeer getalenteerde jongeman een verrijkende ervaring.

Overzicht

De sambabal ging pas werkelijk aan het rollen toen Amon Tobin voor zichzelf het pseudoniem Cujo bedacht en een kontrakt

eventjes zijn hoofd boven water stak, maar de aandacht voor zijn persoon verdween al even snel toen die onophoudelijke stroom opstak van verzamellepjes, overbodige lijstjes en jaaroverzichten, die elk fin d'année steeds weer kenmerken.

En dat is iets wat Amon Tobin's nieuwste elpee — 'Bricolage' geheten, vanwege de sample-estetik — volgens de bookma-

kers niet zal overkomen. Alle stukjes van de rijke Amon Tobin-puzzel — de invloeden, de techniek, de labels — vielen in het gezegende jaar 1997 immers helemaal op hun plaats. Amon Tobin had inmiddels voldoende zelfvertrouwen om zijn werkstukken onder eigen naam uit te brengen, en deed dat nu op Ninja Tune, gerund door de peeps van Coldcut. Naast Mo'Wax was Ninja Tune hét label bij uitstek dat de triphop naar een ruimer publiek wist te brengen, zonder tijdens die gang van zaken uit het oog te verliezen wat er in de muzikale onderstroom beweegt. En daar werd precies Cujo's muziek gespeeld. Voor Ninja Tune maakte hij de stilaan legendarische 'Chomp Samba' EP: Zuid-Amerikaanse ritmes tegen honderdduizendmiljoen per minute, of toch bijna. Chomp Samba kwam even later op de elpee Bricolage terecht. Dat de rest van die plaat iets minder heftig is en dat die soms zelfs het komatueuze benadert, daar zal meneer Tobin's wietplant wel iets mee te maken hebben.

Rugzak

In zijn DJ-sets daarentegen geeft hij altijd wel stevig van katoen, zoals afgelopen zomer in de tropische Boiler Room op het Pukkelpopfestival heel overtuigend is gebleken. Na een funky verkenningronde, met onder andere 'Brown Paper Bag' van Reprazent (jazzer, toen al), dreef een veeleisende dj Amon Tobin het tempo en de tegendraadheid stilaan op. De mensen bleven echter onvervaard doordansens, als Colombussen en Cortez's van de eenentwintigste eeuw, zich met de machete van de coole move een weg banend, langs een Amazoniaanse flow, door tegendraadse breakbeats, op zoek naar de duistere goudschatten in het hart van Amon Tobin's muziek. Het leek inderdaad soms wel of Klapstuk te vroeg begonnen was.

De mensen van de Braziliaanse jungle? Ze hakken er soms stevig in. Voor wie er nog aan mocht twijfelen, de Ninja Tune bioschrijft over Tobin: "Hij haat rugzakreizigers en bebaarde wereldmuzikanten, maar houdt van het eksotisme van verre en vreemde plaatsen." Kom dus dansen, maar laat die sandalen toch maar thuis.

Joris Janssens

Dj Amon Tobin op donderdag 18 december in de Silo (aan de Vaart), vanaf 22.00 u.

'Tongues & Savage/Love' in première in Stuc

Opendeur bij muziekwinkel Lod

uim een maand geleden stond Lod al in Stuc met 'Papalagi', een produktie die kaderde in het project rond Eksotisme. 'Tongues & Savage/Love', hun nieuwste creatie, gaat daar deze week in première. Teksten van Sam Shepard en acteur Joe Chaikin worden afgewisseld met rock, folk, jazz en al wat de muzikanten-acteurs lief is. Het resultaat is een dialoog tussen vier performers over stemmen en identiteit. En over het oudste aller thema's: de liefde.

Lod (vroeger Het Muziek Lod) heeft zich altijd tot doel gesteld een toenadering te stimuleren tussen teater en muziek. Zij streven ernaar een eigen plaats te geven aan het muziektheater, een teatervorm die in Vlaanderen nog steeds een marginale positie inneemt. Hun produkties worden gekenmerkt door een associatieve opbouw, met de performers als vertrekpunt. De laatste jaren groeide een voorkeur voor literaire invalshoeken. Deze tendens wordt verdergezet in 'Tongues & Savage/Love'. Muzikant Michael Weiflacher stootte op teksten van de Amerikaanse auteur Sam Shepard en legendarisch acteur Joe Chaikin.

Eind jaren zeventig kregen Shepard en Chaikin zin om samen een voorstelling te maken. Ze zagen zich daarbij gekonfron-

teerd met nogal wat praktische problemen, niet in het minst omdat ze op grote afstand van elkaar woonden. Vandaar het idee om per brief van gedachten te wisselen. Zo werd het resultaat geen klassiek teaterstuk maar een amalgaam van teksten gebaseerd op improvisatie, waarbij verschillende thema's spontaan kwamen opporren. Beiden maakten zich daarbij los van hun vertrouwde terrein: de acteur ging schrijven, de auteur nam plaats achter het drumstel.

Het was deze open manier van werken, waarbij geen enkel concept vooraf werd vastgelegd, die de vier muzikanten van Lod intrigeerde. Ook zij wilden hun voorstelling organisch laten groeien, waarbij niets geforceerd of artificieel zou lijken. "We vertrokken vanuit de idee: laat ons deze keer de deur wagenwijd openzetten; laat ons proberen proberen niets uit te sluiten. We bestaan niet als groep, we zijn slechts mensen die elkaar kennen. We hebben geen eigen stijl of estetik van waaruit we vertrekken. Laat ons eraan beginnen en kijken wat er gebeurt. Dat is het enige erg vage uitgangspunt: te weten wat we niet wilden doen".

Dat de vier daarbij niet kunnen terugvallen op een acteursopleiding, noch op een regisseur, werkte alleen maar positief. De bedoeling is nooit geweest de tekst te akteren, maar hem al tonend te laten interageren met de muziek. Ook hier was de keuze negatief: een weigering om de mu-

ziek ondergeschikt te maken aan de tekst. "We wilden niet vertrekken van de tekst en daar wat achtergrondmuziek bij maken, maar er muzikaal mee improviseren. Geen enkele song is op voorhand geschreven. We begonnen te lezen, erover te praten en wat te improviseren".

Cachet

Zo wordt het hele terrein van de wisselende verhoudingen tussen tekst en muziek bewandeld. Een keiharde roksong breekt af op een poëtisch fragment, maar zo een stijlbreuk werpt nooit een dam op voor de zich voortstuwend tekst. Die slingert doorheen improvisaties op de meest uiteenlopende instrumenten. Hoewel, instrumenten? De vier schrikken er niet voor terug de muzikale mogelijkheden van een stalen ton of een blok isomaf te tasten. Dat daarbij ook nog eens het hele scala van muzikale genres de revue passeert, was eerder toeval: "We vertrokken niet van de idee om een aantal verschillende stijlen te brengen. Dat is het resultaat van improvisatie. Je leest een stuk tekst, je babbelt erover en dan zeg je, laat ons hierbij deze stijl eens proberen. En twee dagen later zeg je, laat ons iets anders proberen. Zo groeide het. De stijlen hebben wel te maken met onze achtergronden".

Véronique Delmelle speelde lang klassieke viool. Adrienne Altenhaus speelde

bij een hardcoreband en zong ook country in New Yorkse kroegen. Michael Weiflacher drumde in een punkband. Luk Mishalle speelde folk toen hij jong was maar speelt nu ook jazz. De laatste twee jaar spelen de meeste van hen kontemporaine muziek, onder andere bij het Blindmankwartet en Champ d'Action. "We hebben allemaal heel verschillende dingen gedaan en dat zit in ons geheugen. Bij het begin van het project kreeerden we een voedingsbodemp waarin alles naar boven kon komen, maar niet op een artificiële manier. In elk van ons zit er immers nog een soort fysieke herinnering in de vingers. Soms is dat van dingen die we twintig jaar geleden deden, maar het leeft nog".

Deze herinnering die aan de basis ligt van het muzikale opzet van de voorstelling, vormt ook één van de tekstuele thema's. Doorheen de voorstelling wordt een soort levensloop geschetst, van geboorte tot dood. 'Tongues' is een stemmen collage, waarbij de vier performers hun eigen 'stem' laten klinken, in tekst of via de muziek. Ieder van hen heeft uit de teksten individueel dat materiaal gekozen waar hij de sterkste binding mee voelde, wat de voorstelling meteen ook een kwetsbaar cachet geeft. 'Savage/Love' brengt een reeks herkenbare indrukken van liefdesrelaties. De voorstelling weet hierbij echter goed de val van revu-ahtieke toestanden te vermijden: tekst én muziek komen tot hun recht en gaan als autonome entiteiten een intrigerende dialoog aan.

Kristien Vermoesen

Voorstellingen op di 16, wo 17 en do 18 december in Vlamingenstraat 83, 20u30.

Tip voor een studentvriendelijk kerstconcert

Het Leuvens Universitair Koor zingt niet alleen hallelujah

Het Leuvens Universitair Koor (LUK) werd opgericht door enkele studenten van de KU Leuven. Tot daar en niet verder gaat meestal de kennis van de doorsnee student omtrent deze toch wel unieke studentenorganisatie. Om daar iets aan te veranderen ging Veto eens in het rustieke Begijnhof praten met Filip Van den Bossche, een van de zangers én bestuurder van het ongeveer honderdtwintigkoppige koor. Een mooie aanleiding daarvoor is 'De Zon' — niet het hemellichaam, maar wel de gelijknamige gloednieuwe LUK-CD. Onder deskundige leiding van dirigent Edwig Abrath — toevallig geen student — maakt het koor zich inmiddels weer klaar voor het hoogtepunt van het academiejaar, het kerstconcert in de Leuvense Sint-Jan-De-Doperkerk.

1969. Op een avond, ergens op een kot in Leuven, zit een handvol studenten rond een keukentafel. Zij zitten gebogen over een partituur. Iemand geeft de toon op. Er wordt gezongen. Zo begon achttwintig jaar geleden de geschiedenis van het LUK. Meer dan een kwart eeuw later heeft het LUK zich een benijdenswaardige positie weten te verwerven in het Vlaamse koorleven. Dat komt ondermeer door het feit dat het LUK is samengesteld uit enthousiaste vrijwilligers. "Om het koor te vervolgen ligt de lat niet zo hoog als men wel denkt. Je moet gewoon een beetje kunnen zingen. Om dat te weten te komen, organiseren we een zangproef die eigenlijk alleen maar tot doel heeft de manifeste brommers naar andere hobbies te doen uitkijken", aldus Filip Van den Bossche.

Ook is het niet zo dat je aan het Lemmensinstituut moet studeren of muziek moet kunnen lezen om in het koor te kunnen stappen, al helpt het natuurlijk wel. Een andere vereiste is dan weer dat je voltijs student moet zijn aan de KU Leuven. Een uitzondering wordt enkel gemaakt voor de eerstejaars afgestudeerden. Daarna is het onherroepelijk afgelopen. Volgens Van den Bossche moet ergens een lijn worden getrokken. "Ieder jaar opnieuw zijn er assistenten die proberen. Het voordeel van dit systeem is de steeds jonge groep waarmee gezongen kan worden. Het nadeel is dat je geen greep hebt op de samenstelling van het koor, wat zich bijvoorbeeld dit jaar manifesteert door een weliswaar klein tekort aan mannelijke zangers."

Eenmaal per week wordt er gerepeteerd en verwacht wordt dat degenen die willen optreden daar aanwezig zijn. Iemand die bijvoorbeeld drie achtereenvolgende repetities mist, mag niet mee optreden, om de kenmerkende koorklank zoveel mogelijk te vrijwaren. De meeste studenten beginnen pas met zingen in het koor na een paar jaar in Leuven. Filip Van den Bossche aan de andere kant zong al van kindsaf in een kerkkoor en zette in Leuven onmiddellijk de stap naar het universitaire koor. Hij begrijpt nog altijd niet hoe men vroeger kon neerkijken op het feit dat hij in een koor

gospelnummers. De rest van de CD bestaat uit klassieke werken van Mendelssohn, Tchaikovsky, Britten en een selectie uit populaire musicals. De CD kreeg de naam 'De Zon', verwijzend naar een muziekstuk van de hand van de jonge komponist Van Damme, een stuk dat het koor ook vorig jaar heeft gebracht. Het koor moet immers, aldus Van den Bossche, jonge komponisten een kans geven om hun werk wat meer bekendheid te geven. Toch biedt zingen in een koor meer dan wat je op een CD'tje te horen krijgt. Van den Bossche spreekt van "de speciale sfeer die het live zingen in zo

zong. Nu zijn die reacties volgens hem eerder omgekeerd.

Thuismatch

Na een plaatopname in 1987 werd de tijd rijp geacht voor een CD Om en bij de honderd mensen in een kleine studio krijgen is evenwel geen sinekure. Daarom werd een beroep gedaan op verschillende lokaties zoals de parochiekerk in Vaalbeek en de Grote Aula in Leuven. Met de oude groep — de zangers van het vorige academiejaar — werd het merendeel van de CD ingezongen. De nieuwe groep zong slechts drie nummers, de eerder 'gemakkelijke'

een grote groep opwékt".

Voor het koor zijn de twee concertreeksen de belangrijkste evenementen van het academiejaar. Er is de eerste reeks concerten rond kerstmis en de tweede reeks (lente)concerten in maart. Daarnaast treedt het koor sporadisch op, bij de omlijsting van diverse universitaire plechtigheden, zoals bijvoorbeeld de opening van het academiejaar. Voor een concertreeks zijn de voorbereidingen enorm. Er moet minstens acht tot tien keer worden gerepeteerd met daarbij nog vóór het eerste concert een repetitieweekend er bovenop. Hoogtepunt elk jaar weer is volgens Van den Bossche het kerstconcert in de Sint-Jan-de-Doperkerk in het Begijnhof in Leuven. Het koor zingt dan voor een publiek dat grotendeels uit studenten bestaat en tegelijk speelt het LUK dan eigenlijk een thuismatch. Een

misverstand wordt door Van den Bossche uitgeklaard. "Het is niet zo dat we alleen maar religieuze muziek brengen. Met kerstmis zal dat natuurlijk wel een beetje meek zijn dan in de lenterceks, maar we blijven toch ook een grote portie profane muziek brengen".

Fleur

Muziek is uiteindelijk hetgene wat van deze mensen een hechte groep maakt. Vorig jaar kon je bijvoorbeeld verschillende koorleden opmerken in het 'Koor Fine Fleur' van de Night of the Proms te Antwerpen, Rijsel en Amsterdam. Van den Bossche besluit: "We organiseren ook buiten de repetities allerlei activiteiten maar lang zal het niet duren alvorens je beseft dat het om een uitstap van een koor gaat, want overal beginnen we spontaan te zingen. Elk jaar wordt bijvoorbeeld ook een schlageravond georganiseerd. Begin juli vertrekken we dan allen samen op zomervakantie. Sinds 1974 wordt ook elk jaar

een buitenlandse concertreis ondernomen. Zo zong het koor reeds in Polen, Roemenië, Italië, Spanje en Griekenland. Het LUK moet een vastere waarde worden in het universiteitsleven. Het slaagt er immers in het streven naar steeds hogere kwaliteit te combineren met een groot enthousiasme, waardoor het als blijvend jong koor een bijzondere aantrekkingskracht kan uitoefenen op haar toehoorders."

Pascal Seynhaeve

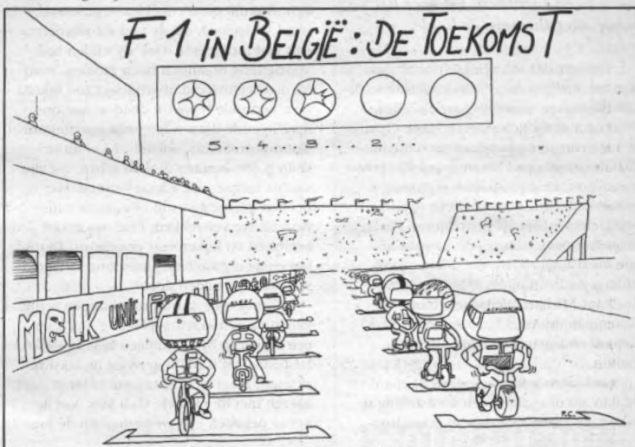
Het Leuvens Universitair Koor concerteert op dinsdag 16 december om 20 u. in het Pauscollege, op donderdag 18 december in de Sint-Jan-de-Doperkerk in Leuven om 20.30 u. De prijzen voor de ingangskarten bedragen 200 fr. voor studenten en 300 frank voor de anderen. De CD 'De Zon' kost 725 frank. Je bestelt hem in het sekretariaat van het LUK, Groot Begijnhof 11, tel/fax 23.47.11 of door je centen te storten op het rekeningnummer 230-0475335 - 55 met vermelding van je naam en de boodschap "CD De Zon".

CHAOS

café pool snooker

in het hartje van Leuven
op je weg naar de Oude Markt

Zeelstraat 1 (boven Lunapark)
tel.: 016/23.33.10
open 7 op 7 van 11.00 tot 02.00 uur
zat. en zon. van 15.00 tot 02.00 uur

De eindejaartijd is sinds menscheugnis een tijd van verinnerlijking, introspektie en inkeer. Het is daarnaast natuurlijk ook een tijd van zwaar uit eten gaan, uiterlijk vertoon en uitingen van allerlei uitermate ergelijk gedoe, maar dat laten we nu even buiten beschouwing. Terug naar de inkeer: wie tot zichzelf wil komen, moet natuurlijk in de eerste plaats zichzelf leren kennen. Vandaar dus deze test.

Onze vriendinnen de vrouwenbladen overstelpen ons dezer dagen, zoals steeds rond deze tijd, met eindejaarslijstjes, diëtideeën en persoonlijkheidstests. Ze beloven inzicht en wijsheid, maar geloof hen niet: ze zijn enkel bekommerd om hun oplage, en maken u daarom wijs wat u wilt horen. Zo niet wij!

Van ons krijgt u namelijk een door-dachte en uitgebalanceerde test, die haar betrouwbaarheid al bewezen heeft: op kafee, in de keuken en via de elandtest. Bovendien peilen onze vragen naar uw voorkeur op velerlei gebied: ze gaan van geschiedenis over kunst tot politiek en actualiteit. Wij stellen u voor honderdeneen dilemma's, hartverscheurende keuzes, die in u en in uw vriendenkring dieperliggende waarheden, verschillen in wereldbeeld en zware misverstanden aan het licht zullen brengen. Bent u een katten- of een hondmens? In het eerste geval bent u misschien wel avontuurlijk aangelegd, in het tweede brengt u de lange winteravonden liever gezellig bij de haard door. Crasht u liever in een BMW, of laat u liever de Mercedes carjacks? Houdt u van de subtiele nuances of van de binaire dichotomie? In het eerste geval leest u best de katern over paars, in het laatste kan u nu aan de test beginnen. Immers, onze dilemma's zijn net

Veto's nietsverhullende kersttest

Het plan dilemma's

zoals de Dalmatiërs: even zwart-wit, net met evenveel, en toch allemaal ook een beetje anders. Schrappen wat niet past, en u vat uw eigen levensvisie samen in honderdeneen woorden.

kinderen	of	carrière
seks	of	geweld
te bed	of	niet te bed
de Dalai Lama	of	Mao
te nemen	of	te laten
de kip	of	het ei
Leno	of	O'Brien
E	of	mc2
Mozes	of	de Rode Zee
X-files	of	Twin peaks
Herman De Coninck	of	Gilles De Bilde
droom	of	daad
1784	of	1830
Darwin	of	God
Torhout	of	Werchter
Duitsers	of	Joden
Hiroshima	of	Nagasaki
verdelen	of	heersen
Alexander de Grote	of	Djengis Khan
Schindler's List	of	Jurassic Park
een lange	of	een dikke
Che Guevara	of	Fidel Castro
de Bende van Nijvel	of	de CCC
schuld	of	boete
Temple	of	Love
behang	of	verven
parket	of	karpet
brood	of	spelen

The Sisters	of	Mercy
schild	of	vriend
Bond	of	Dean
to be	of	not to be
baard	of	vriendin
Dasein	of	Geworpenheit
James	of	De Troch
Ronde van Vlaanderen	of	Parijs-Roubaix
zwart	of	blond
tits	of	ass
pasta	of	pizza
Dutroux	of	Derochette
douche	of	bad
het systeem	of	de burger
rock	of	roll
Bergturken	of	Koerden
Reservoir Dogs	of	Pulp Fiction
piercing	of	tattoo
Playmobil	of	Lego
Julie	of	Melissa
Stella	of	Jupiter
Beatles	of	Stones
filter	of	gerold
Boon	of	Claus
Grieken	of	Romeinen
Anquetil	of	Poulidor
viool	of	piano
ramen	of	deuren
links	of	rechts
zijn	of	tijd
kondoom	of	pil
Aids	of	kanker
strafschoppen	of	sudden death
broek	of	rok

Freek	of	Youp
wijzers	of	sijfers
Koot	of	Bie
Istanbul	of	Konstantinopel
Cobain	of	Vedder
Sint	of	Piet
Hutu's	of	Tutsi's
Reed	of	Cale
zonsopgang	of	zonsondergang
paprika	of	zout
voorspel	of	naspel
manisch	of	depressief
de Ayatolla	of	Salman Rushdie
seks	of	voetbal
doof	of	blind
zolder	of	kelder
Quick	of	McDonald's
vorm	of	vent
Byusse	of	Streuvels
kwaliteit	of	kwantiteit
Tik	of	Tak
Delhaize	of	GB
Bert	of	Ernie
theorie	of	praktijk
Servië	of	Kroatië
small step	of	giant leap
Freud	of	Lacan
de Eerste Wereldoorlog	of	de Tweede Wereldoorlog
cowboys	of	indianen
kultuur	of	natuur
Bourdieu	of	Foucault
kiezen	of	delen
Renault Vilvoorde	of	Forges de Clabecq
Leopold III	of	de regering
metoniem	of	metafoor
de bomen	of	het bos
Stalin	of	Hitler
id	of	ego
Martijn Graumans of Benny Debryne		
Arno Kuipers of Joris Janssens		

superkruiswoordraadsel

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21			
	22		23	24			25			26	27		28			29		30					
31	32		33		34		35			36		37		38		39		40		41			
42			43	44		45			46			47		48		49		50		51			
52			53		54			55			56			57		58		59		60	61		
62			63				64			65			66		67		68			69	70		
		71			72			73			74			75		76		77		78	79		
		80						81			82					83				84	85		
86		87			88			89		90		91		92		93		94	95	96	97		
98	99		100		101			102		103			104		105		106		107		108		109
110		111		112				113		114		115		116			117					118	
119			120		121			122		123		124		125			126		127		128		
129			130			131				132		133		134			135			136	137	138	
		139			140				141		142		143			144			145		146		147
148				149										150								151	

Horizontaal — 1 Zoutachtig 4 Belangrijk kenmerk bij bloedtransfusies 12 Kopieuze maaltijd 19 Belgische rivier 22 Zoogdier 24 Behoeftig 25 Touwmeander 26 Nachtvogel 28 Bloeiwijze 29 Laagte 30 Griekse god 31 Onderwijzer 34 Religieus boek 36 Familieleid 38 Armoedig 40 Japans bovenkleed 42 Koraaleiland 43 Reeds 45 Vierde dimensie 46 Tuil 47 Dierlijk produkt 49 Uitgestorven reuzenvogel 50 Muzieknoot 51 Plezier 52 Mager 53 Diktator 55 Ervaring 58 Frans filosoof 61 Periode van het jaar 62 Dierlijk voedingsmiddel 63 Hartstocht 64 Windvrij 65 Gemalin van Aegir 66 Gezwind 68 Slechts 70 Voorzetsel 71 Jongensnaam 72 Voorzetsel 73 Strafwerktuig 75 Bijbelse man 77 Maanstand 78 Speelgoed 80 Nederlandse stad 81 Mislukking 82 Deel van een fiets 83 Stembus 84 Plaatselijke zwelling 85 Diepte met stiele wanden 87 Metamorfose 88 Lengtemaat 89 Heilige stad 92 Lichaamsdeel 94 Zilver 96 Voorzetsel 98 Neon 100 Periode van bepaalde duur 103 Vadsig 104 Zoon van Noach 106 Europeaan 107 Beeroering 109 Griekse letter 110 Patroon van de juristen 112 Bos 114 Omkomen 117 Verwaand 118 Liefkozing 119 Huidverharding 121 Bijbelse stad 122 Spits baardje 124 Dwaas 125 Werknemer in de horeca 126 Vrucht 127 Muzieknoot 128 Klap 129 Kamerad 131 Zwaar en krachtig gebouwd 133 Russische monarch 135 Familieleid 137 Raadsel 139 Europeaan 140 Afgemat 141 Snel 143 Tijdperk 144 Meestergraad bij judo 145 Roem 147 Oppervlaktemaat 148 Stad in Antwerpen 149 Receptier voor belangrijke genesmiddelen 150 Middel dat bijdraagt tot een veilige terugtocht 151 Nauwe.

Vertikaal — 1 Geheel bedekt 2 Bijbelse man 3 Onbegroeid 5 Muzieknoot 6 Zeezoogdier 7 Ontroering 8 Glibberig 9 Fijn gemalen eikenschors 10 Zoogdier 11 Werknemer op een passagierschip 12 Plakken 13 Dwarsmast 14 Plantenvocht 15 Muziekinstrument 16 Toestand van volkomenheid 17 Dwaas 18 Lengtemaat 19 Verlichtingsmiddel 20 Bijzonder groot 21 Liefdegevoelens van hogere aard 23 Familieleid 27 Griekse godin 30 Griekse letter 32 Foedraal 33 Verlegenheid 35 Europese rivier 36 Meetkundig lichaam 37 Dierenverblijf 39 Zoogdier 40 Maakt verliefde geluidjes 41 Luizenai 44 Hinder 46 Operatie 48 Op een wrede manier heersend 50 Onderdeel 53 Blauw edelgesteente 54 Bekoorlijk 55 Vervoermiddel 56 Gedeelte van een lade 57 Plaag 59 Paladijn van Karel de Grote 60 Trek 63 Kleurmenging, schilderswijze 64 Eetgereedschap 67 Afkerig van overdaad 69 Graaft uit 71 Opstootje 73 Voorwerp om tekst uit te vlakken 74 Bijbelse vrouw 75 Oppervlaktemaat 76 Getal 79 Neef van Abraham 86 Uiting van eerbied 88 Arabisch vorst 90 Blijk van liefde 91 Bulgaarse munt 93 Mansnaam 95 Groen gewas 97 Geheel van touwwerk en rondhout aan een schip 99 Zoogdier 101 Mansnaam 102 Veter 104 Welslagen 105 Wederkerig vnvw 107 Weekdier 108 Verbond 109 Roem 111 Smeren 113 Wereldstad 115 Nuttig 116 Oude vod 117 Breinaald 118 Waterminnende plant 120 Proef 123 Binnenste, hardste gedeelte 126 Beschroomd 128 Aansprektitel 130 Deel van de bijbel 131 Romeinse zonnegod 132 Wiel 134 Slede 135 Gedeelte van een familie 136 Plechtige gelofte 138 Voorzetsel 140 Muzieknoot 142 Rivier 144 Muzieknoot 146 Term uit de rekenkunde.

Door Filip De Keukeleere

lezersbrieven

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moeten vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of via e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten-)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking: de schrijver moet steeds naam, studiejahr en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 2400 tekens (spaties inbegrepen), wat overeen komt met ± 1,5 getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Ekstreemlinks

Als medebewoner van themahuis kansarmode meng ik me wegens pragmatische redenen normaal niet in een ideologisch steekspel. Een lezersbrief van mijneentwee is dan ook hoogst ongewoon. Voor 1998 heb ik slechts één wens: laat het regelmatig gekak van linksextremisten in deze lezersrubriek, dat zich uit in roekeloze beledigingen en misplaatste en foutieve verwijzingen naar ideologische denkers (zoals Marcuse, door Johan van den Broek in Veto nr. 10 en 11), gedaan zijn. Ook in het op de korrel nemen van Cedric Ryngaert en met hem "die brave en goede zielen die met zulke sociale projecten bezig zijn", gaan de anti-kapitalistische revolutionairen, met als woordvoerder van de week Roger Liekens, te ver.

Ten eerste omdat ze — als ze het artikel goed gelezen hadden (of meer intelligentie aan de dag hadden gelegd) — zouden inzien dat de hoofdstelling is dat de in het artikel bedoelde onderneming door cause-related marketing de (kans-)armen misbruikt om winst te maken. Voor zeker ik Marx ken, zou hij dit afkeuren. Waarom dan die stortvloed van verwijzen van naïviteit? Ten tweede omdat de bundeling van "arbeiderstrijd en sociale beweging" waarvan Liekens droomt door dit extreemisme en deze onverzorgbare instelling ten opzichte van de bestaande orde, onmogelijk zal zijn. Ten derde is elk sociaal engagement lovenswaardiger dan de kritiek van de vele doemdenkers die dwepen met al lang achterhaalde analyses en de voeling met de echte mens en zijn problemen verliezen.

Daarenboven wil het toeval dat een week na de publicatie van onze vrij tribune Marja Hermans (verantwoordelijke van de solidariteitsactie van welzijnszorg) het in De Morgen volmondig eens is met de door ons geformuleerde mening. Redenen te over dus om deze portie wekelijkse demagogie in Veto (ekstreem) links te laten liggen. De schrijvers ervan zullen waarschijnlijk nooit inzien waarom zo'n vorm van fundamentalisme niet alleen ongepast is maar ook onjuist. Toch hoop ik dat u, lezer, een meer genuanceerd beeld kan opbouwen rond sociale verandering die onze samenleving rechtvaardiger moet maken. Pas dan zal 1998 ook voor de zwakste groepen in onze samenleving een gelukkig jaar worden.

Pieter Lievens, tweede kan sociologie

Burgemeesteres

Ik was een van die zeven onverlaten die het voorstel van gedeputeerde Eckelaers, inzake het jaarlijks afwisselend gebruik van de mannelijke en vrouwelijke persoonsvorm in nieuwe reglementen, goedkeurde. Ik betreur dat het inhoudelijk eerder lichte doch mijns inziens toch sympathieke voorstel meer aandacht kreeg dan het verdiende, en dat het debat, errond door tegenstanders werd verlaagd tot een ordinaire kafeeruzie, daarbij de politiek nogmaals in diskrediet brengend. Dat Veto zich in het stukje hierover bij de schare tegenstanders voegt is hun goed recht. Dat de auteur als would-be journalist eenzijdig bericht en zelfs aan desinformatie doet, is dat niet.

Zo luidt de bovenkop dat het "voorstel om de wereld te vervrouwelijken unaniem werd afgekeurd", terwijl die unanimité

even verder door de auteur zelf (terecht) wordt tegengesproken (er waren zeven stemmen voor en acht onthoudingen). Zo ook stelt de auteur dat "sprekers die enkele argumenten eens deftig op een rij wilden zetten, met een ergerlijk handgeklap werden weggehoond". Raadsleden, ook tegenstanders van het voorstel, namen het niet toen Roger De Langhe (VLD) zich in zijn tussenkomst afvroeg wat het mannelijke is voor 'trur' en 'hoer' (deftige argumenten?).

In het stuk wordt het voorstel eens te meer geridiculiseerd met enkele voorbeel-

den (de trui rugbyspeler die 'huurster' en de kalende vent die 'eigenares' wordt genoemd). Waarom zou zulks belachelijker zijn dan de Joyces, de Birgittes en de Isabelles die momenteel in alle reglementen "deelnemer", "kursist", "aanvrager" en "hij" worden genoemd? "De meeste mensen vinden dat vrij normaal dat vrouwen ook met mannelijke voornaam worden aangeduid", zo stelt de auteur. Voor 1948 vonden de meeste mensen het ook vrij normaal dat vrouwen geen stemrecht hadden en wellicht vinden de meeste mensen het vandaag ook nog vrij normaal dat de vrouw de was en de strijk doet. Stemt het niet tot nademen dat enkel "mannelijke" persoonsvormen als neutraal zouden worden beschouwd, zoals de auteur beweert?

Nog een staaltje van de eenzijdigheid van het artikel: "mevrouw De Maeght zal het niet in haar hoofd halen om zich 'burgemeesteres' te laten noemen", stelt de auteur. Weet hij dan niet dat Leona Detiege er op stond zich 'ministerin' te laten noemen?

Mag ik er op wijzen dat er, anders dan de auteur van het artikel beweerde, helemaal geen voorstel was dat de vrouwelijke vertegenwoordiging in het personeelskader wou optrekken, laat staan dat het werd goedgekeurd. De auteur van het artikel

berichten

Teaterfestival zoekt

Kultuurraad der Leuvense studenten organiseert van zondag 26 tot en met dinsdag 28 april in Leuven haar teaterfestival en wil jonge teatermakers de kans geven om het podium te beklommen en hun ding te doen voor een publiek, zonder te wachten op morgen.

Op zondag 26 en maandag 27 april zijn er tentoonstellingen te zien. Die voorstellingen zijn voornamelijk tot stand gekomen in het kader van diverse acteursopleidingen in Vlaanderen en Nederland. Het volledige programma hiervan wordt in de loop van de maand februari bekend gemaakt. De laatste dag echter, dinsdag achttwentig april, staat geheel in het teken van improvisatie en voorstellingen die op korte termijn tot stand komen: hiervoor zoekt Kultuurraad acteurs, podium-

beesten, zolderkammerschrijvers, kortom speeltaalant om de scène onveilig te maken.

Kura zoekt mensen voor twee verschillende onderdelen: Een eerste onderdeel bestaat uit een internetworkshop: ons speeltaalant schrijft via het internet samen met een professioneel akteur een teatertekst die dan drie weken later op het festival wordt getoond.

Een tweede onderdeel is een 'Free-Podium-Tot-Op-Het-Bot': iedereen die een tekst heeft liggen en die absoluut op een scène wil brengen krijgt van ons de kans om dat te doen. Alles is toegestaan, van reclametext over wereldliteratuur tot natuurgids.

Geïnteresseerden kunnen zich wenden tot Kultuurraad, E. Van Evenstraat 2d, 3000 Leuven. Tel.: 016/236773 Fax: 016/224676 e-mail: kura@stuc.kuleuven.ac.be

bedoelt misschien het voorstel dat bepaalde dat alle provinciale adviesorganen voor maximum twee derden uit leden van hetzelfde geslacht mogen bestaan. Een inhoudelijk veel belangrijker voorstel dan het voorgaande. Opmerkelijk dat niemand (media noch collega's) buiten onze fractie, hieraan enige aandacht schonk.

Alex Polfliet, fractieleider Agalev provincieraad Vlaams-Brabant

kolofon

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22 44 38
Fax 016/22 01 03

Jaargang 24
Nummer 13
15 december 1997

Ver. uitg.: Bart Eeckhout
Hoofdredactie: Raf Gerits
Redaktiesekretaris: Bart Eeckhout

Redactie: Benny Debruyne,
Hans Declercq, Martijn Graumans,
Joost Helsen

Doka: Benny Debruyne,
Jimmy Debruyne, Joost Helsen,
Ivan Put, Jeroen Lissens,
Elena Schutjes, Maarten Timmermans

Medewerkers: Ann Bries,

Bert Cornillie,
Kristof Daniels,
Filip De Keukeleere,
Ludwig Deweghe,
Joris Janssens,
Arno Kuipers,
Jeroen Lissens,
Nele Mariën,
Sofie Overstijns,
Véronique Patteeuw,
Olivier Remy,
Pascale Seynhaeve,
Claude Scyns,
Katrin Vandenbosch,
Kristien Vermoesen

Layout en vormgeving: Dirk Bernard,
Ann Bries, Bert Cornillie, Kristof Daniels,
Katrien Darras, Benny Debruyne,
Jimmy Debruyne, Hans Declercq,
Filip De Keukeleere, Bart Eeckhout,
Raf Gerits, Martijn Graumans,
Joris Janssens, Jeroen Lissens,
Ewoud Monballiu, Ivan Put,
Sofie Overstijns, Olivier Remy,
Hans Vandenabeele

DTP: Filip De Keukeleere,
Ewoud Monballiu, Hans Vandenabeele

Spelling: Bart Eeckhout

Cartoon: Filip Craen

Eindredactie: Kristof Daniels,
Benny Debruyne en Bart Eeckhout

Assistentie-eindredactie: Ann Bries

Internet-Veto:
<http://www.veto.student.kuleuven.ac.be>
e-mail: veto@veto.student.kuleuven.ac.be

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij: Artoos (Kampenhout)
Oplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnementen
Studenten: 250fr; niet-studenten: 350fr;
buitenland: 700fr; steun vanaf 1000fr;
over te schrijven op rek. nr. 001-
0959719-77

Redaktievergadering
iedere vrijdagmiddag om 16.00 u

ALMA'S

Woelige Week

15/12
* KERSTSCHOTEL
MAANDAG → SEDES

16/12
* KERSTSCHOTEL
→ ALMA 3 - DINSDAGMIDDAG
→ ALMA 1 - DINSDAGAVOND
→ PAUSCOLLEGE : MET OPTREDEN
UNIVERSITAIR KOOR - DINSDAGAVOND

17/12
* BROODJES-BUFFET
WOENSDAGMIDDAG → DE VALK

* CANDLE-LIGHT DINNER
MET JAZZ-KWARTET
WOENSDAGAVOND → ALMA 2

18/12
* KERSTSCHOTEL
DONDERDAGMIDDAG → GASTHUISBERG

ALMA UNIVERSITEITSRESTAURANTS

zoekertjes

✓ O Leuven, bevrijdt ons van het Christ-kindlesmonster dat Nürnberg in haar greep houdt en duizenden Japanners met-Colgate-glimlach hierheen lokt om de domste dingen te begeren; aan Rosemarie Donck.
 ✓ Lieveke, de Ice-Tea staat cool. Succes. Mosj. PS Ik ben inderdaad tot ... van ... u.
 ✓ I will lie down inside, / I will be ill falsely, / My neighbours will come in to behold me, / and the sister will come with them, / She will make the doctors unnecessary / because she knows my sickness. / (poem 6 of the love songs of P. Harris 500), A.K.
 ✓ Annieme L. en haar jarige moeder komen dinsdag 16 december om 20 u naar de lesbische vampierenavond in AP1.
 ✓ Parochie-assistent Boeboe niet langer te bereiken op zijn vertrouwde kamer in Camillo Torres. Voor konsertieve (emotionele en relationele problemen) zal hij vanaf januari te bereiken zijn in de kelder van de centrale bibliotheek, afdeling overheidspublikaties.
 ✓ Ondanks de nachtoploeg gaat vanaf 20 u de lesbische vampierenavond op dinsdag 16 december zeker door in AP1.
 ✓ Lord Greytoste does not appreciate the abuse of the names of his friends and of himself.
 ✓ K4 bedankt bij deze ex-gangmember Benny

DB voor zijn majestueus gekokkerel. Dankbaar hé, maar die verdachte plantjes, Benny toch...
 ✓ Stoere kroezelkop uit Boerenkot zoekt meisje en daarna met ander meisje te ... bedriegen. Melden: Parkstraat 129 (Yves).
 ✓ Het ACOD eist dat op 5 januari DJ Postman zijn plaatjes mag komen draaien in 't Stuc.
 ✓ Radio Estavoy zendt woensdagavond tussen 21 en 23 u opnieuw uit. Zoek het rode stereo-lampje op 102.9 FM.
 ✓ Deutsche Hans, reeds 3 jaar onrechtmatig in bezit van rijbewijs, zoekt jongen (met hoog CO-gehalte) om gezellig mee te knuffelen.
 ✓ Eenzame voetbalfreak zoekt manwijf om vroege mee in bed te kruipen om zijn techniek bij te schaven. Kom a.u.b. langs op Parkstraat 129.
 ✓ Vidal de Kwal zoekt meisje met dikke benen.
 ✓ Het Tuinkaboutersbevrijdingsfront organiseert op woensdag 31 december een kerst-boomverbranding in het stadhuis van Leuven. Tobback krijgt de eer om het vuur aan te steken. Iedereen die bevriend is met Tobback is uitgenodigd, behalve de brandweer.
 ✓ Sofie staat altijd heet (vraag maar aan haar sleutels).
 ✓ Wijze raad van Tante Brenda: ga nooit op

WIE VAN DE DRIE??

Tiensestraat 118
Tel: 23.70.30
Ma.-Do. 9 - 22u.
Vr. 9 - 20u.
Zat. 10 - 17u.

Tiensestraat 88
Tel: 23.70.02
Ma.-Vr. 9 - 19u.

Naamsestraat 115
Tel: 23.70.08
Ma.-Vr. 9 - 19u.
Zat. 10 - 17u.

aangepaste uren tijdens KUL vakantieperiodes

een duimspijker staan, want dat doet pijn! Tot volgende week!
 ✓ Da Extravaganza Alternativa Days in AP1 op dinsdag 16 december om 20 en 22 u.
 ✓ 'Moeder', waarom. Bonnie.
 ✓ Clyde, zalig kerstmis en een keitof 1998 met veel aktie! Bonnie.
 ✓ Er was eens een sheriff van Nottingham/ die 's morgens uit zijn bed niet kwam/Veel liefs sheriff, your Princess.
 ✓ Op 8 januari '97 in de Blauwe Kater: Sociaal Cultureel Werk van de Sociale Hogeschool Heverlee vanaf 21.00 u.
 ✓ Ex Oriente Lux wenst al haar leden en alle vetolezers een zalig kerstfeest.
 ✓ Zalig kerstfeest, Bonnie & 'Moeder'. Clyde
 ✓ Robin Hood, doe de Paus mijn groeten in Rome. Clyde

✓ Beck, Reprazent, Pixies, Cake en Cave doen hun ding in zaal Rumba op 17 december et pour les femmes la même chose! Gelieve zelf kondooms mee te brengen.
 ✓ Aan 'Moeder': slaapwel (al dan niet in leper). Clyde
 ✓ Met de beste gindejaarswensen voor de Vetoredaktie, dada!
 ✓ Tsjibe, da bieftuk is van mij!
 ✓ Sjukoladetaart te koop op het onthaal van 't Stuc, vragen naar knappe blonde Barbie.
 ✓ Als ik soep ruik, wet ik mijn mes.
 ✓ Schat, staat de Bokma koud? Jan & Karine.
 ✓ Jeroen en Tim, worden jullie reanimatiepersissen van Historia, please!
 ✓ Bart en Tom, zie jullie op 8 januari in de Blauwe Kater? Redmic Hiel.
 ✓ Virtueel persen? Zie je mij al zwanger?

agenda & ad valvas

DOOR ANN BRIES

MAANDAG

20.00 u **KAAS & WIJNAVOND** van de Roze Drempel, org. Roze Drempel, info PB 113, 3000 Leuven 3.
 19.30 u **LEZING** Lessen voor de 21ste eeuw: Herman Parret over Hedendaagse Kunst en Modemiteit, in Aula PDS.
 20.00 u **TEATER** 'Een vlo in het oer', door het Mechels Miniatuurtheater, in Stadschouwburg, toeg. 150/450, org. K.G. Leuven.
 20.00 u **KONSERT** 'Muziek in het ziekenhuis', in UZ Gasthuisberg, inkomhal, toeg. gratis, org. Kulturkommissie K.U.Leuven.
 20.30 u **FILM** 'The Wild Bunch' (1969) van Sam Peckinpah, ingeleid door Harry Houben, in Vlaams Filmmuseum- en Archief, toeg. 100, org. Vlaams Filmmuseum- en Archief.
 22.00 u **FILM** 'Beat the Devil' van John Houston, in Stuczaal, org. Stuc.

20.30 u **TEATER** Muziektheater Lod speelt 'Tongues & Savage/Love', in Vlamingenstraat, toeg. 300/350, org. Stuc.
 20.30 u **CONFERENCE** Tom Lanoye 'Gespleten en beschetten', in Stuc, uitverkocht, org. Stuc.

DONDERDAG

20.00 u **KONSERT** 'De Kleinkunstkollektie, deel X', van Dirk Denoyelle, in Stadschouwburg, toeg. 200/500, org. K.C. Leuven.
 20.00 u **KERSTKONSERT** Heinrich Schutz 'Weihnachts- und Festmusik', door Koor Lemmensinstituut, ensemble Oude Instrumenten, in Konsertzaal Lemmens, Herestraat 53, org. Konsertvereniging Lemmens, info 23.39.67.

20.30 u **KONSERT** Kerstkonsert, in St. Jan de Doperkerk (Begijnhof), toeg. 200/300, org. Leuven Universitair Koor, info 23.47.11.
 20.30 u **TEATER** Muziektheater Lod speelt 'Tongues & Savage/Love', in Vlamingenstraat, toeg. 300/350, org. Stuc.
 20.30 u **CONFERENCE** Tom Lanoye 'Gespleten en beschetten', in Stuc, uitverkocht, org. Stuc.
 22.00 u **FUIF** DJ Amon Tobin e.a., in Silo, toeg. 150, org. Stuc, i.s.m. JJ Records.

VRIJDAG

20.00 u **KONSERT** Kerstkonsert: Heinrich Schutz 'Weihnachts- und Festmusik', door Koor Lemmensinstituut, ensemble Oude Instrumenten,

o.l.v Erik Van Nevel, in Konsertzaal Lemmens, Herestraat 53, org. Konsertvereniging Lemmens, info 23.39.67.
 20.30 u **CONFERENCE** Tom Lanoye 'Gespleten en beschetten', in Stuc, uitverkocht, org. Stuc.

ZATERDAG

20.30 u **CONFERENCE** Tom Lanoye 'Gespleten en beschetten', in Stuc, uitverkocht, org. Stuc.

ZONDAG

15.00 u **TEATER** 'Geletterde mensen': Marc De Bel en Jan De Smet, ook voor Binklers vanaf 8 jaar, in Minnepoort, toeg. 250/350, org. K.C. Leuven.

DINSDAG

20.00 u **KWIS** Grote voetbalkwis, inschrijven voor 11 december, per 2, met ploegnaam, 100 per ploeg! Alleen voor absolute voetbalkenners, leken moeten zich onthouden, in Patapoef, Tiensestraat, org. Vollebergh/Haesendonck.
 20.00 u **DEBAT** Jeugdwerk en jeugdbeleid: een zinvolle vrijetijdsbesteding voor jongeren, met Karin Jiroflee, Jan Van Brusselt, Toon Van Dale en Daniëla Descamps, in 's Melersstraat 5, org. Jongsocialisten.
 20.00 u **KAAS EN WIJNAVOND** vooraf reserveren op 23.25.97 is gewenst, in zaaltje boven kaace Ad Fundum, toeg. 400, org. Europakring.
 20.00 u **TEATER** 'Vrijdag' naar Hugo Claus, door Teater Malperuis, in Stadschouwburg, toeg. 150/450, org. K.C. Leuven.
 20.30 u **KONSERT** Igor Stravinsky - Dumbarton Oaks - Manuel de Falla - concerto voor piano en 5 instrumenten: o.l.v Josep Pons, in Aula PDS, toeg. 350/500/650, org. Beethoven Akademie, info 03/226.35.11.
 20.30 u **TEATER** Muziektheater Lod speelt 'Tongues & Savage/Love', in Vlamingenstraat, toeg. 300/350, org. Stuc.
 20.30 u **CONFERENCE** Tom Lanoye 'Gespleten en beschetten', in Stuc, uitverkocht, org. Stuc.

Eoos

ring, in kerk van het Begijnhof. • 16/12 om 20.30 u: Film 'Casino', in MSI. • 16/12 om 22.00 u: Goktaillavond, in Perma. • 17/12 om 19.30 u: Voetbal. • 18/12 om 19.00 u: Kerstfeestje, in Alma 2.

Germania

• 18/12 om 20.00 u: Film: 'La double vie de Véronique' in De Valk 91.54, met aansluitend kerstfeestje in Fak Letteren.
 • 15/12 om 14.00 u: Germania's feestweek begint met zvmemmen in Stedelijk zwembad, om 13.45 u verzamelen aan de Fak, toeg. 40.
 • 15/12 om 16.00 u: Literaire namiddag: profen en Vitabisten, in Ekspozaal. • 15/12 om 20.30 u: playbackshow met afterparty, in Blauwe Kater. • 15/12 om 20.30 u: Playbackshow met Afterparty, in Blauwe kater. • 16/12 om 14.00 u: Kunstnamiddag: kleien en shirts beschilderen, in Perma. • 16/12 om 14.00 u: Mysteryedag: X-filesmaraton (tot 10 u de volgende morgen), in Praatkamer fak letteren. • 16/12 om 19.30 u: Start 24-uren-tap, in Fak. • 16/12 om 20.00 u: Start top 100, met DJ Vijs, in Fak. • 17/12 om 14.00 u: Retrodag: boerkesnamiddag met een prijs voor de grootste boer, in Praatkamer. • 17/12 om 22.00 u: Retrofiul, in Lido. • 18/12 om 14.00 u: Deftige dag: Casinonamiddag, in Perma. • 18/12 om 18.00 u: Deftige dag: kerstdiner, in Alma 1, toeg. 180. • 18/12 om 20.30 u: Kantus, in Ambiorix. • 19/12 om 14.00 u: Volkse dag: Dranoeter Folkbar, in Fak. • 20/12 om 20.00 u: Kaas- en wijnbanchanaal tweede kan, in Praatkamer, toeg. 200.

Historia

• 16/12 om 19.00 u: kerstfeestje, in zaal 'De Kring', toeg. 250/300. • 16/12 om 20.00 u: Film: 'Henry, portrait of a serial killer', in MSI 03.18, toeg. gratis.

Klio

• 15/12 om 19.30 u: Tapavond, Vlaamse avond, in Fak. • 16/12 om 12.30 u: Kerstvie-

• 16/12 om 20.00 u: oerritmes, in fakbar. • 16/12 om 22.00 u: afscheid Dimi, in fakbar.

LBK

• 16/12 kerstceptie en kerstviering. • 18/12 kerstfeestje.

Logopedie

• 15/12 om 22.00 u: 'Kerstmis in de Tropen', in kelder van 't Plectrum.

Medica

• 15/12 om 21.00 u: Soundmixshow, in Doc's Bar. • 16/12 om 18.00 u: grote kantus, voor Doc's Bar. • 17/12 "Grootte Kahtus", in Restaurant "Le Doc's". • 17/12 om 14.00 u: kerstmarkt, in Doc's. • 17/12 om 18.00 u: Le Doc's, in Doc's. • 17/12 om 22.00 u: Vader Abraham, in Doc's Bar. • 18/12 Top 100 aller tijden, Vulgaire Fuif, in Doc's Bar.

Medisoc

• 16/12 om 20.00 u: presidiumvergadering, in AZH. • 17/12 om 20.00 u: Kerstfeestje met kaas en wijn, in Den Tijl.

NFK

• 15/12 om 20.30 u: Film 'Nightmare before Christmas', in MSI 00.28. • 16/12 om 13.00 u: Broodmaaltijd. • 18/12 om 19.00 u: Receptie & kerstfeest.

OSR

• 18/12 om 22.00 u: Bal Masquée, in Kafee Artmania.

Pedagogische Kring

Psychologie

• 15/12 om 22.00 u: preselekties interfacultair songfestival, in Shrink. • 16/12 om 22.00 u: kerstTD (met Crimen), in Lido.

VRG

• 16/12 om 20.00 u: VRG-jaaroverzicht, met Dirk Barrez, Vic Ancliaux, Johan Leman, Pol Van Den Driessche, Luc Huyse, Raf Verstraeten en Karel Gacomis, in Auditorium Zeger Van Hee. • 17/12 Kerst TD, in Silo. • 17/12 om 20.00 u: Kerstfeestje, in zaal Silo, toeg. 350/400. • 17/12 om 22.00 u: Kerst-TD, met gratis busdienst vanaf 19.30 u op Ladeuzeplein, in zaal Silo, toeg. 60/100.

VTK

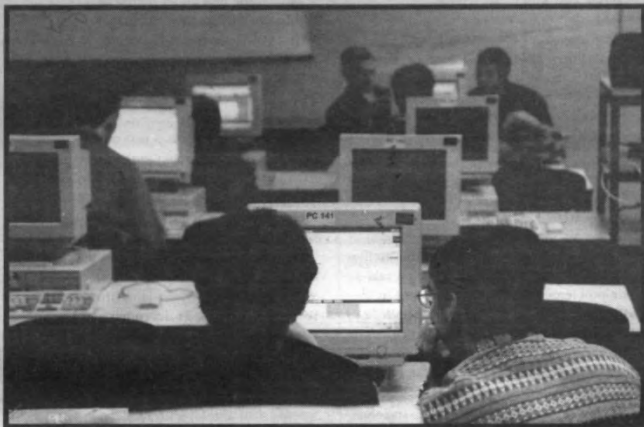
• 15/12 om 11.30 u: Broodjes, en kaartenverkoop Revue, in Theokot. • 15/12 om 20.00 u: Reissymposium Indonesië, in Alma 2. • 16/12 om 20.00 u: Revue, in Minnepoort. • 17/12 om 20.00 u: Praktische info Indonesië-reis, in Elek A. • 17/12 om 20.00 u: Revu, in Minnepoort. • 18/12 om 20.00 u: Revue, in Minnepoort. • 18/12 om 21.00 u: Kerstfeestje, in 't Elixir. • 19/12 om 10.00 u: Carte Blanche, in 200M.06. • 19/12 om 11.00 u: Carte Blanche, in 200M.07.

Wina

• 15/12 om 20.00 u: Casino-avond, in Blauwe Schuit. • 16/12 om 20.00 u: Maffiakantus, in Toewip. • 17/12 om 20.30 u: Film: 'The Untouchables', in C 200 L. • 17/12 om 22.00 u: Maffiakar & eind moordspel (24:00), in RC-bar onder Alma 3. • 18/12 om 19.00 u: Kerstfeest met optreden van Raf Coppens, in Ons Huis.

PC-lokalen 's nachts onder toezicht van jobstudenten

Surfen van de ene borst naar de andere

Iedereen weet dat studenten niet braaf voor middernacht gaan slapen. Iedereen weet ook dat het internet niet meer weg te denken is uit Leuven. De combinatie van beide kan evenwel vreemde vormen aannemen. Dat blijkt altans in de PC-lokalen van de Universitaire Rekencentrum in de Dekenstraat, waar studenten de klok rond op het net kunnen surfen. En dat ook doen. Veto nestelde zich met een virtuele slaapzak en een reflexkamera een nacht lang in de slipstream van de Leuvense supernerds.

Vreemde krachten maken zich meester van sommige Leuvense studenten. In plaats van bed of pint op te zoeken, zoals we van hem gewoon zijn, trekt hij 's nachts richting Dekenstraat. De PC-lokalen in de gebouwen van de faculteit Economische en Toegepaste Economische Wetenschappen zijn vierentwintig uur op vierentwintig toegankelijk en worden, zelfs 's nachts, drukker bezocht dan een les wijsbegeerte op vrijdagochtend. Ze hebben dan ook heel wat (meer?) te bieden: het volledige Windows 95-pakket uitgerust met alle basisprogramma's, e-mail en natuurlijk Netscape. Ongestoord werk-, surf- of chatplezier verzekerd. Voor al dat digitaal plezier moet je best wat over hebben: overdag is het namelijk aan-

schuiven geblazen met wachttijden die kunnen oplopen tot een halfuur. Om die te vermijden, werd een alternatieve roete tot de informatiesnelweg ontdekt: 's nachts inloggen. Het gevolg? Tot de klok van twee zijn de PC-lokalen nog steeds overbevolkt, pas na drieën wordt het rustiger.

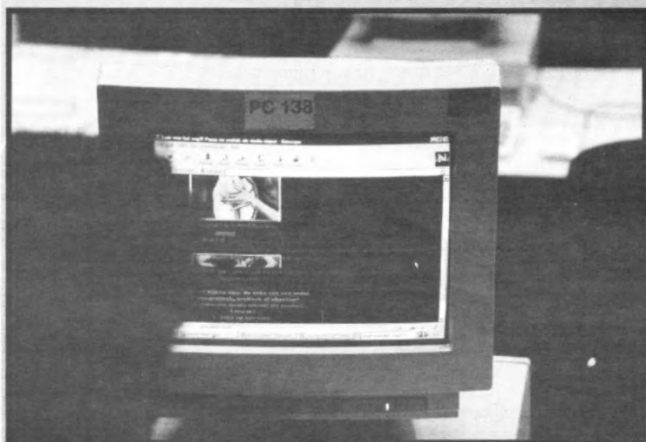
Ze zijn niet allemaal over eenzelfde kam te scheren. Niet iedereen zit er louter voor het plezier. Want er zijn ook studenten die in de 'Dekenstraat' belanden omdat ze geen computer hebben op kot. Zij werken koortsachtig aan hun paper, taak of eindverhandeling, in de hoop er zo snel mogelijk weg te zijn en slagen daar meestal in tegen drieën. Toch vind je naast 'Word' en 'Excell' vooral het netscape-ikoon in de rechterbovenhoek van de schermen. Op zoek naar ernstige en minder ernstige onderwerpen wordt er heel wat afgesurft. Porno is verboden. Sommigen storen zich echter niet aan de verbodsaffiches of aan het meezijdig oog van anderen, en surfen ongegeneerd van de ene borst naar de andere.

Onder het motto 'de aanhouder wint' blijft meestal een groepje van een tiental studenten doorsurfen tot zonsopgang. Deze 'harde kern' zoals ze zichzelf graag noemen, brengt zowat elke nacht een bezoek aan de PC-klassen en is op de hoogte van al wat er reilt en zeilt. Computers kraken of op onorthodoxe wijze inloggen blijkt kinderspel. Hun belangrijkste vertier op het net? IRC! Blijkbaar is er niets leuker dan 'chatten' met iemand helemaal aan de andere kant

van hetzelfde computerlokaal.

Al dat computergebruik moet ook 's nachts in goede banen geleid worden. Hiervoor nam de KU Leuven een aantal jobstudenten in dienst. Deze operatoren worden één nacht per week ingeschakeld om vragen te beantwoorden en problemen op te lossen, om diskettes en printkaarten te verkopen maar vooral om een oogje in het zeil te houden en eventuele vandallen de deur te wijzen. Eén van hen is Kwirien Joly, studente filosofie en aan haar vierde nacht in de Dekenstraat toe. Beweegreden om het warme bed in de ruilen voor de PC-lokalen is het geld. 'Opereren' van middernacht tot acht uur 's morgens levert al snel zo'n drieduizend frank op. "Niet mis om iets te doen wat je eigenlijk sowieso graag doet. Internetfreak of computereksperthoef je niet te zijn maar je moet wel in staat zijn om het merendeel van de vragen te beantwoorden. Maar aangezien driekwart te herleiden is tot een verkeerde login of e-mailproblemen is dat niet onoverkomelijk", aldus Kwirien. Terwijl zij wacht tot het ochtend wordt, telt zij ieder uur het aantal aanwezigen en schakelt ze de PC's uit die niet langer in gebruik zijn. Je vervelen lijkt onmogelijk met de informatiesnelweg voor je neus. Nochtans is tussen vijf en acht het leukste of wel meestal af en zit er niets anders op dan wachten op de aflossing. Misschien moet je toch een beetje freak zijn om het vol te houden?

Véronique Patteeuw

(foto's Jeroen Lissens)